19
klasik

JACK LONDON
beyaz diş

ingilizce aslından çeviren: ayşe belma dehni

2. basım

AYRINTI

KLASİK

JACK LONDON | beyaz diş

1029

beyaz diş

jack london

ingilizce aslından çeviren: ayşe belma dehni

sonsöz: veysel atayman

ayrıntı: 1029 / klasik dizisi: 19

beyaz diş / jack london

özgün adı / white fang

ingilizce aslından çeviren / ayşe belma dehni

sonsöz / veysel atayman

yayıma hazırlayan / merve akıncı

son okuma / zeynep atayman

bu kitabın türkçe yayım hakları
ayrıntı yayınları'na aittir.

kapak illüstrasyonu / berat pekmezci

kapak ve görsel tasarım / gökçe alper

dizgi / hediye gümen

baskı: deren matbaacılık ambalaj san. ve tic. ltd. şti.
beylikdüzü osb mah. şrkide cad. no: 9/z
merkez köyü / merkez bucağı / beylikdüzü / istanbul
tel.: (0212) 875 48 86-87 - faks: (0212) 875 48 88
sertifika no.: 47881

birinci basım: kasım 2016 / baskı adedi 2000
ikinci basım: 2022 / baskı adedi 2000

isbn 978-605-314-134-1 / sertifika no: 10704

ayrıntı yayınları basım dağıtım san. ve tic. a.ş.
hocapaşa mah. dervişler sok. dirikoçlar iş hanı
no: 1 kat: 5 sirkeci - istanbul
tel: (0212) 512 15 00 faks: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr
info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi
facebook.com/ayrintiyayinevi
instagram.com/ayrintiyayinlari

jack london

(12 Ocak 1876-22 Kasım 1916) San Francisco'da (ABD) doğmuş, çocukluğu fakirlik içinde geçmiştir. Daha on dört yaşındayken çeşitli fabrikalarda ağır işçi olarak çalışmış, on beş yaşında "korsan satıcı" olarak adlandırılan kaçak istiridye satıcılığı yapmış, on yedi yaşında gemilere tayfa olarak girmiş, on sekiz yaşında sokaklarda serserilik yaptığı için hapis yatmıştır. Yirmi yaşında Oakland Sosyalist Gençler Partisi'ne kaydolmuş, yirmi bir yaşında Klondike'a giden altın arayıcılarının arasına katılmış ve yirmi iki yaşında profesyonel bir yazar olmuştur. Yirmi beş yaşında artık ünlü medya patronu Hearts'ın yazarı ve bir gazetecidir. Bu etiketin yanı sıra, Oakland belediye başkanlığı için adaylığını koymuştur. Yirmi yedi yaşında *Vahşetin Çağrısı* adlı eseriyle dünyaca ünlü yazar unvanını almış, yirmi sekiz yaşında savaş haberleri yazan bir muhabir gazeteci, yirmi dokuz yaşında Üniversiteler Arası Sosyalist Toplum Başkanı olmuştur. Otuz bir yaşında, kendi yaptığı "Snark" adlı tekneyle dünya turuna çıkarak güney denizlerini aşmış, otuz beş yaşında model olarak gösterilen çok büyük ve çok güzel bir çiftliğin sahibi olmuştur. London'ın bilimsel tarımdan astronomiye, savaşa ve pek çok konuya dair yazdığı elliden fazla kitabı vardır. *Demir Ökçe*, *Deniz Kurdu*, *Martin Eden* gibi klasikleşmiş romanların sahibi Jack London 22 Kasım 1916'da felç ve kalp yetmezliği sonucu, kırk yaşında hayata veda etti.

ayşe belma dehni

1956 İstanbul doğumludur. İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirmiştir. Mezun olur olmaz başladığı iş hayatında yaklaşık 25 yıl Türkiye'nin önde gelen özel kuruluşlarında dış ilişkilerle bağlantılı birimlerde çalıştı. 2001 yılında emekli oldu ve yaklaşık 14 yıldır roman çevirileri yapmaktadır, bu doğrultuda çeşitli yayınevlerinden çıkmış yaklaşık 30'u aşkın roman çevirisi mevcuttur. Halen çevirilerine devam etmektedir.

içindekiler

kronoloji.....9

beyaz diş

bölüm bir: vahşi diyar.....19
1. ete giden yol.....19
2. dişi kurt.....28
3. açlığın çığlığı.....41

bölüm iki: vahşi doğanlar.....54
1. dişlerin savaşı.....54
2. yuva.....66
3. boz yavru.....76
4. dış dünyanın duvarı.....82
5. etin yasası.....96

bölüm üç: vahşi yaşamın tanrıları.....103
1. ateş yakanlar.....103
2. esaret.....117
3. dışlanmış.....128
4. tanrıların izi.....135
5. antlaşma.....142
6. kıtlık.....153

bölüm dört: üstün tanrılar.....164
1. kendi türünün düşmanı.....164
2. deli tanrı.....177
3. nefretin saltanatı.....188
4. ölümün pençesi.....195
5. âsi ruh.....210
6. sevgili sahip.....217

bölüm beş: terbiye.....234
1. uzun yol.....234
2. güney toprakları.....241
3. tanrının ülkesi.....250
4. kendi türünün çağrısı.....263
5. uyuyan kurt.....271

sonsöz: doğanın yüreği.....282

jack
london

jack
london'ın
kronoloji

1876: 12 Ocak 1876 tarihinde San Francisco'da doğdu. Asıl adı John Griffith Chaney olan Jack, Flora Wellman ile nikâhsız eşi William Henry Chaney'nin oğludur. 7 Eylül 1876'da annesi Flora, John London ile resmen evlenince London soyadını almıştır.

1878: John London'ın yerel marketlere toptan mal satmak üzere bir bakkal açmaya karar vermesi üzerine London'lar Oakland'a taşındılar.

1881: John London'ın bakkalının iş yapmaması üzerine aile bu kez Alameda'daki küçük bir çiftliğe taşındı.

1882: Alameda'da ilkokula başladı ama London'lar aynı yıl San Mateo Kontluğu'nda yetmiş beş dönümlük büyük bir çiftliğe taşındılar.

1884: John London'ın tavuk yetiştirmeye karar vermesi üzerine bu defa da Livermore Valley'deki küçük bir çiftliğe taşındılar ama John London'ın tavuk yetiştirme girişimi de başarısızlıkla sonuçlandı.

1886: Flora'nın bir pansiyon açmaya karar vermesi üzerine London'lar tekrar Oakland'a döndüler. Jack, bowling salonlarında çalışmanın yanı sıra,

evlere buz ve gazete de dağıtıyordu. Bu arada içindeki okuma hırsını tatmin etmek için Oakland Halk Kütüphanesi'ne gidip orada saatlerce kitap okuyordu.

1891: Cole Grammar School'dan mezun oldu. Bir konserve imalathanesinde çalışmaya başladı. Aylar sonra üç yüz dolar vererek "Razzle-Dazzle" (Şamata) adını verdiği tek direkli bir yelkenli satın aldı ve San Francisco Körfezi'nde kaçak yoldan istiridye çıkarıp satmak üzere korsan gemicilik yaptı.

1892: Benicia'da California Fish Karakolu'nda yardımcı polis devriyesi olarak çalıştı.

1893: Tayfa olarak çalışmak üzere "Sophia Sutherland" adlı iki direkli bir gemiye yazıldı ve bu gemiyle Hawaii, Bonin Adaları, Japonya ve Bering Denizi'ni kapsayan sekiz aylık bir yolculuğa çıktı. Döndüğünde saati on sent ücretle bir gemide çalışmaya başladı. Aynı yıl *San Francisco Morning Call* gazetesinin düzenleyip sponsorluğunu üstlendiği genç yazarlar yarışmasına katıldı ve "Japonya Kıyılarını Vuran Bir Tayfunun Hikâyesi" (Story of a Typhoon Off the Coast of Japan) adlı hikâyesiyle ilk birincilik ödülünü aldı.

1894: Yılın ilk üç ayı Oakland, San Leandro ve Haywards Electric Railway'deki kömür fabrikalarında kömür taşıma işinde çalıştı. Nisan ayında ise Kelly's Army ve Coxey's Industrial Army olarak bilinen, genellikle işsizlerin katıldığı protest gruplara dahil olup ekonomik koşulları protesto etmek üzere Washington'a yürüdü. Ama Jack, kendi kafasına göre tek başına geziye çıkmak için Missouri, Hannibal'de Kelly's Army'den ay-

rıldı. Tek başına başladığı gezide Chicago Dünya Fuarı'nı (Chicago World's Fair) ziyaret ettikten sonra, serserilik yapmaktan aldığı otuz günlük cezasını çekmek için teslim olmak üzere Erie Kontluğu Cezaevi'nin bulunduğu Buffalo'ya, New York'a gitti. Daha sonra Kanada'yı baştan sona kömür vagonuyla geçerek Vancouver'a, oradan da kömür ateşleyicisi olarak çalıştığı "SS Umatilla" gemisiyle Oakland'a gitti.

1895: Oakland Lisesi'ne kaydoldu ve lisenin himayesinde kurgu ve kurgu-dışı hikâyeler yayımladı. Çok sayıda toplumsal tartışma, münazara ve toplantılara katıldı ve katıldığı toplantılarda ilk aşkı olan Mabel Applegarth'la tanıştı; Mabel onu Berkeley'deki Kaliforniya Üniversitesi'ne gitmesi için cesaretlendirdi.

1896: Nisan ayında Sosyalist İşçi Partisi'ne katıldı ve aynı zamanda üniversite sınavlarına hazırlanmak için Alameda'daki Akademi Üniversitesi'nde üç ay çalıştı. Eğitmenleri arasında gelecekte eşi olacak Bessie Mae Maddern de vardı. Kaliforniya Üniversitesi'ne girdi.

1897: Sadece bir sömestr devam ettikten sonra üniversiteyi bıraktı. Yazmayı sürdürdü. Bu arada Belmont Akademi'nin çamaşırhanesinde iş buldu. Temmuz ayında kayınbiraderiyle birlikte Alaska'ya, Klondike'ta altın aramaya giden altın arayıcılarına katıldı.

1898: Temmuz sonunda Klondike'tan döndü. Bu kez kendisini tamamen yazmaya adadı.

1899: "İz Üstündeki Adam" (To the Man on Trail) adlı ilk hikâyesini beş dolara *Overland Monthly* adlı dergiye sattı. Dergide yıl boyunca yirmi dört

hikâye, şiir, deneme ve fıkraları yayımlandı. Anna Strunsky ile tanıştı ve ona âşık oldu.

1900: 7 Nisan'da Bessie Mae Maddern ile evlendi. Houghton Mifflin Yayınevi, *Kurdun Oğlu*'nu (*The Son of the Wolf*) yayımladı.

1901: 15 Ocak'ta London'ların ilk kızı Joan dünyaya geldi. Jack, sosyal demokrat kesimden biri olmasının ona kazandırdığı itibarla Oakland belediye başkanlığına soyundu ama başaramadı. Aynı yıl *Atalarının Tanrısı* (*The God of His Fathers*) yayımlandı.

1902: Ağustos ve Eylül aylarında, 1903 yılında basılacak olan "Cehennemin İnsanları" (The People of Abyss) adlı hikâyesini yazmak üzere Londra'nın doğu ucunda yaşamaya başladı. 20 Ekim'de ikinci kızı Becky dünyaya geldi. Aynı yıl "Karların Kızı" (A Daughter of the Snows), "Buzun Çocukları" (The Children of the Frost) ve "Şamata Gemisinde Yolculuk" (The Cruise of the Dazzlar) adlı hikâyeleri yayımlandı.

1903: Macmillan Yayınevi ilk bestseller romanı olan *Vahşetin Çağrısı*'nı (*The Call of the Wild*) yayımladı. Aynı yıl Charmian Kittredge'a âşık oldu, Bessie London'dan boşandı ve San Francisco Körfezi'nde dolaşmak için iki direkli bir yelkenli olan "Spray"i satın aldı. Aynı yıl Anna Strunsky ile birlikte yazdıkları *Kempton ve Wace'in Mektupları* (*The Kempton-Wace Letters*) adlı eseri yayımlandı.

1904: *Hearst*'e yazı yazdığı dönemde Rus-Japon savaşı patlak verdi. Haziran ayında Bessie boşanma davası açtı ve ayrılık gerekçesi olarak Anna Strunsky'yi gösterdi. Bu arada *Erkeklerin Kadı*

ri ve ikinci bestseller romanı olan *Deniz Kurdu* yayımlandı.

1905: Taşıdığı sosyal demokrat etiketle tekrar Oakland belediye başkanlığını üstlenmeyi denedi ama yine başaramadı. Glen Ellen'de yüz yirmi dokuz dönüm arazi satın aldı ve üzerine kurduğu çiftliğe "Güzel Çiftlik" (Beauty Ranch) adını vererek burada yaşamaya başladı. 19 Kasım'da ülkenin ortabatı ve doğusunda yaptığı sosyalist konuşmalarla ilgili çıktığı turlar sırasında, Charmian Kittredge ile evlendi. Balayı için Jamaika ve Küba'ya gittiler. Aynı yıl *Sınıflar Savaşı, Oyun* ve *Fish Patrol Hikâyeleri* adlı eserleri yayımlandı.

1906: Konuşma turlarına devam etti ama hastalandığı için Şubat ayının ortasında Glen Ellen'a geri döndü. Daha önce planladığı üzere yedi yıl sürecek bir dünya turuna çıkmak için "hayalet canavar" anlamına gelen "Snark" adlı teknesini inşa etmeye başladı. *Collier's* için San Francisco depremiyle ilgili yazılar yazdı. Aynı yıl *Ay Yüzlü, Beyaz Diş* ve *Kadın Kibri* adlı eserleri yayımlandı.

1907: 23 Nisan'da "Snark", Oakland'dan denize açıldı ve 20 Mayıs'ta Hawaii'ye ulaştı. London'lar Marquesas Adaları ve Tahiti'ye gitmek üzere Ekim ayında Hawaii'den yola çıktılar. Aynı yıl *Âdem'den Önce, Yaşama Aşkı* ve *Yol* adlı eserleri yayımlandı.

1908: Nisan ayında London'lar, bir servet harcayarak inşa ettikleri "Snark" adlı tekneleriyle Tahiti, Fiji Adaları, Yeni Hebrides ve Solomon Adaları'na yaptıkları seyahatlerin ardından Oakland'a geri döndüler. Ama Kasım ayında Jack'in yakalan-

dığı tropik bir hastalıktan ve çift çıban denilen mikrobik bir rahatsızlıktan dolayı tedavi olması için Sidney'e gitmek üzere bu kez de Avustralya'ya doğru yola çıktılar. Bu arada Glen Ellen'da ek bir dönüm arazi daha satın alarak çiftliğin yüzölçümünü genişletti. "Snark" 8 Aralık'ta karaya vardı. Aynı yıl *Demir Ökçe* adlı eseri yayımlandı.

1909: London'lar bu kez Ekvador, Panama ve New Orleans üzerinden Oakland'a geri döndüler ve Temmuz'da Glen Ellen'a vardılar. Bu arada Charmian, "Snark"la yaptıkları uzun yolculuk sonrası geçirdiği iltihaplı romatizmadan kaynaklanan şiddetli ağrılar nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Aynı yıl Jack'in *Martin Eden* adlı eseri yayımlandı.

1910: "Güzel Çiftlik" adını verdiği çiftliğini bin dönüme çıkarmak için yaklaşık yedi yüz dönüm daha arazi satın aldı. Karısı Charmian 19 Haziran'da üçüncü kızları Joy'u dünyaya getirdi ama minik kızları iki gün sonra öldü. Çiftliğin içinde ayrı bir yer olarak inşa edeceği "Kurt İni" için çizdiği planı mimarlara danıştı. Aynı yıl *Kayıp Yüz, Devrim, Yanan Günışığı* ve bir tiyatro oyunu olan *Hırsızlık* adlı eserleri yayımlandı.

1911: Gezilerinin rotasını oldukça genişleten London'lar Ocak ve Şubat ayında Los Angeles'a, Nisan ve Mayıs'ta San Francisco Körfezi civarına, Haziran'dan Eylül'e kadar geçen süre içinde kuzey Kaliforniya üzerinden Oregon'a ve nihayet Aralık ayında New York'a vardılar. Aynı yıl *Tanrı Güldüğü Zaman*, *Snark'la Yolculuk* ve *Güney Denizi Hikâyeleri* adlı eserleri yayımlandı.

1912: New York'a vardıklarında Jack, hemen Century Company ile yayın sözleşmesi imzaladı. Ardından Mart ayından Ağustos ayına kadar "Dirigo" adlı gemiyle denize açılan London'lar Baltimore'dan Seattle'a kadar yolculuk yaptılar ve 4 Ağustos'ta Ümit Burnu üzerinden Glen Ellen'a geri döndüler. Charmain 12 Ağustos'ta düşük yaparak ikinci çocuğunu da kaybetti. Bu arada Jack'in *Gurur Evi, Güneşin Oğlu* ve *Smoke Bellew* adlı eserleri yayımlandı.

1913: Jack, Macmillan Yayınevi ile sözleşmesini yeniledi. 8 Temmuz'da bir apandis ameliyatı geçirdi. 22 Ağustos'ta çıkan yangında çiftliğin içine inşa edilen "Kurt İni" yanıp kül oldu. Bu arada Doğan Gece, Sonsuz Vahşet ve *John Barleycorn* adlı eserleri yayımlandı.

1914: Nisan ayında London'lar, Vera Cruz ve özellikle Meksika'daki devrim sonrasıyla ilgili olarak Collier's için bilgi toplamak amacıyla Meksika'ya gitmek üzere Oakland'dan ayrıldılar. Ancak Mayıs ayında Jack'in yakalandığı akut dizanteri hastalığından dolayı çektiği şiddetli sancılar nedeniyle 18 Haziran'da acilen Glen Ellen'a geri döndüler. Bu arada *Güçlünün Gücü* ve *Elsinore İsyanı* adlı eserleri yayımlandı.

1915: Şubat ayının ortasında Jack'in çektiği şiddetli sancılar nedeniyle, London'lar onun sağlığına iyi geleceği düşüncesiyle Hawaii'de beş ay kalmak üzere denize açıldılar ve Temmuz ayında Glen Ellen'a geri döndüler. 16 Aralık'ta tekrar Hawaii'ye gittiler. Aynı yıl *Kızıl Veba* ve *Yıldız Korsanı* adlı eserleri yayımlandı.

1916: Jack, Mart ayında sosyalist partiden istifa etti. London'lar 26 Temmuz'da Glen Ellen'a geri döndüler. Eylül ayında Jack'in sağlığı hızla bozuldu ve iltihaplı romatizma, bozuk gıda zehirlenmesi, sindirim sistemi bozukluğu, insomnia gibi pek çok hastalığı peş peşe yaşamasından dolayı çok kötüleşti. 22 Kasım'da hayatını kaybettiğinde üremi ve böbrek yetmezliği yüzünden şiddetli sancılar çekmekte olan yazarın ölüm nedenini doktorlar felç ve kalp yetmezliği olarak açıkladılar. Aynı yıl *Büyük Evin Küçük Hanımefendisi, Tazmanya Kaplumbağaları* ve bir tiyatro oyunu olan *Meşe Palamudu Ekicisi* yayımlandı.

beyaz diş

bölüm
bir

vahşi diyar

1. ete giden yol

KARANLIK ladin ormanı, içinden geçen buz tutmuş nehrin iki yakasında birden tehditkâr bir şekilde yükseliyordu. Az önce esen rüzgârın buza dönüşmüş giysilerini soyup çıkardığı ağaçlar gitgide azalan ışıkta simsiyah ve uğursuzca birbirlerine eğilmişlerdi. Şu an o diyara tümüyle derin bir sessizlik hâkimdi. Her yer kasvetli bir karanlığa bürünmüştü; bölge öylesine hareketsiz, cansız ve yapayalnızdı ki, hüzünlü bile denemezdi. İçinde küçücük bir kahkaha kırıntısı vardı ama bu kahkaha hüzünden de kötü, bir Sfenks'in gülümseyişi kadar donuk ve buz gibi soğuktu, bu asla yanılmayanların kibirli özgüvenini ve aksiliğini yansıtan bir kahkahaydı. Sonsuzluğun egemen ve suskun bilgeliği, yaşam için sarf edilen boş gayrete, beyhudeliğe, kahkahalarla gülüyordu. Orası Vahşi Diyardı, yabandı, orası buz kalpli Kuzey Topraklarıydı.

Ama gene de hayat vardı. O diyarda da vardı ve kafa tutuyordu. Donmuş nehrin alt tarafında bir sıra vahşi köpek büyük bir güçlükle ilerliyordu. Kabarmış tüylerinin üzerini kırağı kaplamıştı. Solukları ağızlarından çıktığı anda havada donuyor, buhar zerrecikleri kürklerinin üstünde buz kristallerine dönüşüyordu. Köpeklerin üzerin-

deki deri koşumlar, arkalarında çektikleri kızağa kayışlarla bağlanmıştı. Kızak ayaksızdı. Dayanıklı huş ağacından yapılmıştı ve tabanı tümüyle yere oturuyordu. Bir dalga gibi havalanacak olan yumuşak karı altına almak için ön ucu yukarı kıvrık olarak yapılmıştı. Üzerinde dikdörtgen biçiminde, özenle bağlanmış uzun ve ince bir sandık duruyordu. Kızakta başka şeyler de vardı; battaniyeler, bir balta, bir çaydanlık, bir tava. Ama en önemli olan, en çok yer kaplayan, o uzun ve ince dikdörtgen sandıktı.

Köpeklerin önünde, geniş kar raketleri üzerinde zorlukla ilerlemeye çalışan bir adam vardı. Kızağın arkasından, yol almak için uğraşıp duran ikinci bir adam geliyordu. Kızaktaki sandığın içinde ise, yaşam savaşı artık sona ermiş olan başka biri, Vahşi Diyarın alt edip bir daha asla hareket ve mücadele edemeyecek şekilde yere çaldığı üçüncü bir adam yatıyordu. Vahşi Diyar hareketi sevmez. Hayat ona karşıdır, hayat hareket demektir çünkü. Vahşi Diyar o yüzden hareketi hep yok etmek ister. Denize koşmaması için suyu dondurur, ağaçların özsuyunu kalpleri buz tutana dek içlerinden çekip alır. Ama Vahşi Diyarın en kötü zalimliği, hayatı en canlı biçimde, daima oradan oraya hareket ederek yaşayan ve sonunda bu hareketin mutlaka sona ereceği hükmüne başkaldıran insanı ezerek, ona eziyetle boyun eğdirmesidir.

Kızağın önünde ve arkasında yorulmadan, boyun eğmeden çaba sarf eden iki adam ise kesinlikle ölü değildi. Bedenlerini kürklerle, yumuşak derilerle örtmüşlerdi. Kirpikleri, yanakları ve dudakları donmuş nefeslerinden oluşan buz kristalleriyle kaplanmıştı, yüzleri bu yüzden fark edilemiyordu. Bu halleriyle sanki yüzlerine hortlak maskesi geçirmiş gibiydiler ve hayaletler âleminin cenaze levazımatçılarıymış gibi görünüyorlardı. Ama bütün bunların altında insandı onlar; kasvet, kibir ve dinginlik

ülkesinin içlerine sokularak, uzayın sonsuz derin boşluğu kadar uzak, yabancı ve nabzı durmuş bu diyarın gücüyle boy ölçüşmeye kalkışmak gibi büyük bir maceraya atılmış küçük maceraperestlerdi.

Hiç konuşmadan, soluklarını bedenlerinin çalışmasına saklayarak seyahat ediyorlardı. Elle tutulur, varlığıyla üstlerine yapıştığını hissettikleri bir sessizlik her yere hâkimdi. Derin sulara dalan bir dalgıcın vücudu yüksek basınçtan nasıl etkilenirse, bu sessizlik de onların zihinlerini aynen öyle etkiliyordu. Sanki onları sonsuz enginliğinin ağırlığı ve değişmez buyruğuyla eziyor, kendi zihinlerinin en ücra köşelerine itip sıkıştırıyor, gözü hiçbir şey görmeyen doğanın koskoca güçlerinin itiş kakışları arasında küçük kurnazlıkları ve azıcık bilgelikleriyle sürekli hareket eden ufak ve sınırlı tanecikler olduklarını anlayana kadar insan ruhunun kendisine gereksizce yüklediği ne kadar sahte heyecan, içi boş yücelik ve aşırı değer varsa, üzümün suyunu çıkarır gibi ezip çıkararak onlardan alıyordu.

Bir saat geçti, ardından bir saat daha... Kısa, güneşsiz günün solgun ışığı azalmaya başladığında, sessizliğin içinden hafif bir çığlık duyuldu. En tiz notasını bulana dek havada süzülerek hızla yükselen çığlık, o noktada gergin ve heyecanlı halde bir süre titreşti, sonra da yavaş yavaş sönerek kaybolup gitti. Hüzün veren bir yırtıcılık ve sabırsız bir açlıkla dolu olmasa, kaybolmuş bir ruhun acı feryadı sanılabilirdi. Öndeki adam, gözleri arkadaşının gözleriyle buluşana kadar arkaya doğru çevirdi başını; sonra ikisi, dar dikdörtgen sandığın iki tarafından bir baş hareketiyle anlaştılar.

Sessizliği iğne gibi delen ikinci bir çığlık daha yükseldi o sırada. İki adam da aynı anda sesin geldiği yeri saptadı. Arkadan, az önce geçtikleri karla kaplı boş ara-

zideki bir yerden geliyordu. Sonra yine arkadan ikinci çığlığın geldiği yerin sol tarafından, ona cevap verir gibi üçüncü bir çığlık daha yükseldi.

"Bizim peşimizdeler Bill" dedi öndeki adam.

Sesi boğuktu, gerçekdışı gibiydi. Konuşmak için gözle görülür bir çaba harcamıştı.

"Çok az et var" dedi arkadaşı. "Günlerdir tek bir tavşana bile rastlamadık."

Sonra bir süre konuşmayıp tüm dikkatlerini peşlerindeki avcıların giderek daha da yükselmeye devam eden çığlıklarına verdiler. Karanlık basarken köpekleri su kenarındaki ladin ağacı kümesine doğru sürüp orada kamp kurdular. Ateşin yanındaki tabut hem oturak hem de masa görevi görüyordu. Ateşin diğer tarafında toplaşan köpekler kendi aralarında itişip dalaşıyor ama oradan ayrılıp karanlığın içine girmeye pek niyetli görünmüyorlardı.

"Bu köpeklerin ateşe fazla yakın durduklarını düşünüyorum Henry" dedi Bill.

Ateşin üzerine çömelmiş, çaydanlığa bir parça buz atan Henry başıyla onayladı ve tabutun üzerine oturup yemeğini yemeye başlayana kadar konuşmadı.

"Postlarının nerede güvende olacaklarını iyi bilirler" dedi. "Av değil, avcı olurlar. Oldukça akıllıdırlar."

"Bilmem ki öyle mi." Bill başını salladı.

Arkadaşı merakla ona baktı. "Onların akıllı olmadığını düşündüğünü ilk kez duyuyorum."

"Henry" dedi diğeri, konuşurken fasulyelerini de kıtır kıtır çiğniyordu. "Ben köpekleri beslerken, birbirleriyle nasıl itişip dalaştıkları hiç dikkatini çekti mi?"

"Her zaman olduğundan daha haylazlardı" diye kabul etti Henry.

"Kaç köpeğimiz var Henry?"

"Altı."

"Pekâlâ..." Bill, söyleyeceklerinin önemini daha iyi vurgulamak amacıyla bir an durdu. "Ben de öyle diyordum Henry, altı köpeğimiz var. Kutunun içinden altı balık aldım. Her köpeğe bir balık verdim ve Henry, köpeklerden birine balık kalmadı."

"Yanlış saymışsındır."

"Bizim altı köpeğimiz var" diye sakin bir biçimde tekrarladı diğeri. "Altı balık aldım. Bizim Kulaksız'a balık kalmadı. Sonra kutuya tekrar gelip onun balığını ayrıca verdim."

"Bizim sadece altı köpeğimiz var" dedi Henry.

"Henry" diye devam etti Bill, "hepsi köpekti demeyeceğim ama balık alan yedi hayvan vardı."

Henry yemek yemeyi bir an bırakıp gözleriyle ateşin çevresindeki köpekleri saydı.

"Şu an altı taneler."

"Diğerinin karlara doğru koşup gittiğini gördüm" dedi Bill buz gibi bir kesinlikle. "Ben yedi hayvan gördüm."

Arkadaşı acıyarak ona baktı: "Bu yolculuk bittiğinde gerçekten çok sevineceğim" dedi.

"Ne demek istiyorsun sen şimdi?" diye sordu Bill.

"Demek istiyorum ki, taşıdığımız şu yük senin sinirlerini bozdu. Hayal görmeye başladın."

"Onu da düşündüm" dedi Bill büyük bir ciddiyetle. "Bu yüzden de karda koşarak uzaklaştığını görünce gidip baktım ve karların üstünde onun izlerini gördüm. Sonra hemen gelip köpekleri saydım. Yine altı köpek vardı. O izler karın üzerinde hâlâ duruyordur. Bakmak ister misin? Sana göstereyim."

Henry cevap vermek yerine yemeğini bitirene kadar sessiz kaldı ve ağzındakini çiğnemeye devam etti, üzerine de bir fincan kahve içti. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, "Yani şimdi sen..."

Tam o sırada karanlığın içinden gelen yırtıcı hüznüyle, uzun ve acı acı inleyen bir çığlık sözünü kesti. Sesi dinlemek için durdu, sonra da elini o tarafa doğru sallayıp sözünü bitirdi: "...onlardan birini gördüğünü mü düşünüyorsun?"

Bill başıyla onayladı. "Ben de bu lanet olası şeyi düşünüyorum. Köpeklerin arasındaki hırlaşmayı sen de gördün."

Peş peşe yükselen çığlıklarla onlara cevap veren diğer çığlıklar, sessizliği karmaşaya çevirmişti. Dört bir yandan yükselen çığlıklardan korkan köpekler, korkularını birbirlerine iyice sokulup tüylerini kavuracak kadar ateşe yaklaşmalarıyla ele veriyorlardı. Bill piposunu yakmadan önce ateşe birkaç odun attı.

"Bence senin biraz cesaretin kırıldı" dedi.

Diğeri konuşmadan önce dalgın bir tavırla piposundan nefesler çekti. "Henry... Düşünüyorum da, şu lanet olası bizimki, senden de benden de daha şanslı."

Bir yandan da başparmağıyla, üstünde oturdukları sandığın içindeki üçüncü adamı işaret ediyordu.

"Seninle ben Henry, öldüğümüzde üzerimizde köpekleri cesedimizden uzak tutacak kadar taş yığılı olursa, şanslı sayılacağız."

Henry de onunla aynı fikirdeydi. "Ama bizde ne onun gibi cüzdan, ne çevre ne de başka şeyler var. Biz uzak yerlerde cenaze töreni yapamayız, buna para yetişmez."

"En tuhafı da ne biliyor musun Henry, şu adam gibi birinin, ülkesinde bey midir, efendi midir, yani öyle sözü geçen biri demek istiyorum, şimdiye kadar ne yemek ne de battaniye için hayatta hiç kafa yormamış birinin, niye dünyanın öbür ucundan kalkıp da Tanrının bile unuttuğu bir yere geldiğini bir türlü anlayamıyorum."

"Evinde kalsa belki torun sahibi olacak kadar yaşayacaktı" diye arkadaşının fikrine katıldı Henry.

Bill konuşmak için ağzını açtı ama birden vazgeçti. Konuşmak yerine eliyle onları dört bir yandan çevreleyen karanlık duvarı işaret etti. Koyu karanlığın içinde en ufak bir şekil belirtisi yoktu. Ama kor gibi parlayan bir çift göz vardı. Henry başıyla ikinci çift gözü, peşinden de üçüncüsünü gösterdi. Alev gibi parlayan bu gözler onları çembere alıp kuşatmıştı. Bazen o gözlerden bir çifti kımıldıyor veya bir an gözden kaybolup sonra tekrar ortaya çıkıyordu.

Köpekler iyiden iyiye huzursuzlanmıştı. Sonra birden bu ani korkuyla bir araya gelip sürü halinde ateşin beri tarafına geçtiler ve adamların bacaklarının dibine ürkekçe sığındılar. Yaşadıkları bu kargaşa sırasında içlerinden biri telaşla ateşin üzerine düşüp kalkınca havayı tütsülenmiş kürk kokusu sardı, köpek acı ve korkuyla havladı. Bu patırtı, çevrelerini saran gözlerden çemberin bir an için huzursuzca kıpırdanmasına hatta biraz da geri çekilmesine neden oldu. Ama köpeklerin sakinlemesiyle çember de tekrar eski haline döndü.

"Henry, şu lanet olası cephanemizin tükenmiş olması ne büyük şanssızlık."

Bill piposunu bitirmiş, yemekten önce yere döşediği ağaç dallarının üzerine kürk ve battaniyeden oluşan yataklarını sermesi için arkadaşına yardım ediyordu. Henry homurdanıp ayakkabılarının bağlarını çözmeye başladı.

"Kaç tane kurşunumuz kaldı demiştin?"

"Üç" diye cevap geldi. "Ah, şu an üç yüz olmasını çok isterdim, o zaman şu lanet olasılara günlerini gösteririm!"

Parlayan gözlere doğru hırsla yumruğunu salladı, ardından ayakkabılarını güvenli bir şekilde ateşin başına yerleştirdi.

"Sonra da şu ısıran soğuk bitsin isterdim" diye devam etti. "İki haftadır sıfırın altında elli derece. Bir de aslında bu yolculuğa hiç çıkmamış olmayı isterdim, Henry. Doğrusu bu ters gidişat hiç hoşuma gitmiyor. Bana pek yolu-

na girecekmiş gibi de gelmiyor. Son olarak da bu yolculuğun bir çırpıda bitmiş olmasını ve şu an seninle Fort McGurry'de[1] ateşin başında oturup kâğıt oynamayı isterdim. İsteklerim bu kadar."

Henry homurdandı ve sürünerek yatağa girdi. Ama tam uykuya dalmak üzereyken arkadaşının sesiyle uyandı.

"Söylesene Henry, hani şu aralarına karışıp da balığı kapan hayvandan söz ettin ya, sence köpekler ona neden saldırmadı? Bu kafama takıldı."

Uykulu sesten gelen cevap, "Kafanı gereksiz şeylere çok fazla takıyorsun, Bill" oldu. "Eskiden hiç böyle tuhaf alışkanlıkların yoktu. Haydi kapat çeneni de yat uyu artık. Sabaha bir şeyin kalmaz. Bence senin asıl sorunun midenin rahatsızlığı."

Aynı örtü altında yan yana yatmış horultuyla uyuyorlardı. Ateş sönmeye yüz tutunca parıldayan gözler kampın çevresindeki çemberi iyice daraltı. Gözler yaklaştıkça köpekler birbirlerine daha sıkı sokuluyor, ara sıra tehditkârca onlara doğru hırlıyorlardı. Sonunda iyice artan gürültü patırtı Bill'i uyandırdı. Arkadaşını uyandırmamak için dikkatle kalkıp ateşe odun attı. Ateş canlanınca görünmez çember biraz geriledi. Bill iyice birbirlerine sokulmuş olan köpeklere baktı. Sonra gözlerini ovuşturup bu defa daha dikkatli baktı. Sonra da sürünerek tekrar battaniyenin altına girdi.

"Henry, hey Henry."

Henry homurdanarak uyanırken inler gibi, "Yine ne var" dedi.

---

1. Fort MacGurry, büyük olasılıkla Kanada'nın kuzeydoğusuna düşen Alberta eyaleti sınırları içindeki Atabaska Nehri üzerinde hayvan postu ve kürk ticaretinin yapıldığı bir takas yeridir. İlkin 1790 yılında North West Company tarafından kale olarak inşa edilmiştir, 1821 yılında ise Hudson Bay Company tarafından geri alınmış ve 1875 yılında tekrar inşa edilerek yeniden adlandırılmıştır.

"Yok bir şey" dedi Bill. "Sadece yine yedi tane olmuşlar. Şimdi saydım."

Henry'nin arkadaşını duyduğunu belli etmek için çıkardığı homurtu, uykuya daldığında horultuya dönüştü.

Sabahleyin ilk kalkan ve arkadaşını da yataktan çıkartan Henry oldu. Saat altı olmasına rağmen daha günün ışımasına üç saat vardı ve Henry karanlıkta kahvaltıyı hazırlarken Bill de battaniyeleri sarıp kızağı toplamaya koyuldu.

"Söylesene Henry" dedi. "Kaç tane köpeğimiz vardı?"

"Altı."

"Yanlış cevap" diyerek zafer kazanmışçasına doğru sonucu bildirdi Bill.

"Yine mi yedi?"

"Hayır, beş. Bir tanesi gitmiş."

Henry öfkeyle, "Kahretsin" diye bağırdı ve kahvaltı hazırlığını bırakıp hemen köpekleri saydı.

"Haklısın Bill" dedi. "Şişko gitmiş."

"Şimşek gibi yok etmişlerdir. İzi bile kalmamıştır."

"Hiç şansı yoktu" dedi Henry. "Onu göz açıp kapayıncaya kadar canlı canlı yutmuşlardır. Boğazlarından aşağı inerken daha hayvanın havlamasının bitmediğinden eminim. Kahrolası yaratıklar!"

"Ama Şişko aptalın tekiydi her zaman" dedi Bill.

"Tamam ama hiçbir köpek bu şekilde intihar edecek kadar aptal olamaz." Kalan köpeklere tek tek bakıp her birinin huylarını hızla aklından geçirdi. "Bahse girerim, bunların hiçbiri onun yaptığını yapmazdı."

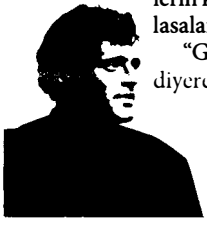
"Elimize bir sopa alıp onu ateşin yanından kovmadık ya" diyen Bill de arkadaşıyla aynı fikirdeydi. "Zaten Şişko'da hep bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm."

Kuzey Topraklarının yollarında ölen bir köpeğin anısına işte ancak bu kadarcık konuşulurdu. Onların arkasından söylenen son sözler, başka köpeklerin ve başka insanların arkasından söylenenlerden çok daha kısa olurdu.

2. dişi kurt

KAHVALTI ettiler, az sayıdaki kamp malzemelerini kızağa yüklediler ve henüz kızıllığını yitirmemiş ateşe sırtlarını dönüp karanlığın içine daldılar. O anda çevreden, yırtıcı bir hüzün taşıyan çığlıklar yükselmeye başladı, bunlar karanlığın ve soğuğun içinden birbirini çağıran ve birbirine karşılık veren çığlıklardı. Sonra sesler kesildi. Saat dokuzda gün ışıdı. Gün ortasında gökyüzü güney yönünde ısınmaya başlayıp yavaşça pembeye büründü, aynı zamanda güneşli topraklarla kuzey dünyası arasındaki sınırı da çizdi. Ama o pembelik de hızla azalıp söndü. Güneşin gri ışığı saat üçe kadar devam edip sonra yavaş yavaş kararınca Kuzey gecesinin kasveti, yalnız ve sessiz diyarın üzerine çöktü.

Karanlık çöktükçe sağdan soldan, arkadan gelen çığlıklar da iyice yaklaştı. Onların böyle çok yaklaşması, çığlıklara karşı oradan oraya koşarak canhıraş bir mücadele veren köpeklere birkaç kez kısa süreli panik yaşattı. Yine böyle bir paniğin ardından Henry ile birlikte köpeklerin koşumlarını düzelten Bill, "Bir yerlerde bir ava rastlasalar da bizi bırakıp gitseler" dedi.

"Gerçekten de insanın sinirlerini fena bozuyorlar" diyerek onunla aynı düşünceyi paylaştı Henry.

Kamplarını kurana kadar hiç konuşmadılar.

Henry eğilmiş, kaynayan fasulye tenceresine buz takviyesi yaptığı sırada, sert bir darbe sesi, Bill'in haykırışı ve köpeklerin arasından gelen acı dolu bir çığlıkla irkildi. Doğrulduğu anda, hayal gibi bir gölgenin karların üzerinde uzaklaşarak karanlığın içine sığındığını fark etti. Sonra bir elinde sopası, diğer elinde güneşte kurutulmuş bir somon balığının kuyruk kısmı, yarı zafer kazanmış yarı süngüsü düşmüş halde köpeklerin arasında duran Bill'e ilişti gözü.

"Yarısını aldı" dedi, "tam o anda indirdim tepesine. Cıyaklamasını duydun mu?"

"Nasıl bir hayvandı" diye sordu Henry.

"Tam göremedim. Dört ayağı, bir ağzı vardı, kürklüydü ve tıpkı diğer köpeklere benziyordu."

"Tahminime göre evcilleşmiş bir kurt o."

"Evcilleşmiş ya da her ne ise, beslenmek için buraya gelip balıktan pay alıyor."

O gece yemekten sonra dikdörtgen sandığın üzerine oturup pipolarını tüttürürlerken parıldayan gözlerden oluşan çember daha da yaklaştı.

"Keşke bir geyik sürüsüne rastlasa da çekip gitse şunlar, bizi rahat bıraksalar" dedi Bill.

Henry buna pek ihtimal vermediğini gösteren bir ses tonuyla bir şeyler homurdandı; sonra o ateşe, Bill de ateşin aydınlığının hemen ardındaki karanlıkta parıldayan gözlerin çemberine bakarak on beş dakika boyunca hiç konuşmadan öylece oturdular.

"Keşke şu anda McGurry'de olsaydık" dedi yine Bill.

Ama bu kez Henry, "Kes artık şu keşke diye sızlanmaları" diye patladı. "Miden bozulmuş senin, ondan böyle konuşuyorsun. Al şuradan bir kaşık karbonat, bak göre-

ceksin hemen rahatlayacak, daha iyi bir yol arkadaşı olacaksın."

Sabah Henry'yi, Bill'in ağzından dökülen yakası açılmadık küfürler ve lanetler uyandırdı. Dirseği üzerinde doğrulup baktığında, arkadaşının tazelenmiş ateşin başında ve köpeklerin arasında durduğunu, elini kolunu sallayarak bağırıp çağırdığını ve öfkeden yüzünün allak bullak olduğunu gördü.

"Hey" diye bağırdı. "Yine ne oldu?"

"Kurbağa gitmiş" dedi.

"Ah, olamaz."

"Oldu bile..."

Henry bir çırpıda battaniyenin içinden fırlayıp köpeklerin yanına seğirtti. Onları dikkatle saydıktan sonra köpeklerinden birini daha ellerinden alan Vahşi Diyarın güçlerine küfürler yağdırmaya başladı.

"Kurbağa, takımın en güçlü köpeğiydi" diyerek bu konudaki kesin fikrini beyan etti Bill.

"Ve hiç de aptal bir köpek değildi" diye ekledi Henry.

Böylece iki gün içinde ikinci köpeğin arkasından söylenecek son sözler de söylenmiş oldu.

Sıkıntılı bir kahvaltının ardından, kalan dört köpeği kızağa koştular. O gün de önceki günlerin aynısıydı. Donmuş dünyanın içinde büyük bir çabayla yol alırken hiç konuşmuyorlardı. Görünmeyen ama peşlerinden ayrılmayan çığlıklar dışında sessizlik de hiç bozulmuyordu. Öğleden sonra karanlığın çökmeye başlamasıyla artık alışkanlık edindikleri üzere peşlerindekiler ve çığlıkları iyice yaklaşıyor, köpekler korkup heyecanlanınca koşumları birbirine dolanıyor, bu da iki adamı canından bezdiriyordu.

Gece olduğunda Bill yaptığı işi tamamlayıp doğrularken, "Alın bakalım beyinsizler. Yerinize çiviledim sizi" dedi memnun bir ifadeyle.

Henry yemek pişirmeyi bırakıp neler olduğunu öğrenmeye gitti. Arkadaşı köpekleri sadece bağlamakla kalmamış, onları yerliler gibi sırıklarla sabitlemişti. Bunun için her köpeğin sırtına deri bir kayış takmıştı. Boynuna çok yakın bağladığı için köpeğin dişleriyle ulaşamayacağı bu kayışın ucuna da bir, bir buçuk metrelik sağlam bir sırık bağlamıştı. Sırığın diğer ucunu da yine deri bir kayışla yerde çakılı kazığa bağlamıştı. Böylece köpek sırığın kendi boynu ucundaki kayışı kemiremiyor, diğer uçtaki kayışa ulaşmasına da aradaki sırık engel oluyordu.

Henry başını takdirle salladı.

"Bizim Kulaksız'ı da işte ancak böyle bir tertibat tutabilir" dedi. "Aksi halde dişleriyle deriyi bıçak gibi keserdi, hem de hemen. Şimdi böylece hepsi sabaha kadar sağlam olarak yerlerinde kalırlar."

"Evet, sabaha kadar burada olacaklarına bahse girerim" diye doğruladı onu Bill. "İçlerinden bir teki bile eksilecek olursa kahvemi içmeden yola çıkacağım."

Yatma zamanı gelince, Henry onları kuşatmış parıldayan gözlerden oluşan çemberi işaret ederek, "Onları öldürecek kadar kurşunumuz olmadığını biliyorlar elbette" diyerek yorum yaptı. "Oysaki üzerlerine bir iki el ateş edebilseydik daha saygılı davranırlardı. Her geçen gece bize biraz daha yaklaşıyorlar. Gözlerini ateşten ayırıp karanlığın içindeki şu noktaya iyice bak! Gördün mü şunu?"

İki adam ateşin ışığının hemen kenarındaki belirsiz şekillerin hareketlerine bir süre gözlerini dikip baktılar. Karanlıkta parıldayan bir çift gözün olduğu noktaya dikkatle ve ısrarla baktıklarında hayvan yavaş yavaş şekle bürünüyordu. Hatta bazen o şeklin hareket ettiğini bile görebiliyorlardı.

Köpeklerin arasından gelen bir ses adamların dikkati çekti. Kulaksız kısa inlemelerle sırığının izin verdiği öl-

çüde karanlığa doğru hamle ediyor, ikide bir dişleriyle sırığa saldırıyordu.

"Şuna bak Bill" dedi Henry fısıltıyla.

Köpeğe benzer bir hayvan sinsice, yan yan, kayar gibi ateşin ışığına doğru süzüldü. Hareketlerinde güvensizlikle cesaret iç içeydi. Tedbiri elden bırakmadan bir yandan adamları gözlerken, tüm dikkatini köpeklerin üzerine yoğunlaştırmıştı. Kulaksız, bu davetsiz misafire doğru atılmak için sırığını tüm gücüyle zorluyor ve büyük bir arzuyla inliyordu.

"Bizim aptal Kulaksız pek korkmuşa benzemiyor" dedi Bill alçak sesle.

Henry de ona fısıltıyla karşılık verdi. "Yabancı konuğumuz, dişi bir kurt. Şişko ile Kurbağa'nın akıbeti şimdi anlaşıldı. Sürünün bu dişiyi yem olarak kullandığı belli. Bu bizim köpekleri ayartıp dışarı çekiyor, sonra da bütün sürü hayvanların üzerine çullanıp midelerine indiriyor."

Ateşten bir çıtırtı duyuldu. Yanan bir kütük çevreye alevler saçarak gürültüyle ikiye ayrıldı. Yabancı hayvan bu ses üzerine sıçrayıp karanlığın içine doğru kaçtı.

"Henry, düşünüyorum da..." diye söze başladı Bill.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sopayı kafasına indirdiğim hayvanın bu olabileceğini düşünüyorum."

"Kesin budur" dedi Henry.

Bill devam etti. "Ve şunu da belirteyim ki, bu hayvanın kamp ateşiyle tanışıklığı hem çok şüphe uyandırıcı hem de çok şerefsizce bir şey."

"Kişilik sahibi bir kurdun bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bildiği kesin" diyerek Henry de onun bu düşüncesini onayladı. "Yemek zamanı köpeklerin arasına karışmayı bilen bir kurt, feleğin çemberinden geçmiş bir kurttur mutlaka."

"Yaşlı Villan'ın bir zamanlar bir köpeği vardı. Kurtlarla birlikte kaçıp gitmişti" dedi Bill. "Tahmin etmeliydim. Little Stick'teki geyik otlağında kurtların arasından onu vurduğumda bizim yaşlı Villan bebekler gibi ağlamıştı. Söylediğine göre üç yıldır onu görmüyormuş. Demek yıllar boyunca kurtlarla birlikteymiş."

"Bence iyi tahmin ettin Bill. Bu kurt aslında bir köpek ve defalarca insan elinden balık yemiş."

"Ve ben de elime geçen ilk fırsatta aslında köpek olan bu kurdun bir et parçasına dönüşeceğini bildiririm" diyerek kararını açıkladı Bill. "Artık tek bir hayvan daha kaybetmeye dayanamayız."

"Öyle ama sadece üç kurşunun var" diye itiraz etti Henry.

"Ben de öldüreceğime emin olmadan ateş etmem" dedi arkadaşı.

Sabahleyin Henry ateşi tazeleyip arkadaşının horlamasına eşlik eden seslerle kahvaltıyı hazırladı.

Arkadaşını kahvaltıya çağırırken, "O kadar güzel uyuyordun ki" dedi, "seni uyandırmaya kıyamadım."

Bill uykulu uykulu, yemeğini yemeye başladı. Fincanının boş olduğunu fark edince çaydanlığa uzandı. Ama çaydanlık onun uzanamayacağı bir yerde, Henry'nin yanındaydı.

"Henry, baksana, bir şey unutmadın mı" diye seslenip kibarca uyardı arkadaşını.

Henry ona bakıp başıyla onayladı. Bill boş çaydanlığa uzandı.

"Sana kahve yok" dedi Henry.

"Kahve bitti mi" diye Bill endişeyle sordu.

"Hayır."

"O zaman sence ben yediklerimi sindirebilecek miyim?"

"Hayır."

Bill'in yüzü birden sinirden kıpkırmızı oldu.

"O halde bunu nasıl açıklayacağını merakla bekliyorum" dedi.

"Azman gitmiş" diye cevapladı bu soruyu Henry.

Bill kaderine razı olmuş bir tavırla sakince başını çevirip bulunduğu yerden köpekleri saydı.

"Nasıl olmuş bu" diye sordu istifini bozmadan.

"Bilmiyorum" diyerek omuzlarını silkti Henry. "Ama bence Kulaksız onun kayışlarını kemirmiş, başka türlü olmaz bu. Kendi başına yapamayacağı kesin."

"Tanrının belası köpek" dedi Bill, ciddi bir tavırla yavaşça konuşurken, içinde bir öfkenin yeşerdiğine dair en küçük bir belirti bile göstermiyordu. "Kendi kayışını kemiremediği için Azman'ın kayışını kemirmiş."

Henry kaybettikleri son köpek için, "Anlaşılan Azman'ın dertleri de son bulmuş. Şimdiye kadar onu çoktan midelerine indirmişlerdir. Şu an hâlâ çevremizdeki yirmi kurdun midesinde hopluyordur" diyerek son sözlerini söyledi. "Biraz kahve al Bill."

Ama Bill başıyla reddetti.

Henry çaydanlığı uzatıp, "Haydi al" diye ısrar etti.

Bill kendi fincanını sertçe kenara doğru itti. "İçersem ne olayım. Köpeklerden biri daha giderse kahve içmem dedim bir kere."

Henry baştan çıkartıcı bir sesle, "Lanet olası kahve, nasıl da güzel olmuş" dedi.

Ama Bill'in inadı tutmuştu ve ona bu oyunu oynayan Kulaksız'a lanetler yağdırarak tatsız bir kahvaltı yaptı.

Yola çıkarlarken, "Bu gece onları birbirlerine erişemeyecekleri şekilde bağlayacağım" dedi Bill.

Daha yüz metre kadar ancak gidebilmişlerdi ki, birden önde giden Henry eğilip kar raketine takılan bir şeyi yerden aldı. Karanlıkta ne olduğunu tam olarak göreme-

mişti ama dokununca ne olduğunu anladı. Geriye doğru fırlattığı bu şey kızağa çarpıp zıplayarak Bill'in ayağına kadar geldi.

"Belki buna ihtiyacın olabilir" dedi Henry.

Bill bir çığlık attı. Bu, Azman'dan geriye kalan tek şeydi, onu bağladıkları sırık.

"Anlaşılan Azman'ın kemiğini bile bırakmamışlar" dedi Bill. "Baksana şu sırığı nasıl kemirmişler. Sırığın ucundaki deri kayışları bile yemişler. Çok aç bunlar Henry, yol bitene kadar seni de beni de yemeye kalkışırlarsa hiç şaşmam."

Henry meydan okurcasına güldü. "Daha önce kurtlar tarafından hiç bu şekilde takip edilmemiştim, gerçi bundan çok daha kötü günler yaşadım ama postu bir şekilde kurtardım. Merak etme Bill, insanın canını almak için şu bir avuç lanet yaratıktan çok daha fazlası gerek dostum."

Ama Bill yine de huysuzca homurdandı tedirginlikle. "Bilmiyorum, bilemiyorum ."

"O zaman McGurry'ye vardığımızda öğrenirsin."

"Ben kendimi senin kadar rahat hissedemiyorum" diye üsteledi Bill.

"Hastasın da o yüzden, zaten benzinin solgunluğundan belli" diyerek tartışmaya noktayı koydu Henry. "Senin biraz kinine ihtiyacın var, o yüzden McGurry'ye varır varmaz ağzını kininle dolduracağım."

Bill homurdanarak, arkadaşının koyduğu teşhise katılmadığını belirtip sessizliğe gömüldü. Gün, tıpkı diğer günler gibiydi. Saat dokuzda hava aydınlandı. Göremedikleri güneş saat on ikide güney ufkunu hafifçe ısıttı, sonra üç saat boyunca sürüp ardından tekrar karanlığa bürünecek olan soğuk grilik oluştu.

Güneşin kendini göstermek için boşuna çabaladığı dakikaların ardından Bill kızağın içinden tüfeğini çıkar-

tıp, "Sen devam et Henry, ben gidip ne yapabileceğime bir bakacağım" dedi.

"Kızağın yanından ayrılmasan iyi olur, "diyerek ona itiraz etti arkadaşı. "Sadece üç tane kurşunun var. Neler olacağını tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yok."

"Şu an sızlanan kim acaba" diye sordu Bill zafer kazanmış bir edayla.

Henry cevap vermedi; tek başına ağır adımlarla yoluna devam etti ama yine de içi içine sığmıyor, sık sık arkadaşının içinde gözden kaybolduğu gri boşluğa endişeli gözlerle bakmaktan kendini alamıyordu. Neyse ki bir saat kadar sonra Bill, kızağın dolambaçlı yollardan gitmek zorunda olduğu yerleri kestirme geçerek Henry'ye yetişti.

"Etrafa dağılmışlar, geniş bir alanı tamamen kontrol altına almışlar" dedi. "Bir yandan bizi izliyorlar, diğer yandan başka avları araştırıyorlar. Anlayacağın, bizi nasılsa ele geçireceklerinden gayet eminler ve bunun için sadece biraz beklemeleri gerektiğini biliyorlar. Ama bu arada da etraftaki başka avların peşindeler."

"Yani bizi çantada keklik görüyorlar, öyle mi" dedi Henry.

Bill ona cevap vermek yerine sözlerine devam etti. "Bazılarını gördüm. Oldukça zayıflar. Haftalardır bizim Şişko, Kurbağa ve Azman dışında bir şey yemedikleri belli. Hatta aralarından birçoğunun onlara yetişemediklerinden bile eminim. Dikkat çekecek kadar zayıflar. Kupkuru kalmışlar, neredeyse hepsi bir deri bir kemik. Sana şu anda korkunç derecede umutsuz olduklarını söyleyebilirim. Yani kudurmalarına ramak kalmış. Ondan sonra neler olacağını düşünmek bile istemiyorum."

Birkaç dakika sonra, o sıra kızağın arkasında yolculuk eden Henry hafiften bir uyarı ıslığı çaldı. Bill dönüp ona

baktı ve köpekleri yavaşça durdurdu. Arkalarında, son döndükleri dönemecin oradaki açıklıktan, az önce geçtikleri yoldan tüylü bir şey onlara doğru geliyordu. Burnunu yoldaki izlere eğmiş, hiçbir çaba göstermeksizin koşuyormuşçasına kayarak hızla ilerliyordu. Kızak durunca o da durdu, başını ani bir hareketle yukarı kaldırdı, burun delikleri onların kokularını yakalamış ve teker teker keşfetmeye çalışıyormuş gibi sürekli seğiriyordu.

"Bu bizim dişi kurt" diye fısıldadı Bill.

Köpekler yerdeki karın üzerine yatmışlardı. Bill onları geçip kızağın yanındaki arkadaşına yaklaştı. Günlerdir onları takip eden ve daha şimdiden köpeklerin yarısını yok etmeyi başaran kurda baktılar.

Hayvan etrafı dikkatle inceledikten sonra öne doğru üç beş adım attı. Aynı şeyi birkaç kez tekrarladı, şimdi aralarında yüz metre kadar bir mesafe kalmıştı. Ladin ağaçlarının yanına gidip orada durdu ve başını kaldırdı, ona bakan adamların kokularını ve görünüşlerini iyice inceledi. Onları tuhaf bir biçimde arzu dolu bakışlarla takip ediyordu, köpeklerin insanlara baktığı gibi bakıyordu onlara. Ama bakışlarındaki o arzuda köpeklerin gözlerindeki sevgi ve sadakat yoktu. Bu, açlığın yarattığı acımasız bir arzuydu; kurdun dişleri kadar keskin, yerdeki buz kadar aman vermez bir arzuydu. Bir kurt için fazla iriydi, bir deri bir kemik kalmış bedeniyle bile türünün en irilerinden olduğu görülüyordu.

"Omuz yüksekliği yetmiş beş santim vardır" dedi Henry. "Boyunun da bir buçuk metreden az olmadığına bahse girerim."

"Bir kurt için ne garip bir renk" diye eleştirdi Bill. "Daha önce hiç kızıl kurt görmemiştim. Tarçın rengi."

Aslında kurt tarçın rengi değildi. Kürkü normal bir kurdun kürkünün rengindeydi. Boz renk baskındı ama

bir anda tüylerinin üzerinde hafif kızıl bir ton hâkim oluyordu ve bu bir görünüp bir kaybolan renk, hayvanın görüntüsünü çok ilginç kılıyordu; belirgin şekilde boz renkli olan tüyleri çok kısa bir süre içinde kızıl ışıltılar saçmaya başlıyordu, bu sıradan bir deneyim denemeyecek kadar şaşırtıcı bir şeydi.

"Bu bir kızak köpeğine, oldukça iri bir haskiye benziyor" dedi Bill. "Birazdan bize kuyruk sallamaya başlarsa hiç şaşmam."

"Hey, haski!" diye onu çağırdı. "Gel buraya haski, adın her neyse."

"Senden zerre kadar korkmadı" diye güldü Henry.

Bill elini kurda tehdit eder gibi sallayarak yüksek sesle bağırdı ama hayvanda en ufak bir korku belirtisi yoktu. Onda gördükleri tek değişiklik, daha da fazla dikkat kesilmesiydi. Onlara hâlâ açlığın acımasız arzusuyla bakıyordu. Onlar onun için et demekti ve o da çok açtı, eğer yapabilse tek isteği gidip onları yemekti.

Bill aklına gelen şeyden dolayı farkında olmadan sesini alçalttı. "Dinle Henry, üç kurşunumuz var ve onu buradan kolayca vurabiliriz. Iskalama ihtimalimiz yok. O bizim üç köpeğimizi götürdü, bizim de artık buna bir son vermemiz gerek. Ne diyorsun?"

Henry onu başıyla onayladı. Bill tüfeği iplerin altından dikkatle çekip çıkardı. Omzuna doğru yavaşça kaldırdı ama tüfek omzuna ulaşamadan, dişi kurt açıklıktaki yoldan bir sıçrayışta ağaçların arasına girip gözden kaybolmuştu.

İki adam birbirlerine baktılar. Henry köpeğin zekâsını takdir eden uzun bir ıslık çaldı.

Bill tüfeği yerine yerleştirirken hata yaptığını kabul edip, "Bunu tahmin etmeliydim" dedi. "Yemek zamanı köpeklerin arasına karışıp payını almayı bilen bir kurt,

tabii ki gürleyen boruyu da bilir. Henry, sana başımıza bütün belaları açanın işte bu yaratık olduğunu söyleyeyim. Eğer o olmasaydı şu anda üç yerine altı köpeğimiz vardı. Sana şimdi gidip onu geberteceğimi de söyleyeyim. Açık arazide vurulmayacak kadar akıllı. Ama ona pusu kuracağım. Çalıların arkasında bekleyip onu vuramazsam bana da Bill demesinler."

"Sakın fazla uzaklaşma" diye onu uyardı arkadaşı. "Eğer sürü sana saldırırsa elindeki üç kurşunun ancak cehennemde üç çığlık kadar faydası olur. Bu lanet olası hayvanlar çok aç, eğer üzerine saldırırlarsa seni kesin yerler, Bill."

O akşam erkenden kamp kurdular. Üç köpek, altı köpek kadar hızlı ve o kadar uzun süre kızağı çekemiyordu, onlarda da artık belirgin şekilde kaytarma işaretleri kendini göstermeye başlamıştı. Bill köpeklerin birbirlerinin kayışlarını kemiremeyecek mesafede bağlandıklarından emin olur olmaz, ikisi de erkenden yatıp uyudu.

Ama kurtların cesareti artmıştı ve adamlar gece boyunca birkaç kez uyanmak zorunda kaldılar. Kurtlar o kadar yakına geliyorlardı ki, köpekler korkudan çıldırıyor, o yüzden de bu maceracı haydutları daha güvenli bir mesafede tutmak için ateşin sık sık tazelenmesi gerekiyordu.

Yine böyle bir ateşi tazeleme nöbeti sırasında, Bill battaniyelerin altına süzülürken, "Bir keresinde gemicilerin gemilerini izleyen köpekbalıklarından söz ederlerken, kurtların da karadaki köpekbalıkları olduğunu söylediklerini duymuştum" dedi. "İşlerini nasıl yapacaklarını bizden iyi biliyorlar. Onlara lazım olduğumuz için elbette ki bizim peşimizi bırakmayacaklar. Bu da sonunda bizim canımıza okuyacakları anlamına geliyor Henry. Sonunda canımıza okuyacaklar, bu kesin."

"Bu şekilde konuştuğuna göre, bu zaten yarı yarıya okuduklarını gösterir" diyerek keskin bir tavırla arkadaşını tersledi Henry. "İnsan mağlup olduğunu düşünürse yarı yarıya yenik sayılır. Şu gevezeliklerine bakılırsa, senin bedeninin yarısını zaten yemişler."

"Senden benden çok daha iyilerini yemiştir bunlar" dedi Bill.

"Of, kes artık aptalca şeyler söyleyip sızlanmayı. Bıktırdın beni."

Henry dönüp öfkeyle kendi tarafına yatarken, Bill'in de kendisi gibi ona karşılık verip bağırmamasına şaşırmıştı ama Bill'in tarzı bu değildi. Oysaki o aptalca konuşmalar karşısında hemen kolayca sertleştirip kızabiliyordu. Henry uykuya dalmadan önce uzunca bir süre bu konuyu düşündü. Gözkapakları ağırlaşıp içi geçerken aklında sadece şu düşünce vardı: "Belli. Çocuğun fena halde keyfini kaçırdım. Yarın onu biraz neşelendirmem gerek."

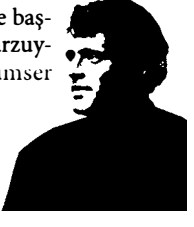
3. açlığın çığlığı

GÜN iyi başladı. Gece köpek kayıpları olmamıştı. Sessizliğe, karanlığa ve buz gibi soğuğa doğru yola koyuluklarında iyimser bir havadaydılar. Bill geceki uğursuz kehanetlerini unutmuş görünüyordu, hatta köpekler yolun zor bir yerinde kızağı devirdiklerinde bile onları yalandan fırçaladı.

Ortalık çok kötü karışmıştı. Kızak ters dönmüş ve gidip bir ağaç kütüğüyle dev bir kayanın arasına sıkışmıştı. İçine düştükleri kargaşadan kurtulabilmek için gidip köpeklerin koşumlarını kızaktan çözmek zorunda kaldılar. İkisi beraber kızağın üzerine eğilmiş onu doğrultmaya çalışıyorlardı ki, tam o sırada Henry, Kulaksız'ın bir anda yandan sıvışıp kaçtığını fark etti.

"Kulaksız, gel buraya!" diye bağırıp onun önünü kesmeye çalıştı.

Ama Kulaksız koşumlarını peşinden sürükleyerek hızla uzaklaşıp gitti. İleride, arkalarındaki yolun kenarındaki karların arasında dişi kurt onu bekliyordu. Ona yaklaşan Kulaksız bir an durup dikkat kesildi. Bir tehlike işareti alarak yavaşladı, küçük adımlarla yürümeye başladı, sonra durdu. Büyük bir dikkatle, kuşkuyla ve arzuyla dişi kurdu süzüyordu. Dişi kurt da ona gülümser

gibiydi, dişlerini gösteriyordu ama bunun nedeni tehdit değildi, kendisini sevdirmeye çalışmak içindi... Kulaksız'a doğru cilveli birkaç adım attı, ardından durdu. Kulaksız, hâlâ tetikte, kuyruğu ve kulakları havaya dikilmiş, başı yukarıda, büyük bir dikkatle ona yaklaştı.

Burnunu uzatarak onunla koklaşmak istedi ama dişi kurt nazlanarak kendisini geri çekti. Kulaksız'ın her ileri adımına bir geri adım atarak karşılık veriyordu. Kulaksız'ı insan yoldaşlarının güvenliğinden adım adım uzaklaştırıyordu. Kulaksız bir defasında sanki aklından belli belirsiz bir tehlike uyarısı geçmiş gibi başını çevirip devrilmiş olan kızağa, takım arkadaşlarına ve onu çağıran iki adama baktı.

Ama aklında oluşmakta olan fikir ne ise, bir an burnunu yaklaştırıp süratle koklayıp kaçan ve Kulaksız hamle ettiğinde tekrar bıraktığı yerden cilvelerine başlayan dişi kurt tarafından dağıtıldı.

Bill bu arada tüfeği hatırladı. Ama tüfek ters düşmüş kızağın altında bir yerlerde kalmıştı ve Henry'nin yardımıyla kızağı düzelttiklerinde de Kulaksız ile dişi kurt birbirlerine çok yakındı ve mesafe güvenli biçimde ateş etmek için çok uzaktı.

Kulaksız hatasını çok geç anlamıştı. İki adam, Kulaksız'ın birden dönüp kendilerine doğru koşmaya başladığını gördüler. Ama sonra onun geri çekildiği yolu kesmek için doğru yönlerden gelerek karın üzerinde zıplaya zıplaya koşan bir düzine cılız kurt gördüler. Dişi kurdun cilvesi anında yok olmuştu. Hırlayarak Kulaksız'ın üzerine atıldı. Kulaksız omzuyla vurup onu geçti ama geri çekilme yolu kapandığı için daire çizerek kızağın yanına gitmek üzere yolunu değiştirdi. Her an yeni kurtlar ortaya çıkıyor ve bu amansız takibe katılıyorlardı. Dişi kurt,

Kulaksız'ın bir adım arkasındaydı ve aranın açılmasına izin vermiyordu.

Birden, "Nereye gidiyorsun" diyerek arkadaşının kolunu tuttu Henry.

Bill kolunu arkadaşının elinden kurtardı. "Artık dayanamayacağım" dedi. "Eğer ona yardım edebilirsem köpeklerimizden birini daha alamayacaklar."

Tüfek elinde, yolun kenarında sıralanmış çalılıkların içine daldı. Niyeti belliydi. Kızağı Kulaksız'ın çizdiği dairenin merkezine alıp takipçilerden önce, çemberi kırmayı planlıyordu. Böylece elinde tüfekle gün ışığında kurtları korkutup köpeği kurtarması mümkün olabilirdi.

"Peki Bill!" diye seslendi Henry arkasından. "Dikkat et! Sakın kendini tehlikeye atma!"

Henry kızağın üzerine oturup beklemeye başladı. Bu durumda elinden başka bir şey de gelmezdi zaten. Bill gözden kaybolmuştu, Kulaksız ise çalıların ve ağaçların arasından bir görünüp bir kayboluyordu. Henry onun durumunu umutsuz görüyordu. Köpek tehlikenin farkındaydı ama kurtların çemberi gittikçe daraltması yüzünden sürekli daha açığa, uzağa itiliyordu. Kulaksız'ın peşindekileri, o iç daireyi kestirmeden geçip kızağa ulaşacak kadar geride bırakabileceğini düşünmek boşunaydı.

Farklı yönler hızla tek bir birleşme noktasına yaklaşıyordu. Henry, ağaçların, çalıların arasından gördüğü kadarıyla, kurt sürüsünün, Kulaksız'ın ve Bill'in bir noktada buluşacaklarını biliyordu. Ama bu umduğundan çok daha kısa zamanda oldu. Tek bir el ateş edildiğini duydu, hemen ardından art arda iki el daha ateş edildi ve Henry, Bill'in cephanesinin bittiğini anladı. Sonra korkunç hırlamalar ve inlemeler duydu. Kulaksız'ın acı ve korku dolu çığlığını hemen tanıdı, ardından yaralandığı anlaşılan bir kurdun sesini duydu. Hepsi bu kadardı. Hırlama-

lar kesildi. Çığlıklar, havlamalar bitti. Vahşi Diyarın üzerine tekrar sessizlik çöktü.

Kızağın üzerinde bir süre daha oturdu Henry. Gidip neler olduğuna bakmasına gerek bile yoktu. Her şeyi sanki gözleri önünde olup bitmiş gibi biliyordu. Bir an gitmeye niyetlendi öfkeyle kalkıp baltayı kaptı ama sonra vazgeçip tekrar oturdu, ellerini şakaklarına dayayıp uzun uzun düşündü. Kalan iki köpek dizlerinin dibine sinmiş, korkuyla titriyordu.

Sonunda yorgunluktan bitap halde kalktı, köpekleri kızağa bağlarken sanki bütün canlılığını yitirmişti. Kendi de omzuna bir ip geçirip onlarla birlikte kızağı çekmeye başladı. Ama fazla ilerleyemediler. Karanlığın bastırmaya başlamasıyla hemen kamp kurup ateş yakmak için kocaman bir odun yığını oluşturdu. Sonra ilkin köpekleri doyurdu, ardından yemeğini pişirip yedi ve ateşin başına yatağını yaptı.

Ama anlaşılan kaderinde o yatağın keyfini sürmek yazılı değildi. Daha gözlerini kapatmadan kurtlar güvenli mesafeyi aşacak kadar yaklaşmışlardı. Artık onları görebilmek için gözlerini kısıp uzakta belirsizleşen şekilleri seçmeye çalışmasına gerek yoktu. Hepsi ateşin çevresine toplanmış ve onun çevresinde küçük bir çember oluşturmuşlardı, alevlerin ışığında onları gayet iyi görebiliyordu; yere uzananlar, oturanlar, karın üstü sürünerek ilerleyenler ya da sinsice ileri geri hareket edip duranlar... Hatta uyuyanlar vardı. Orada burada, karın içinde köpekler gibi kıvrılıp uyuyan kurtları gördü, onu ciddiye bile almıyorlardı.

Ateşi canlı tutuyordu çünkü kendi eti ile kurtların dişleri arasındaki tek engel bu ateşti. İki köpek iyice sokulup iki yönden de ona yaslanmışlardı, inleyip sızlanıyorlar, bazen de eğer kurtlardan biri ona her zamankinden

çok yaklaşacak olursa can havliyle hırlayıp havlıyorlardı. Köpekler hırladığında etraflarındaki tüm çember galeyana geliyor, kurtlar ayaklarının üzerinde doğrulup onlara doğru ilerlemeye yelteniyor, bu yüzden birdenbire çevresinde hırlama ve heyecanlı havlamalardan oluşan bir koro yükseliyordu. Sonra çemberi oluşturanlar tekrar yerine oturuyor ve oraya buraya dağılmış uyuklayan kurtlar tekrar uykularına geri dönüyorlardı.

Ama bir taraftan da çember sürekli daralıyordu. Orada burada pusu kurmuş kurtlardan bazıları karınlarının üzerinde ileri doğru sürünüyor, bu durum her defasında bir iki santim de olsa çemberi daraltıp neredeyse bir sıçramada ona pençelerini geçirebilecek kadar yakın mesafeye getiriyordu. O zaman Henry yanan odun parçalarını alıp sürüye doğru fırlatıyor, böylelikle özellikle hedefe iyi nişan alınmış odun parçası fazlasıyla cüretkâr davranan canavarlardan birine isabet edince, kızgın havlamalar ve korku dolu hırlamalar eşliğinde telaşlı bir geri çekilmeye yol açıyordu.

Sabahı yorgun ve bitkin bir halde, uykusuzluktan irileşmiş gözlerle karşıladı. Kahvaltısını karanlıkta hazırladı ve saat dokuzda şafağın sökmesiyle birlikte kurtlar geri çekilince, uzun gece boyunca kafasında tasarladığı şeyi yapmak üzere işe koyuldu. Taze ve uzun dallar kesip onları ağaçların tepesine çaprazlamasına yerleştirip bağlayarak bir tür iskele kurdu. Ardından kızağın koşumlarını kaldıraç ipi gibi kullanıp köpeklerin de yardımıyla tabutu iskelenin üzerine çıkardı.

Ahşap mezarın içindeki cesede seslenip, "Bill'i yediler, belki beni de yiyecekler ama seni asla yiyemeyecekler ahbap" dedi.

Sonra da yola koyuldu. Hafiflemiş olan kızak, ancak McGurry'ye vardıklarında güvende olacaklarını çok iyi

bilen köpeklerin ardından adeta büyük bir istekle koşar gibi hoplayarak gidiyordu. Kırmızı dilleri bir karış dışarıda, her hareketlerinde sıska bedenlerinde dalgalanan kaburgaları belli olan kurtlar da sakince iki tarafa yayılmış olarak arkalarından gelirken artık pek gizlenme gereği duymuyorlardı. O kadar sıska görünüyorlardı ki, iskeletlerinin üzerini örten derileri ve ip gibi görünen kaslarıyla kemik torbası gibiydiler; Henry onların ayakları üzerinde nasıl durduklarına şaşkınlıkla ve hayranlıkla bakakalırken, oldukları yerde karın üzerine yığılıp kalmayışlarına da hayret ediyordu.

Henry karanlık bastırana kadar yola devam etmeyi göze alamadı. Öğle vakti güneş sadece güney kutbunu hafif hafif ısıtmakla kalmıyor, aynı zamanda soluk altın rengiyle ufuk çizgisinin üst tarafına doğru da ışınlarını yayıyordu. Henry bunu günlerin uzamaya başladığına dair bir işaret kabul etti. Güneş geri geliyordu. Nihayet, güneş ışınlarının dostça sıcaklığı kaybolmaya başlar başlamaz kampını kurdu. Solgun gün ışığı ile kasvetli bir alacakaranlık biraz daha sürecekti; Henry bu zamanı devasa bir odun yığını oluşturmakla geçirdi.

Gece ile birlikte korku ve dehşet de geri geldi. Açlık çeken kurtlar artık daha cesur, üzerine iyiden iyiye uykusuzluk çöken Henry ise daha yorgundu. Omuzlarında battaniyesi, dizlerinin arasında baltası ve iki yanında ona yaslanmış köpekleriyle, ateşin başına oturmuştu ve engellemeye çalışsa da arada içi geçiyordu. Bir ara uyandığında, birkaç metre ötesinde koca bozkurdu görmüştü, sürünün en irilerindendi. Henry ona bakarken karşısında tembel bir köpek gibi gerinen azman yaratık üstüne üstlük ağzını açıp bir güzel esnemiş, sonra da ona sanki az sonra yiyeceği gecikmiş bir yemekmiş gibi, eninde sonunda ona ait olduğunu belirten bakışlarla bakmıştı.

Dahası bundan bütün sürü aynı ölçüde emin görünüyordu. Aç gözlerle ona bakan ve karlara yayılmış sakince uyuyan tam yirmi tane kurt saydı. Koca bir masanın başına toplanmış yemeğe başlamak için izin bekleyen çocuklara benziyorlardı: Yemek de kendisiydi! Yemeğin ne zaman ve nasıl başlayacağını merak ediyordu.

Ateşin üzerine odunları dizerken, hayatında ilk kez, bedeninin ne kadar hayranlık uyandırıcı bir şey olduğunu fark etti. Kaslarının hareketli yapısını inceleyip, parmaklarının hünerli işleyişini seyretti. Ateşin ışığında parmaklarının hepsini tek tek defalarca büküp tekrar açtı, bazen iyice gerdi, bazen hızla bir şeyi kapar gibi yaptı. Tırnaklarının yapısını inceledi, parmak uçlarını önce yumuşakça, ardından sertçe dürtüp sinir duyarlılıklarını ölçtü. Kendisiyle gurur duymuştu, bu kadar güzel, tıkır tıkır çalışan, hassas ve yetenekli bedeni ne kadar çok sevdiğini hissetti birden. Ama sabırsız bakışları kendisine odaklanmış olan o kurt çemberine korku dolu bir bakış attığında kavradığı acı gerçekle sanki aniden midesinin ortasına şiddetli bir yumruk yemiş gibi oldu. Bir geyik veya bir tavşan nasıl çoğunlukla yemek olmuşsa, bu mükemmel beden de şu gözü dönmüş canavarların aç dişleri tarafından parçalanacak bir avdan başka bir şey değildi, onlar için bu dipdiri, kanlı canlı beden ağırlığınca etten ibaretti.

Kâbus dolu kısa bir uykunun ardından gözlerini tekrar açtığında karşısında kızıl renkli dişi kurdu gördü. Aralarındaki mesafe iki metreden fazla değildi, karların üzerinde oturmuş, büyük bir arzu ve iştahla ona bakıyordu. Ayaklarının dibindeki iki köpek ona doğru hırlıyorlardı ama kurt onlara aldırış bile etmiyordu. Henry'ye bakıyordu, Henry de bir süre ona bakışlarıyla karşılık verdi. Kurdun ona karşı en ufak bir tehditkâr tavrı yoktu. Ona

sadece büyük bir arzuyla bakıyordu ama Henry bu büyük arzunun açlığın yarattığı bir arzu olduğunu biliyordu. Sonuçta Henry onun için bir yemekti, bu yüzden onu görmek kurdun tatma duygusunu harekete geçiriyordu. Nitekim ağzı açıldı, salyası aktı, birazdan olacakları bilmenin ve bunun olmasını beklemenin verdiği zevkle yalandı.

Henry'nin içini ani bir korku dalgası kapladı. Kurda doğru atmak üzere yanan bir oduna doğru uzandı. Ama oduna daha eli değmeden kurt bir hamlede güvenli bir yere kaçtı ve Henry hayvanın üzerine bir şeyler fırlatılmasına alışık olduğunu anladı. Kurt kaçarken koca beyaz dişlerini köküne kadar gösterip hırlamıştı, az önceki arzulu halinin yerini alan bu müthiş canavarca kötücüllük Henry'yi ürpertti. Odunu tutan eline baktı ve parmaklarının onu ne kadar hassas biçimde kavradığını gördü, kıvrılarak, bükülerek odunun düz olmayan kaba yüzeyine mükemmel bir uyum sağlıyorlardı, özelikle de yanan kısmın en yakınındaki o küçük parmak kendiliğinden bir duyarlılıkla yakıcı ateşten kaçıyor, kendisi için daha az sıcak bir tutma noktası arıyordu... Henry o an nazik ve hassas parmaklarının kurdun azılı dişleri arasında kırılıp parçalandıklarını görür gibi oldu. Bedenini hiç, ölümle böylesine burun buruna olduğu bu tehlikeli andaki kadar beğenmemişti.

Bütün gece boyunca yanan odunlarla kurtlara karşı mücadele etti. Kendinden geçip uyuyakaldığı anlarda köpeklerin inlemeleri ve hırlamaları uyandırıyordu onu. Sonunda sabah oldu ama ilk kez gün ışığı kurtların dağılmasını sağlayamadı. Henry onların ortalıktan çekilmesini boşuna bekledi. Kurtlar ona nasılsa sahip oldukları duygusundan kaynaklanan bir azametle, gün ışığıyla birlikte Henry'ye gelen cesareti yerle bir edip onun ve ateşin çevresinde beklemeye devam ettiler.

Henry yola çıkmak için umutsuz bir girişimde bulundu. Ama ateşin korumasından çıkar çıkmaz en cesur kurt birden üzerine atladı. Ancak neyse ki atlayışı kısa kalmıştı, Henry geri kaçarak kendini ondan kurtardı; kurdun keskin dişlerinin kaba etine girmesine sadece beş-on santim kalmıştı. Bunun üzerine sürünün geri kalanı da ayaklanıp üzerine gelmeye başladı; Henry'nin kurtların saygısını tekrar kazanmak ve onları belli bir mesafeye çekilmeye zorlamak için yanan odunları sağa sola fırlatmaya devam etmesi gerekiyordu.

Ama artık gün ışığında bile, yeni odun kesmek için ateşin başından ayrılmaya cesaret edemiyordu. Beş-altı metre kadar ötede ölü, kurumuş ama hâlâ ayakta duran dev bir ladin ağacı vardı. Henry kamp ateşini ağacın olduğu yere kadar yaklaştırabilmek ve elinde düşmanlarına atabileceği yarım düzine yanan odunu her an hazır tutabilmek için yarım gün uğraştı. Ağacın yanına vardıktan sonra da onu kesip en fazla odun toplayabileceği yöne doğru devirmek için çevresini inceledi.

Gece, uykusuzluğun iyice bastırmaya başlaması dışında önceki geceden farksızdı. Artık köpeklerin sürekli hırlamaları da etkisini kaybediyordu, Henry'nin uykusuzluktan körelmiş duyuları, bu hırlamaların iniş çıkışlarındaki değişiklikleri fark edemiyordu. Birden irkilerek uyandı. Şu an dişi kurt ona bir metreden daha yakındı. Hiç düşünmeden yanan bir odunu o kısa mesafeden köküne kadar kurdun hırlayan açık ağzına soktu. Kurt canhıraş bir acıyla bağırarak geri sıçradı, o sırada yanan etinin ve kürkünün kokusundan büyük bir keyif alan Henry beş altı metre ötede kurdun öfkeyle kükreyerek kafasını sallayışını seyretti.

Henry bu defa uykuya dalmadan önce yanan ince bir çam dalının ucunu sağ eline bağladı. Gözleri kapandı ama

birkaç dakika sonra alevler elini yakınca uyandı. Birkaç saat boyunca bu şekilde devam etti. Bu şekilde her uyanışında hem yanan hem uçan odunlarıyla kurtları geri püskürtüyor, ateşi tazeliyor ve eline yine dal bağlıyordu. Kurduğu bu düzen iyi işliyordu ama dalı eline sağlam bağlamadığı zaman, gözleri kapandığı anda dal elinden düşüverdi.

O sırada rüya görüyordu Henry. Fort MacGurry'de olduğunu görüyordu. Sıcak ve rahat bir ortamda Factor'la[2] kâğıt oynuyordu. Aynı zamanda sanki kalenin çevresini kurtlar kuşatmıştı. Kapının önünde uluyup duruyorlar, Factor'la Henry de ara sıra oyunlarını kesip kurtların içeri girmek için harcadıkları bu boşuna çabaya gülüyorlardı. Ama sonra rüyada tuhaf bir şey oldu ve bir çatırtı duydu. Kapı kırılmıştı. Kurtların kalenin büyük salonuna doluştuklarını görebiliyordu. Artık kurtlar doğrudan kendisine ve Factor'a saldırıyordu. Kapının kırılıp parçalanmasıyla birlikte kurtların ulumaları da müthiş artmıştı. Artık bu sesler onu rahatsız ediyordu. Rüyası başka bir şeye dönüşüyordu, henüz bunun ne olduğunu bilmiyordu ama her neyse, o ısrarcı uluma başından sonuna kadar hep peşindeydi.

Sonra uyandı ve o ulumanın gerçek olduğunu gördü. Çevresini şiddetli hırlama ve ulumalar sarmıştı. Kurtlar artık saldırmaya başlamıştı. Etrafı kurtlarla doluydu. Bir tanesi kolunu ısırdı. Henry içgüdüsel olarak ateşin üzerine atladı ve atlarken bacağının etini koparıp parçalayan keskin, sivri dişleri hissetti. Ardından bir ateş savaşı başladı. Sağlam eldivenlerinin geçici korumasındaki ellerini kürek gibi kullanarak kamp ateşinin her tarafına köz attı, ateş sonunda bir yanardağa benzemişti.

2. Ticaret yapma imtiyazına sahip bir şirket, acente/temsilci.

Ama bu şekilde fazla dayanamazdı. Yüzü sıcaktan su toplamış, kaşlarıyla kirpikleri yanmıştı ve artık ayakları ateşin üzerinde durmaya dayanamıyordu. İki eline birer yanan odun alıp ateşin kenarına sıçradı. Kurtlar geri çekilmişti. Etrafta közlerin düştüğü yerlerde karlar cazırdıyor, geri çekilen kurtların havaya sıçrayıp vahşice homurdanarak hırlamalarından közlerin üzerine bastıkları anlaşılıyordu.

Elindeki yanan odunları en yakındaki düşmanlarına savuran Henry içten içe yanan eldivenlerini kara bastırdı ve ayaklarını soğutmak için karda tepinmeye başladı. Köpeklerinden ikisi ortadan kaybolmuştu ve Henry onların günlerce önce Şişko ile başlayıp ilerideki günlerde kendisiyle sona erecek olan uzun bir ziyafetin parçası olduklarını gayet iyi biliyordu.

Yumruğunu gözü dönmüş canavarlara doğru sallayıp, "Beni hâlâ ele geçiremediniz!" diye vahşiler gibi bağırdı. Onun sesini duyan sürü tekrar heyecanla galeyana geldi, hepsi hırlamaya başladı, dişi kurt karların üzerinden sürünerek yaklaştı ve arzu dolu aç gözlerle Henry'yi izlemeye koyuldu.

Henry, aklına gelen yeni bir fikri uygulamak için çalışmaya koyuldu. Ateşi ortası boş geniş bir çember haline getirdi. Çemberin ortasında eriyen kara karşı önlem olarak battaniyesini altına serip yere oturdu. Bu şekilde alevler arasında gözden kaybolunca, bütün kurtlar ona ne olduğunu görmek için merakla ateşe yaklaştılar. O ana kadar ateşin dibine kadar hiç gelmemişlerdi ama artık ateşin hemen kenarında oturup köpekler gibi gözlerini yumuyor, esniyor ve alışık olmadıkları bu keyifli sıcaklığın karşısında sıska vücutlarıyla geriniyorlardı. Sonra dişi kurt yere oturup burnunu bir yıldıza doğru kaldırdı ve ulumaya başladı. Sürünün diğer kurtları da teker teker

onu izledi. Şimdi bütün sürü arka ayaklarının üzerine oturmuş burunlarını gökyüzüne dikerek uluyor, açlıklarını haykırıyordu.

Şafak söktü, gün ışıdı. Alevler iyice alçalmış görünüyordu. Odun da bitmişti, yenilerini getirmek gerekiyordu. Henry ateş çemberinden dışarı doğru adım atmak istedi ama kurtlar ayaklanıp karşısına dikildiler. Üzerlerine attığı yanan odunlar artık kurtların geriye değil, sadece kenara sıçramalarına neden oluyordu. Henry kurtları geri püskürtmek için boşuna çabaladı. Vazgeçip ateş çemberinin içine adımını attığı anda kurtlardan biri ona doğru atıldı ama ıskaladı ve dört ayağıyla közlerin üzerine düştü. Can havliyle dehşet içinde çığlıklar atarken, bir yandan da hırlayıp tekrar havalandı ve ayaklarını soğutmak için karın üzerine indi.

Henry battaniyesinin üzerinde çömelmiş oturuyordu. Bedeni öne eğilmişti. Düşmüş omuzları ve dizleri üzerine dayadığı kafası artık mücadeleyi bıraktığını gösteriyordu. Arada sırada kafasını kaldırıp ateşin ne kadar alçaldığına bakıyordu. Artık ateş çemberi bölünmeye ve aralarda boşluklar oluşmaya başlamıştı. Bu boşlukların büyüdüğü yerlerde ateş sönüyordu.

"Artık ne zaman isterseniz gelebilirsiniz" diye mırıldandı. "Ne olursa olsun, ben uyuyacağım."

Bir ara uyandığında çemberin açılmaya başladığı bir yerde, tam karşısında, kendisine bakan dişi kurdu gördü.

Kısa bir süre sonra bir kere daha gözlerini açtı ama ona sanki saatler geçmiş gibi geldi. Esrarengiz bir değişim olmuştu, bu o kadar tuhaf bir değişimdi ki şaşırarak uyandı. Bir şey olmuştu. Önce bunun ne olduğunu anlayamadı. Neden sonra fark etti. Kurtlar yoktu. Sadece ne kadar yakınına geldiklerini gösteren ezik karlar vardı. Uyku onu tekrar ele geçirip başını tam dizlerine dayayacakken ani bir irkilmeyle dikildi.

İnsan sesleri duyuluyordu; kızakların karın üzerinde giderken çıkardığı sesler, koşum şakırtıları ve köpeklerin canla başla uğraştıklarını gösteren homurtular. Nehir yatağının bulunduğu yönden dört kızak belirmişti ve kızaklar, ağaçların arasından geçerek kampa ulaştı. Artık sönmeye yüz tutmuş ateşin ortasında oturan Henry'nin başına altı-yedi adam toplandı. Onu sarsıp kendine getirmeye çalıştılar. Henry onlara sarhoş gibi baktı, uykulu bir sesle anlaşılmaz tuhaf laflar ediyordu:

"Kızıl kurt... köpekleri beslerken geliyordu... önce köpeklerin yemeğini yedi... sonra köpekleri yedi... sonra da Bill'i yedi..."

Bir adam onu sertçe sarsarak kulağına eğilip, "Lord Alfred nerede" diye bağırdı.

Henry kafasıyla reddederek, "Hayır, hayır, dişi kurt onu yemedi... bir önceki kampta ağacın birine tünemiş durumda."

"Öldü mü!" diye bağırdı adam.

"Ve bir sandığın içinde" diye cevapladı Henry. Omzunu sertçe silkerek soru soran adamın elinden kurtardı. "Bırakın artık beni... ben bittim... haydi iyi geceler herkese."

Gözkapakları kırpıştı ve ardından kapandı. Çenesi göğsüne düştü ve daha onu battaniyenin üzerine yatırdıkları anda horlamasının sesi buz gibi havada yankılanmaya başladı.

Havada yankılanan başka bir ses daha vardı... Son anda ellerinden kaçırdıkları adamın yerine başka bir etin peşine düşen kurt sürüsünün, uzaklardan belli belirsiz gelen çığlıkları.

bölüm
iki

vahşi doğanlar

1. dişlerin savaşı

İNSANLARIN seslerini ve kızak köpeklerinin hırlamalarını ilk duyan ve sönmekte olan ateş çemberinin içinde kıstırdıkları adamı aniden bırakıp yerinden fırlayarak koşmaya başlayan ilk kurt, dişi kurttu. Sürü ele geçirdiği avdan vazgeçmeyi hiç istemiyordu ve seslerden iyice emin olana kadar birkaç dakika daha orada bekledikten sonra, yerinden fırlayan dişi kurdun karın üzerinde açtığı izleri takip ederek kurdun peşinden gitti.

Sürünün lideri boz renkli büyük bir erkek kurttu. Sürüyü dişi kurdun peşinden gitmeye yönelten de oydu. Hırsla kendisini geçmeye çalışan genç kurtları hırlayarak uyaran ya da ısıran da, karın içinde artık yavaş yavaş koşan dişi kurdu gördüğünde sürünün hızını artıran da oydu.

Dişi kurt kendisi için ayrılan yerin orası olduğunu belirtircesine hemen bozkurdun yanına gelip sürünün hızına ayak uydurarak koşmaya başladı. Arada sırada attığı adımlarla bozkurdun önüne geçse de bozkurt ona ne hırlıyor ne de diş gösteriyordu. Tam tersine ona sevecenlikle yaklaşıyor, nazik davranıp onu memnun etmeye çalışıyordu çünkü onun yanında koşmak hoşuna gidiyordu, hatta tersine koşarken fazla yaklaşacak olursa, dişi kurt

bozkurda hırlayıp diş gösteriyordu. Duruma göre de bozkurdun omzunu sert bir şekilde ısırmaktan geri kalmıyordu. Böyle durumlarda bozkurt hiçbir kızgınlık belirtisi göstermiyordu. Sadece bozum olarak kenara sıçrayıp aksileşerek birkaç adım koşuyor, sürüsüne liderlik yaparken utangaç bir köy delikanlısı gibi davranıyordu.

Sürünün başında koşan bozkurdun tek derdi buydu ama dişi kurdun bunun dışında başka dertleri de vardı. Diğer yanında üzerinde pek çok dalaşın izlerini taşıyan kırçıllı postuyla cılız bir yaşlı kurt koşuyordu. Yaşlı kurt zaten her zaman dişi kurdun sağında koşardı. Bunun nedeni büyük olasılıkla tek gözünün, sadece sol gözünün, kalmış olmasıydı. Üstelik yaşlı kurdun dişi kurdu sıkıştırma huyu vardı, yaralı burnu onun omzuna, vücuduna veya kuyruğuna dokunana kadar ona dönük olarak koşardı. Dişi kurt solundaki koşu arkadaşına yaptığı gibi yaşlı kurdun ilgisini de dişleriyle geri çeviriyordu. Ama ikisi aynı anda ilgi gösterdiğinde arada sıkışıyor, bir taraftan sürünün temposuna ayak uydurup bastığı yeri görmeye çalışırken, diğer taraftan iki âşığını kendisinden uzak tutmak için iki tarafa da hızlı ısırıklar atmak zorunda kalıyordu. Bu gibi durumlarda iki tarafındaki koşu arkadaşları onun üzerinden birbirlerine diş gösterip tehditkârca hırlıyorlardı. Gerçi dövüşebilirlerdi de ama dişiye kur yapmak ya da onun için dövüşmek, bunlardan daha acil bir mesele olan sürünün açlık sorunu çözülünceye kadar bekleyecekti.

Yaşlı kurt her defasında keskin dişli arzu nesnesi tarafından kesin bir şekilde geri çevrildiğinde, kör olan ve sağ yanında koşan üç yaşındaki genç erkek kurtla omuz omuza geliyordu. Bu genç kurt artık yetişkin bir kurt iriliğindeydi ve sürünün aç ve zayıf hali düşünülürse, ortalamanın üzerinde bir zindeliğe ve ruha sahipti. Ama

yine de başı tek gözlü yaşlı kurdun ancak omzu hizasına gelecek şekilde koşuyordu. Gerçi bu çok sık olmuyordu ama onunla aynı hizada koşmak istediğinde, bir hırlama ve keskin ısırıklar onu tekrar omuz hizasındaki yerine yolluyordu. Ama bazen de genç kurt özellikle yavaş yavaş yaklaşıp yaşlı liderle dişi kurdun arasına giriyordu. Bu davranış ikisinin de, hatta bazen üçünün de hoşlanmadığı bir şeydi. Dişi kurt hoşnutsuzluğunu belli edip hırladığında, yaşlı lider hemen dönüp genç kurtla yüz yüze geliyordu. Bazen dişi kurt da onunla birlikte genç kurda karşı dönüyordu. Hatta bazen genç lider de ona karşı dönüyordu.

Üç vahşi ağızla karşı karşıya kaldığı bu durumlarda genç kurt hemen arka ayakları üzerine oturuyor, ön ayaklarını yere sağlamca basıyor, ağzını tehdit edici biçimde açıp yelesini kabartıyordu. Hareket halindeki sürünün ön tarafındaki bu karışıklığın arkada da kargaşaya neden olduğu kesindi. Arkadan gelen kurtlar genç kurda çarpıyor, kaba etlerine ve iki yandan böğrüne attıkları sert ısırıklarla hoşnutsuzluklarını gösteriyorlardı. Genç kurt başını sürekli belaya sokuyordu, çünkü yiyecek olmadığında sinirler de geriliyordu. Genç kurt etrafını rahatsız etmek dışında kendisine hiçbir şey kazandırmasa da, gençliğin o sınırsız özgüveniyle bu manevrayı her fırsatta tekrarlamaktan geri kalmıyordu.

Yiyecek bir şeyler bulmuş olsalardı aşklar ve kavgalar çok çabuk çözülür ve gerekirse sürü dağılırdı. Ama sürünün durumu ümitsizdi. Uzun süren açlıktan dolayı iyice zayıflamışlardı. Alışılmış tempolarının altında bir hızla ilerliyorlardı. En arkadan, sürünün en genç ve en yaşlı zayıf üyeleri düşe kalka geliyordu. En güçlüler ise en öndeydi. Ama onlar bile erişkin ve güçlü kuvvetli birer kurttan çok iskeleti andırıyordu. Yine de aksayarak düşe

kalka koşanlar dışında hepsi de yorulmadan ve fazla güç harcamadan koşabiliyorlardı. Eriyip ipliğe dönmüş kasları, sanki tükenmez bir güç kaynağıydı. Sanki her kasın çelik gibi yapısının ardında başka bir çelik gibi kas daha vardı, onun ardında başka bir tane, onun da ardında bir başkası; ve bu böyle sonsuza dek uzayıp gidiyordu.

O gün kilometrelerce koştular. Gece boyunca koştular. Yeni gün onları koştukları sırada karşıladı. Buz tutmuş, donmuş, ölü bir dünyanın üzerinde koşuyorlardı. Burada hayata ait tek bir kıpırtı dahi yoktu. Bu göz alabildiğine uzanan engin durgunluğun içinde hareket eden tek şey onlardı. Yaşayan sadece onlardı ve yaşamayı sürdürebilmek için aç karınlarını doyuracak başka canlılar arıyorlardı.

Bu arayışları sonunda onlara ödül olarak döndüğünde, alçaklardaki su havzalarını aşmış, yamaç aşağı inen bir bölgedeki bir düzine kadar küçük akarsu boyunca ilerlemişlerdi. Orada bir geyik sürüsüne rastladılar. İlk karşılarına çıkan, kocaman bir erkek geyikti. İşte karşılarında canlı et vardı, üstüne üstlük bu et, diğerleri gibi esrarengiz ateşlerle de, hızla üzerlerine yöneltilen hiç bilmedikleri alevli silahlarla da korunmuyordu. Onların tanıdıkları silahlar sadece koca toynaklar ile açılmış avuç gibi görünen boynuzlardı ve her zamanki sabırlarıyla, rüzgâra da dikkat ederek geyiğin üzerine çullandılar. Kavga kısa ama epey şiddetliydi. İri yarı erkek geyiğin çevresi her yönden kuşatılmıştı ama hayvan yine de sürüyü yarıp aralarından geçti, koca toynaklarının ustaca çifteleriyle kafataslarını paramparça etti. Devasa boynuzlarıyla onları savurup parçaladı. Karlar üzerindeki bu boğaz boğaza dövüş sırasında yuvarlanıp altına alarak bedeninin tüm ağırlığıyla ezdi kurtları. Sonuçta yine de kaderi belliydi. Dişi kurdu, boğazını vahşi bir şekilde

yarmasıyla yere düştü ve daha onlarla savaşı, onlara vereceği zarar daha bitmemişken, bedeninin her yerine saplanan sivri ve keskin dişler tarafından canlı canlı yenilip yutuldu.

Çok et vardı. Dev gibi geyiğin ağırlığı neredeyse dört yüz kilonun üzerindeydi, sürüdeki kırktan fazla kurdun her birine on kilo et düşüyordu. Onlar hem şaşılacak kadar uzun süre aç kalabilen hem de şaşılacak kadar kısa sürede avlarını yiyebilen hayvanlardı. Ve daha birkaç saat önce peşlerinden koştukları o görkemli hayvandan geriye, birkaç dakika içinde, etrafa saçılmış kemikler dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Artık dinlenme ve uyuma zamanıydı. Mideleri dolmuş olan genç erkek kurtlar arasında itişip kakışmalar, dalaşmalar başladı ve bu durum sürünün dağılmasına kadar, birkaç gün boyunca devam etti. Kıtlık sona ermişti. Artık et diyarındaydılar ve hâlâ sürü halinde avlanmalarına rağmen daha temkinli davranıyor, rastladıkları küçük geyik sürüleri içinden yüklü dişileri veya yavaş hareket eden yaşlı erkekleri sürüden ayırıp avlıyorlardı.

Sonra bu bolluk diyarında sürünün ikiye ayrılıp her birinin farklı yerlere yöneldiği o gün geldi. Dişi kurt, solundaki genç lider ve sağındaki tek gözlü yaşlı kurt, sürünün peşlerinden gelen yarısıyla birlikte doğuya doğru gidip Mackenzie Nehri'ni geçerek göller yöresine girdiler. Her geçen gün sürü giderek küçülüyordu. Bir erkek ve bir dişi olmak üzere kurtlar çiftler halinde ayrılıyorlardı. Bazen de tek kalmış erkek bir kurt, rakibinin keskin dişleri tarafından sürüden uzaklaştırılıp kovuluyordu. Sonunda geriye sadece dört kurt kaldı: Dişi kurt, genç lider, tek gözlü ve üç yaşındaki hırslı kurt

Dişi kurdun huyu değişmiş, çok haşin olmuştu. Üç âşığının bedeninde de onun diş izleri vardı. Ama onlar

aynı şekilde dişleriyle cevap vermiyor, kendilerini hiç savunmuyorlardı. Onun en azılı ısırıklarına omuzlarını feda ediyor, kuyruk sallayıp küçük adımlar atarak onun öfkesini dindirmeye çalışıyorlardı. Ama dişi kurda karşı ne kadar yumuşak davranıyorlarsa, birbirlerine karşı o kadar serttiler. Üç yaşındaki kurdun hırsı iyice artmış görünüyordu. Tek gözlü kurdu kör tarafından yakaladı ve kulağını lime lime yırttı. Yaşlı ve kırçıllı bir postu olan kurt tek gözüyle görmesine rağmen, diğerinin gençliği ve dinçliğine karşı yılların deneyiminden kaynaklanan aklını kullandı. Kaybettiği gözü ve yara bere içindeki burnu, ne kadar deneyimli olduğunu gayet güzel gösteriyordu. Yapması gereken şey konusunda bir an bile tereddüt etmemesini sağlayacak kadar çok sayıda kavgadan sağ çıkmıştı bugüne kadar.

Kavga adilce başlamıştı ama öyle bitmedi. Genç lider de yaşlı kurda katıldığı ve hırslı kurdu yok etmek için beraberce harekete geçtiği an, kavganın sonucu zaten belli olmuştu. O zamana dek yol arkadaşı olanların acımasız vahşi dişleri, genç kurdu iki yandan kuşattı. Birlikte avlanıp avlarını birlikte alaşağı ettikleri, birlikte açlık çektikleri günler artık unutulmuş, geçmişte kalmıştı. Şu anda önlerindeki sorun aşktı ve aşk yiyecek bulmaktan daha acımasız, çok daha acımasız bir sorundu.

Bu arada bütün bu kavganın nedeni olan dişi kurt ise rahatça oturmuş olup biteni seyrediyordu. Hatta durumdan gayet hoşnut görünüyordu. Gün onun günüydü, böyle günler çok sık yaşanmıyordu ve yelelerin kabarması, dişlerin birbirine girmesi, etlerin ısırılıp yarılması hep ona sahip olmak içindi.

Üç yaşındaki kurt, ilk aşk macerasının bedelini yaşamıyla ödemişti. İki rakibi cesedin iki yanında durdular ve karın içinde gülümseyerek oturan dişi kurda baktılar.

Yaşlı kurt kavgada olduğu gibi aşkta da kurnazdı, hem de oldukça kurnaz. Genç lider omzundaki bir yarayı yalamak için kafasını diğer tarafa çevirdi. Bu sırada boynunu rakibine açmıştı ve yaşlı kurt tek gözüyle bu fırsatı gördü. Ok gibi fırlayıp dişlerini geçirdi. Rakibinin boynunda uzun ve derin bir yarık açtı. Yarığı açan keskin dişleri, hayvanın boynundaki atardamarı da kesmişti. Kenara sıçradı.

Genç lider korkunç bir şekilde hırladı ama hırlaması bir anda boğazdan gelen bir aksırığa dönüştü. Aksırıp öksürürken, zaten alacağı darbeyi almış halde, kanlar içinde, ayaklarında güç kalmayıp gözlerine karanlık inene, saldırı ve hamleleri giderek zayıflayana kadar yaşlı kurtla savaştı.

Bütün bunlar olurken dişi kurt oturmuş gülümsüyordu. Tuhaf bir şekilde kavgadan mutluluk duyuyordu. Vahşi doğanın aşk yöntemi buydu, vahşi doğada çiftleşme trajedisi sadece ölenlerin trajedisiydi. Hayatta kalanlar için ise bu bir trajedi değildi, başarmak ve arzularını hayata geçirmekti.

Genç lider karın üzerinde hareketsiz kaldığında Tek Göz dişi kurda doğru azametle yürüdü. Tavırlarında hem zafer ve hem temkinlilik vardı. Sıkı bir paylamaya karşı hazırlandı ama dişi kurt öfkeyle dişlerini göstermeyince büyük bir şaşkınlık yaşadı. Dişi ona ilk kez nazik davranıyordu. Burun buruna gelip koklaştılar. Hatta dişi kurt büyük bir lütuf göstererek Tek Göz'ün çevresinde neşeyle koşturdu, hoplayıp zıpladı, onunla tıpkı köpek yavruları gibi oynaştı. O ise tüylerine ak düşüren bütün o yıllara ve o kadar bilgece deneyime rağmen, tıpkı yavru kurtlar gibi hatta biraz da aptal kurtlar gibi davranıyordu.

Yenilmiş rakipleri ve karların üzerine kanla yazılan aşk hikâyesi çoktan unutulup gitmişti. Bu, sadece, sızlayan

yaralarını yalayan Tek Göz'ün aklına geldi bir an. O anda, dudaklarını yarı aralayarak hırladı omzuyla ensesindeki tüyler kabarırken rakibinin üzerine atılacakmış gibi sindi, pençeleri yere daha sağlam basmak için kasılıp karla kaplı toprağa sıkıca tutundu. Ama hemen ardından bunlar da unutuldu ve Tek Göz cilveler yaparak koşan dişi kurdun peşi sıra ormana doğru fırladı.

Sonra da birbirini anlayan iki arkadaş gibi yan yana koştular. Günler gelip geçerken beraber olmaya, birlikte av bulup öldürerek yemeye devam ettiler. Bir süre sonra dişi kurtta bir huzursuzluk belirdi. Sanki bir şey arıyor ama bulamıyordu. Yere devrilmiş olan ağaç kovuklarının cazibesine kapılmış bir halde, içleri karla dolu büyük kaya oyuklarını ve yüksek yamaçlardaki inleri koklayarak daha fazla zaman geçiriyordu. Tek Göz bunlarla ilgilenmedi ama dişi kurt arayışlarını sürdürürken onu uysalca izledi ve arayışı her zamankinden uzun sürerse, o tekrar yola çıkmaya hazır oluncaya kadar yere yatıp bekledi.

O bölgede kalmayıp Mackenzie Nehri'ne kadar olan araziyi tekrar baştan başa geçip aşağı doğru akan nehri izlemeye başladılar. Avlanmak için sık sık nehre karışan dereler boyunca yukarı çıkıyor ama her defasında nehre geri dönüyorlardı. Bazen genellikle çiftler halinde dolaşan kurtlara rastlıyorlar ama bu karşılaşmalarda iki taraf da hiçbir hoşnutluk belirtisi göstermiyor, tekrar sürü olabilmek için istek duyduklarına dair hiçbir işaret vermiyorlardı. Birkaç kez de yalnız gezen kurtlara rastladılar. Bunların hepsi de erkek kurtlardı ve Tek Göz ile eşine katılmak için çok ısrarcı davranıyorlardı. Ama dişi kurt, Tek Göz'le omuz omuza verip tüylerini kabartarak diş gösterince, yalnız kurt bu ısrarından pişman olup vazgeçiyor, sırtını dönüyor ve yine tek başına yoluna devam ediyordu.

Bir gece ay ışığında sakin ormanda koşarken Tek Göz birden durdu. Kuyruğu havaya dikildi, etrafı koklarken iyice açılan burnu yukarı doğru yükseldi. Tıpkı bir köpek gibi, ön ayaklarından birini havaya kaldırdı. Bir türlü emin olamıyor, havanın burnuna kadar getirdiği mesajı çözebilmek için sürekli havayı kokluyordu. Ama dişisi bir kere rastgele kokladığı kokudan çoktan tatmin olmuş görünüyordu ve Tek Göz'e garanti vermek ister gibi hafiften bir koşu tutturmuştu. Tek Göz onu izlemeye koyuldu ama kuşkuları hâlâ geçmiş değildi ve uyarıları daha dikkatli bir şekilde incelemek için kendisini bir kez daha durmaktan alıkoyamadı.

Dişi kurt dikkatle ağaçların ortasındaki büyük bir açıklığın kenarına geldi. Bir süre yalnız başına orada durdu. Sonra tüm duyuları açık ve tetikte olarak bedenindeki her bir tüyden önüne geçemediği çok keskin bir kuşku yayılır halde sürünüp saklanarak ilerledi; çok geçmeden Tek Göz de ona katıldı. Yan yana durup izlediler, havayı koklayıp etrafı dinlediler.

Köpeklerin bağrışmaları ve itişmelerini, erkeklerin boğuk konuşmalarını, birbirlerine ağızlarına geleni sayıp döken kadınların asabi çığlıklarını ve sürekli ağlayıp sızlanan bir çocuğun kulak tırmalayan sesini duydular. Deriden yapılma çadırlar dışında, arada bir önünden geçenlerin görüntüsünü engellediği ateşin alevleri ve onun dingin havanın içine yavaşça süzülen dumanı dışında fazla bir şey göremiyorlardı. Burunlarına yerli kampından binlerce koku geliyordu ve bu koku onlara Tek Göz'ün anlaşılmaz bulduğu ama dişi kurdun tüm ayrıntısıyla bildiği bir hikâyeyi taşıyordu.

Dişi kurt garip bir şekilde heyecanlanmıştı, giderek artan bir sevinçle kokuyu içine çekiyordu. Ama yaşlı Tek Göz endişeliydi. Kuşkularına ihanet ederek, tereddütle

de olsa ilerlemeye başladı. Dişi kurt dönüp kaygılarını gidermek için burnuyla onun boynuna dokundu ve tekrar dönüp kampa baktı. Şimdi yüzünde yeni bir arzu ifadesi vardı ama bu açlıktan kaynaklanmıyordu. Daha da ilerlemek, o ateşe yakın olmak, o köpeklerle itişip kakışmak ve o adamların dikkatsiz adımlarından sakınarak hızla bir tarafa kaçmak için kendisini zorlayan heyecan verici bir arzuya tutulmuştu.

Tek Göz, dişi kurdun arkasında sabırsızca kıpırdanıyordu. Dişi kurt ise tekrar huzursuzlanmıştı, bir kez daha aradığı şeyi bulmak zorunda olduğunu hissediyordu. Ve dönüp ormana doğru koşmaya başlayarak Tek Göz'ü çok rahatlatan bir şey yaptı. Tek Göz ormanın koruması altına girene dek onun biraz önünde koştu.

Ay ışığı altında gölgeler gibi sessizce kayarak ilerlerken çok geçmeden bir geçide rastladılar. İkisinin de burnu derhal kardaki ayak izlerinin üzerine eğildi. İzler hâlâ tazeydi. Önde büyük bir dikkatle Tek Göz koşuyordu, eşi onun ardından geliyordu. İkisinin de ayaklarının geniş tabanları iyice açılmış, alttaki kara kadife gibi hafifçe dokunuyordu. Tek Göz hep kayar gibi yürürdü, zaten hızlı ve atikti ama o andaki koşusunun hızı daha öncekilerle ölçülemezdi. Önünde de keşfettiği o soğuk beyaz leke vardı.

İki taraflı sıralanmış genç ağaçlar ve çam fidanları arasında, dar bir geçitte koşuyorlardı. Ağaçların arasından, ay ışığının aydınlattığı ormanın içindeki bir alana çıkan geçidin ağzı görülüyordu. Yaşlı Tek Göz önünde uçar gibi giden beyaz şeyi yakalamak üzereydi. Her adımda arayı biraz daha kapatıyordu. Artık yakalamak üzereydi. Bir adım sonra dişleri o şeyin üzerine kapanacaktı. Ama bu hamle asla gerçekleşmedi. Birden havaya fırlayan o beyaz şey büyük bir mücadele vererek kendisini oradan oraya atmakla kalmamış, şimdi de sanki bir şeye bağlıymış gibi

RAMİ
KÜTÜPHANESİ

bir türlü kurtulup yere inemediği için Tek Göz'ün başının üzerinde dans eden bir tavşan halini almıştı.

Birden korkuya kapılan Tek Göz homurtuyla sıçrayıp karın içine sindi. Neyin nesi olduğunu anlamadığı bu korkutucu şeye tehditkâr hırlamalarla cevap verdi. Oysa dişi kurt sakince yanından geçmiş ve bir an hedefe kilitlenmiş halde durmuş, sonra tepede dans eden tavşana erişebilmek için zıplamıştı. Oldukça yükseğe sıçramış ama hedefe yetişememiş, dişleri madeni bir ses çıkararak boşlukta kapanmıştı. Sonra bir kez daha, bir kez daha sıçradı.

Tek Göz sindiği yerden yavaşça kalkmış, onu izliyordu. Dişi kurdun boş yere zıplayıp durmasından dolayı memnuniyetsizliğini belli ederek o da tüm gücüyle zıpladı. Ve sonunda dişleriyle kaptığı beyaz şeyi hırsla çekip aşağı indirdi. Tam o sırada yanında bir çatırtı duydu ve kocaman açılmış gözlerle genç bir çam fidanının kendisine vurmak üzere yere doğru eğildiğini gördü. Bu yüzden çenesini açıp yakaladığı şeyin gitmesine izin vermek zorunda kaldı ve hatta bu tuhaf tehlikeden kaçmak için biraz geri sıçradı. Diş gösterdi, boğazından tehdit dolu hırlamalar çıktı, her bir tüyü korku ve öfkeyle dikildi. O sırada genç çam fidanı ince uzun boyuyla tekrar karşısına dikildi, tavşan yine dans ederek havaya yükseldi.

Dişi Kurt, Tek Göz'e çok kızmıştı. Onu cezalandırmak için dişlerini omzuna geçirdi. Ama zaten çok korkmuş ve şaşkın bir halde olan Tek Göz, bu beklenmedik saldırının nereden geldiğini tam anlayamamıştı; ani bir tepkiyle dönüp bu ısırığa şiddetle cevap vermek için haşin bir pençe attı ve dişi kurdun burnunun kenarı yarıldı. Onun hafif bir dişleme karşısında bu kadar öfkelenmesini beklemeyen dişi kurt müthiş bir öfkeyle hırlayarak üzerine atıldı. Tek Göz hata yaptığını o an anlayıp eşini teskin

etmeye çalıştı. Ama dişi kurt, eşi tüm bu yatıştırma girişimlerini bırakıp başını ve bedenini kıvırarak omzunu onun dişlerine açana kadar kesinlikle durmadı.

Bu arada tavşan, tepelerinde dans etmeye devam ediyordu. Dişi kurt karların üzerine oturdu. Tek Göz esrarengiz çam fidanından daha çok korktuğu dişisinin önünde, tekrar tavşana doğru sıçradı. Sonunda dişleri arasına aldığı tavşanı yere doğru çekerken gözlerini de çam fidanının üzerinden ayırmadı. Fidan bu kez yere doğru eğilerek onu izledi. Onun kendisine vurmasını bekleyen Tek Göz yine yere sinip tüylerini kabarttı ama bu arada tavşanı dişleri arasında sıkıca tutuyordu. Beklediği darbe gelmedi. Fidan üzerine eğik olarak öylece duruyordu. Ama Tek Göz hareket edince o da hareketleniyordu. Onun bu tuhaf davranışına karşılık Tek Göz ancak tavşanı sıkıştırdığı dişleri arasından ona hırlamakla yetinebiliyordu. Durduğunda o da durunca, Tek Göz durmanın daha güvenli olduğuna karar verdi, bu arada tavşanın ılık kanı çok lezzetli gelmişti.

Onu içine düştüğü çıkmazdan kurtaran yine dişi kurt oldu. Tavşanı dişleriyle ondan aldı ve çam fidanı tehdit eder gibi tepesinde sallanırken hiç istifini bozmadan hayvanın kafasını kopardı. Çam fidanı artık onlara sorun yaratmayacak şekilde yerine dönüp doğanın ona güzel bir şekilde büyümesi için seçmiş olduğu o dik pozisyonda kaldı. Dişi kurtla Tek Göz de çam fidanının yardımıyla yakaladıkları tavşanı birlikte yiyip bitirdiler.

Ağaçların arasında daha pek çok geçit ve havada asılı tavşan vardı. Onların hepsiyle ilgilendiler. Dişi Kurt başı çekiyor, yaşlı Tek Göz ise onu izleyip gözlemliyor, böylece ondan tavşanları tuzağa düşürüp ele geçirmenin yöntemini öğreniyordu. İlerideki günlerde bu bilgi çok işine yarayacaktı.

2. yuva

DİŞİ kurt ile Tek Göz iki gün boyunca yerlilerin kampının çevresinde beklediler. Tek Göz korku ve endişe içinde olsa da kamp dişi kurda çok cazip geliyor, oradan ayrılmak bilmiyordu. Ama bir sabah, havadan, bir elin tüfeğine uzandığı haberinin yarattığı gerilimi hissedip bir kurşun da Tek Göz'ün başının on santim uzağındaki ağaca saplanınca, hiç tereddüt etmeden güçlü bir koşuyla uzaklaşarak kendileriyle tehlike arasına oldukça uzun bir mesafe koydular.

Fazla gitmediler, birkaç gün yol aldılar. Dişi kurdun aradığı şeyi bulma ihtiyacı artık zorunlu bir hal almıştı. Ağırlaşmıştı, koşmayı sürdürse de oldukça yavaştı. Bir keresinde bir tavşanı kovalarken her zaman kolayca yakalayabildiği avını bırakmak zorunda kalarak yere yatıp dinlendi. Tek Göz yanına gidip burnuyla nazikçe boynuna dokunduğunda da onu fena şekilde ısırdı, bunun üzerine Tek Göz dişisinin dişlerinden kaçınmak için sırtüstü yatıp kendisini komik şekillere soktu. Ama dişi kurt her zaman olduğundan çok daha aksi ve huysuzdu, bu yüzden Tek Göz de her zamankinden çok daha sabırlı ve dikkatli davranıyordu.

Sonunda aradığını buldu. Burası yazları Mackenzie Nehri'ne dökülen ama şimdi kaynağından nehre döküldüğü noktaya ve yatağındaki kayalara kadar donmuş, kaskatı kesilmiş bembeyaz derenin birkaç kilometre yukarısındaki yamaçtı. Tek Göz epey ilerideydi, dişi kurt ise bitkin halde koşmaya çalışıyordu, çok geçmeden yukarıdan suya doğru çıkıntı yapmış yüksek dere yamacına rastladı. Hemen dönüp üzerine çıktı. Bahar fırtınalarının yağmurlarıyla oluşan taşkınlar ve eriyen kar suları dere kenarını aşındırmıştı, bu da toprağın arasında ince bir yarıktan girilebilen küçük bir mağarayı açığa çıkarmıştı.

Dişi kurt mağaranın ağzında durup duvarı dikkatle inceledi. Sonra iki taraf boyunca uzanan duvarın sert temellerinin yumuşak toprakla birleştiği yeri gözden geçirdi. Ve dönüp ince yarıktan içeri girdi. Ama bir metre kadar çömelip yürümek zorundaydı, sonra duvarlar genişleyip yükseliyor ve yaklaşık iki metre çapında yuvarlak bir oda haline geliyordu. Tavan başının biraz üzerindeydi. Kuru ve rahat bir yerdi. Dişi kurt büyük bir özenle içinde bulunduğu ini incelerken Tek Göz de dönüp gelmiş, girişte durup sabırla onu seyrediyordu. Dişi kurt başını yere eğdi, burnuyla yere dokunarak kendi çevresinde birkaç kez döndü, sonra homurtuya benzer bitkin iç çekişlerle kıvrıldı, bacaklarını gevşetti ve kafası girişe bakacak şekilde yere yattı. Tek Göz kulaklarını ona doğru dikmişti, bakıyor ve gülümsüyordu. Dişi kurt dışarıdan gelen beyaz ışıkta onun iyi niyetle sallanan kuyruğunun tüylü şeklini seçebiliyordu. Dişi kurdun kulakları anlık bir hareketle kıvrılıp dik ve keskin hatlarını kaybederek geriye yattı, ağzı açıktı, dili sakin bir şekilde dışarı sarkmıştı. Bu hali, onun keyifli ve durumdan hoşnut olduğunu gösteriyordu.

Tek Göz acıkmıştı. İnin girişine yatıp uyudu ama rahatsız bir uykuydu bu. Sık sık uyanıp kulaklarını karların üzerinde parıldayan nisan güneşine doğru dikiyordu. Akan suyun gizli şırıltılarını, belli belirsiz fısıltılarını gözlerini açarak, dikkatle dinliyordu. Güneş geri dönmüştü ve uyanan bütün Kuzey Toprakları Tek Göz'ü çağırıyordu. Yaşam canlanıyordu, doğa kıpır kıpırdı. Havada baharın, karın altında yeniden canlanan hayatın, ağacın içinde yürümeye başlayan özsuyun, buzdan prangasını çatlatıp aniden açılan tomurcuğun müjdesi vardı.

Tek Göz, dişisine kuşkulu bakışlar attı ama o hiç yerinden kalkacak gibi görünmüyordu. Dışarı baktı, yarım düzine kadar ispinoz kuşu önünden pırlayarak geçip gitti. Kalkmaya niyetlenip bir hamle yaptı ama sonra döndü, dişi kurda baktı, ardından tekrar yatıp uyumaya başladı. Çok geçmeden kulağına kısa keskin bir çığlık sesi geldi. Patisiyle bir iki kez burnunu kaşıdı. Ardından uyandı. Burnunun ucunda vızıltıyla bir sivrisinek uçuyordu. Bütün kış boyunca bir ağacın içinde donmuş halde yatmış, şimdi güneşle beraber buzları çözülünce dışarı fırlamış yetişkin bir sivrisinekti bu. Tek Göz artık dünyanın çağrısına karşı koyamıyordu. Üstüne üstlük açtı.

Sürünerek dişi kurdun yanına gitti ve kalkması için onu ikna etmek istedi. Ama dişisi ona hırlamaktan başka bir cevap vermedi, bunun üzerine Tek Göz de dışarıya, berrak gün ışığına tek başına çıktı ve ayaklarının altındaki karın yumuşadığını, hareket etmenin zorlaştığını fark etti. Ağaçların gölgesinde güneşten korunduğu için üzerindeki karın hâlâ sert ve kristal gibi olduğu nehir yatağına indi. Sekiz saat boyunca dolaşıp karanlık bastıktan sonra döndüğünde, gittiği zamankinden daha açtı. Bir av bulmuş ama yakalayamamıştı. Üzerinde yürüdüğü buz kırılınca karların ve suların içine yuvarlanmıştı, bu

yüzden de her zamanki hafifliğiyle buzun üzerinde dolaşıp çevreyi kolaçan eden tavşanı elinden kaçırmıştı.

Birdenbire kuşkuyla inin ağzında kalakaldı. İçeriden cılız ve tuhaf sesler geliyordu. Dişi kurda ait değildi ama bir şekilde aşina olduğu seslerdi bunlar. Dikkatle sürünerek inin girişinden içeri yöneldiği anda dişi kurt onu uyarıcı bir hırlamayla karşıladı. Aklı biraz karıştı ama uyarıyı dikkate alarak daha ileri gitmedi. Bir taraftan da içeriden gelen boğuk ağlama ve ciyaklamaları merakla dinliyordu.

Dişi kurt onu uzak durması için sinirli bir şekilde uyarınca, o da kıvrılıp inin girişinde uyudu. Sabah loş ışık yuvayı aydınlattığında uzaktan aşina olduğu o tuhaf seslerin nereden geldiğini görmek için tekrar yaklaştı. Bu defa dişi kurdun hırlamasında farklı bir ton vardı: Kıskançlık. Saygılı bir mesafede durmaya özen gösterdi. Ve onları gördü, dişi kurdun boylu boyunca uzanmış bedeni altına ve bacakları arasına sığınmış, zayıf, yardıma muhtaç, gözleri henüz açılmamış, ağlar gibi ince sesler çıkaran beş küçük hayat. Şaşırdı. Bu, uzun ve başarılı hayatında başına ilk kez gelmiyordu. Daha önce de çok defa olmuştu ama her seferinde sanki ilk kez olmuş gibi şaşırıyordu.

Dişi kurt ona endişeyle bakıyordu. Hafifçe hırlıyor ve Tek Göz'ün onlara fazla yaklaştığını düşündüğü anda alçak sesli hırıltısı tehditkâr bir hırlamaya dönüşüyordu. Dişi kurt daha önce böyle bir deneyim yaşamamıştı. Hafızasında bu ana dair kayıtlı bir şey yoktu ama bütün anne kurtların içgüdüsel deneyiminden kaynaklanan, baba kurtların bazen, yeni doğmuş, çaresiz yavrularını yediğine dair bir endişe onu rahatsız ediyordu. Güçlü bir şekilde hissettiği korkunun nedeni işte buydu; o yüzden Tek Göz'ün kendi yavrularını daha yakından bakmasına engel oluyordu.

Oysa böyle bir tehlike söz konusu değildi. Yaşlı Tek Göz o sırada bütün baba kurtlardan ona geçen bir dürtünün baskısı altındaydı, bu, dişi kurttaki içgüdüye paralel bir dürtüydü. Bu konudaki hislerini ona sorgulatmıyordu ya da içinden geçenler onun kafasını bulandırmıyordu. Bu, varoluşunun özünde mevcut olan bir şeydi ve onu hemen yeni ailesini geride bırakıp yuvadan çıkartarak bulunduğu bölgede onlar için av peşinde düşüren bu içgüdüye derhâl boyun eğdi; çünkü bu, onun doğası gereği en normal davranıştı.

Yuvanın sekiz on kilometre uzağında dere delta yaparak çatallanıyor, kolları dağların arasından akıp birbirinden ayrılıyordu. Tek Göz çatalın sol kolunu izlerken taze bir ize rastladı. Kokladı. İz çok taze idi, hemen yere sinip hayvanın henüz gözden kaybolduğu yöne baktı. Sonra da hesaplı bir hareketle diğer tarafa dönüp derenin sağ kolunu izlemeye başladı. Gördüğü ayak izi, kendi ayak izinden çok daha büyüktü ve böyle bir izin sahibinin gittiği yerde, kendisine yiyecek pek bir şey çıkmayacağını anladı.

Derenin sağ çatalı boyunca bir kilometre kadar gittikten sonra seslere karşı çok hassas olan kulağına, kemiren bir şeyin diş sesleri geldi. Sessizce yaklaştığında iki ayağı üzerine kalkıp ağaca dayanmış ve dişleriyle ağacın kabuğunu kemirmekte olan bir kirpi gördü. Tek Göz fazla pek bir şey beklemeksizin dikkatle yaklaştı. Aslında şimdiye dek bu derece kuzeyde böyle bir şeye hiç rastlamamıştı ama oklu kirpileri iyi tanırdı, uzun hayatında şimdiye kadar tek bir kirpiden bile yiyecek çıkmamıştı ona. Ama Şans veya Fırsat denen bir şey olduğunu epey zaman önce öğrenmişti ve kirpinin yakınına gidip bekledi. Canlılar söz konusu olduğunda olaylar hep beklenmedik şekilde gelişir, ne zaman ne olacağı asla bilinmezdi.

Kirpi ansızın yerde yuvarlanıp bir topa dönüştü, saldırıyı karşılayacak uzun dikenlerini dört bir yana sipsivri açtı. Gençliğinde Tek Göz böyle bir kirpiyi koklamak için fazla yaklaştığında dikenlerle dolu o hareketsiz kuyruk aniden çözülüp suratına esaslı bir fiske indirmişti. O dikenlerden biri burnuna saplanmış halde kaçmış, diken düşene kadar haftalar boyunca burnunda alev gibi yakan bir sızı hissetmişti. Şimdi kirpiden, kuyruğu açılsa da yetişemeyeceği mesafede, en az otuz santim uzakta durarak, rahatça yere çöktü. Ve mutlak bir sessizlik içinde bekledi. Bir tahminde bulunmak mümkün değildi. Her an beklemediği bir şey olabilir, kirpi tekrar açılabilirdi. Böylece, açıldığı anda kirpinin savunmasız kalan yumuşak karnına usta pençe darbelerinden birini atma şansı doğabilirdi.

Yarım saat kadar sonra yerinden kalktı, hâlâ hareketsiz duran dikenli topa tüm öfkeyle homurdanıp koşarak oradan uzaklaştı. Geçmişte yine böyle kapanıp topa dönmüş kirpilerin açılması için boş yere bekleyip durmuştu ama artık buna harcayacak zamanı yoktu. Derenin sağ kolundan yürümeye devam etti. Gün ilerliyordu ama daha çabalarının ödülünü alamamıştı.

İçinde, güçlü bir babalık içgüdüsünün uyandığını hissediyordu. Et bulmalıydı. Öğleden sonra bir kar tavuğuna rastladı. Çalılıktan çıkmak üzereyken bu yavaş kuşla burun buruna geldi. En fazla otuz santim kadar ötesindeydi ve bir kütüğün üzerine tünemişti. İkisi birbirini görünce kuş hemen uçmaya yeltendi ama Tek Göz sert ve hızlı bir pençe darbesiyle onun üstüne atladı, hayvan karın üzerinde kanat çırpıp havalanmaya çabalarken dişlerini ona geçirdi. Dişlerinin arasında o yumuşak eti ve kırılgan kemikleri hissettiğinde, doğası gereği onu hemen yemeye kalkıştı. Ama sonra birden hatırladı ve ağzında kar tavuğuyla geri dönüp yuvaya doğru yöneldi.

Dere çatalının bir kilometre kadar yukarısında her zamanki gibi büyük bir dikkat ve umutla, yol üzerindeki tüm yenilikleri de izlemeyi unutmayarak, adeta kayan bir gölge gibi, kadife ayaklarıyla ses çıkarmadan koşarken sabah rastladığı koca ayak izlerinin yenilerini gördü. İzler onun güzergâhı üzerindeydi ve devam ediyordu, bu yüzden suyun kavis yaptığı her köşede izlerin sahibine rastlamaya hazır bir şekilde yoluna devam etti.

Suyun sık rastlanmayan büyük bir kavis yaptığı köşeden yavaşça kafasını çıkartırken, keskin gözleriyle aniden gördüğü şey hemen yere yapışıp sinmesine neden oldu. Bu şey, izlerin sahibi olan koca bir vaşaktı. Günün erken saatlerinde kendisinin yaptığı gibi o da yere çökmüştü ve tam önünde o sımsıkı kapanmış dikenli top duruyordu. Tek Göz eskiden beri nasıl kayan bir gölge hızıyla koşabiliyorsa, şimdi de aynı şekilde sürünerek etrafı dolaşmaya koyuldu; o sırada diğer ikisi hareketsizce durup birbirlerine saldırmak için tetikte beklerken, o tıpkı gölge bir hayalet gibiydi.

Karın içine yatıp kar tavuğunu arkasına koydu ve alçak bir ladin ağacının iğneli yapraklarının arasından, önünde sahnelenen yaşam oyununu izlemeye koyuldu. Vaşak da kirpi de şaşmaz bir yaşam iradesiyle beklemekteydiler ve bu, yaşamın en tuhaf tarafıydı; biri için yaşamın yolu diğerini yemekten, diğeri için ise ötekine yem olmaktan geçiyordu. Bir yere sinip onları izleyen Tek Göz de bu oyundaki kendi rolünü oynuyor, belki talih o tuhaf ve beklenmedik dönüşlerinden birini yapar, belki de hayatının amacı olan avlanma konusunda ona yardım eder diye umutla bekliyordu.

Yarım saat, bir saat geçti, hiçbir şey olmadı. Dikenli top adeta taş kesilmiş, sert bir mermere dönüşmüştü. Yaşlı Tek Göz ise sanki ölmüştü. Aslında üç hayvan da yaşamın

neredeyse acı verici boyuttaki gerilimine kilitlenmiş durumdaydılar ve şu anki taşa dönmüş halleri dışındaki canlılığı oldukça nadir yaşayabiliyorlardı.

Tek Göz giderek artan bir şevkle hafifçe hareket ederek ilerledi. Bir şey oluyordu. Sonunda kirpi, düşmanının gittiğine kanaat getirmişti. Yavaşça ve büyük bir dikkatle delinmez bir zırha dönüşmüş olan topunu açmaya başladı. Herhangi bir şey sezmiş değildi, o yüzden artık heyecandan titremiyordu. Ve o dikenli top yavaş yavaş açıldı. Tek Göz bir öğünlük yemek gibi önünde açılmaya devam eden bu canlı etten dolayı heyecanlandı, onun açılışını izlerken dilinin ıslanıp ağzının suyunun aktığını hissetti.

Kirpi, düşmanını son anda fark ettiğinde daha tam olarak açılmamıştı. Vaşak birden saldırdı. Darbesi tıpkı aniden çakan bir şimşeğe benziyordu. Yırtıcı kuşlar gibi kıvrık ve keskin tırnaklı pençesi kirpinin yumuşak karnına indi ama onu hemen geri çekti. Eğer kirpi tam olarak açılmış olsaydı ya da düşmanın darbesini indireceğini geç fark etseydi, ki bu saniyenin onda biri kadar bir süreydi, pençesi herhangi bir hasar görmeyecekti. Ama yan taraftan gelen kuyruk darbesiyle sivri dikenler batan pençesini hemen geri çekmek zorunda kalmıştı.

Bütün bunlar bir anda olmuştu. Darbe, karşı darbe, kirpinin acı içinde bağırışı ve koca kedinin hissettiği keskin acı ile şaşkınlık içinde haykırışı. Tek Göz heyecanla yerinde doğruldu, kulakları dikildi, kuyruğu düzleşip titreşti. Vaşak öfkeden neredeyse çıldırmıştı. Canını acıtan o şeyin üzerine tüm gücüyle vahşice atıldı. Ama biraz yaralandığı için nispeten eski gücünü kaybetmesine ve acıyla homurdanmaya devam etmesine rağmen kirpi tekrar yerde yuvarlanıp top haline gelerek kendini korumaya çalıştı ve kuyruğuyla tekrar ona vurunca koca kedi

yine aynı şaşkınlık ve acıyla haykırdı. Ardından dev bir iğnedenlik gibi dikenler içinde kalmış burnuyla aksırarak geri çekildi. Pençeleriyle burnunu kaşıyor, karın içine sokuyor, yapraklara, ağaçların dallarına sürtüyor, ateşli oklar gibi burnuna saplanan yakıcı dikenleri çıkarmaya çalışıyordu ve bütün bunları yaparken duyduğu acı ile korkudan delirmiş halde öne arkaya, sağa sola, yukarı sıçrayıp duruyordu.

Vaşak sürekli burnunu kaşıyor, bu arada hızlı ve şiddetli, ani hareketlerle kuyruğunun ucunu etrafa vurmaktan başka elinden bir şey gelmiyordu. Sonra bu tuhaf hareketleri yapmaktan vazgeçip bir dakika kadar sakin durmaya çalıştı. Tek Göz onu izliyordu. Derken bir anda ve hiçbir belirti göstermeden, yukarı sıçrayıp aynı anda da o zamana kadarki en ürkütücü ve uzun çığlığını attı. Bu keskin çığlık, Tek Göz'ün ürpermesine, ensesindeki kılların kabarmasına neden oldu. Sonra vaşak yolun yukarı tarafına doğru sıçrayıp gitti. Her adımında acıyla haykırıyordu.

Ama onun gürültüsü uzaklaşıp tamamen duyulmaz olduğunda bu kez Tek Göz harekete geçip kirpiye doğru ilerledi. Sanki yerdeki karların üzeri yumuşak tabanlarına batmaya hazır durumda havaya dikilmiş, kirpi dikenleriyle tamamen kaplanmış gibi dikkatle yürüyordu. Kirpi onun gelişini kızgın bir haykırışla karşıladı, ağzını açtı, uzun dişlerini gösterip tekrar kapattı. Ve hemen kendisini yine top haline getirdi ama artık eskisi kadar sımsıkı kapanamıyordu, kasları zedelenmişti. Karnı neredeyse yarısına kadar yarılmıştı ve feci şekilde kanıyordu.

Tek Göz ağzına büyük bir miktar kanlı kar alıp çiğnedi, kar onun iştahını açtı, çok acıkmıştı ama içinde yaşadığı dünya ona ne olursa olsun tedbiri elden bırakmayacak kadar deneyim kazandırmıştı. Bekledi. Kirpi homurtuyla

dişlerini gıcırdatıp ara sıra acıyla haykırırken, o yere oturup bekledi. Derken kirpinin dikenlerinin yere doğru eğildiğini ve hayvanın titremeye başladığını gördü. Sonra titreme durdu, uzun dişleri son bir kez açılıp kapandı. Ardından bütün dikenleri tamamen yere indi, kirpinin bedeni gevşedi ve bir daha da hareket etmedi.

Tek Göz sinirli, ürkek bir pençe vuruşuyla kirpiyi baştan sona yarıp ters çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Kirpi ölmüştü. Bir süre onu iyice inceledi, ardından dişleriyle dikkatle kavradı ve biraz kaldırıp biraz da sürükleyerek derenin aşağısına götürdü. Bu arada dikenli hayvanın üzerine basmamak için başını yanda tutuyordu. O sırada aklına geldi, hemen ağzındakini bıraktı ve kar tavuğunu bıraktığı yere koştu. Hiç beklemedi. Ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu ve kar tavuğunu yiyerek yapması gerekeni yerine getirdi. Sonra tekrar geri dönüp avını yüklendi.

O günlük avının meyvesini inin içine sürükledi. Dişi kurt önce eti inceledi, sonra burnunu Tek Göz'e yaklaştırıp boynunu hafifçe yaladı. Ama hemen ardından her zamankinden daha az sert ve tehdit etmekten ziyade özür dileyen bir hırlamayla onu yavrulardan uzak durması için uyardı. Yavrularının babasından duyduğu içgüdüsel korku azalıyordu. Tek Göz, bir baba kurdun olması gerektiği gibi davranıyor ve dişi kurdun dünyaya getirdiği taze hayatları söndürmek gibi şeytani bir arzu beslediğine ilişkin hiçbir belirti göstermiyordu.

3. boz yavru

ERKEK kardeşlerinden de kız kardeşlerinden de farklıydı. Diğerlerinin postunda analarından miras kızılımsı ton varken, o bu konuda babasına çekmişti. Bu yüzden yavrular arasında tek boz renk ona aitti. Kurtlara ait tüm özelliklere sahip olan yavru, fiziksel olarak da tıpatıp babasına benziyordu; aralarındaki tek fark kendisinin iki, yaşlı babasının tek gözünün olmasıydı.

Boz yavrunun gözleri açılalı çok az bir süre olmuştu ama gayet berrak görüyordu. Zaten gözleri kapalıyken bile dokunuyor, tadıyor, kokluyordu. Bu yolla iki erkek, iki de kız kardeşini gayet iyi tanıyordu. Kardeşleriyle acemice ve güçsüz bir şekilde itişip dalaşıyor, coşkuya kapıldığında boğazından sanki gürlemenin habercisiymiş gibi tuhaf, gıcırtıya benzer bir ses çıkartarak onlarla hırlaşıyordu. Daha gözleri açılmadan uzun zaman önce dokunarak, tadarak ve koklayarak annesini –ısı kaynağı, sıvı gıda ve şefkat– tanımayı öğrenmişti. Annesinin, küçük ve yumuşak bedeninin üzerinden her geçtiğinde kendisini yatıştıran ve ona sokularak kıvrılıp uyumaya iten yumuşacık bir dili vardı.

Hayatının ilk ayının büyük kısmı bir şekilde uyuyarak geçmişti. Artık çok iyi görebiliyor, daha uzun süre uyanık kalabiliyor ve dünyasını daha iyi öğrenmeye başlıyordu. Loş bir dünyası vardı ama başka bir dünyadan haberi olmadığı için henüz bunu bilmiyordu. Küçük bir dünyası vardı. Hayatı yuvanın duvarlarıyla sınırlıydı. Henüz dışarıdaki koskoca dünya hakkında hiçbir şey bilmediği için varoluşunun dar sınırlarından asla bunalmıyordu.

Dünyasının duvarlarından birinin diğerlerinden farklı olduğunu çok erken keşfetmişti. Burası inin girişi ve ışığın kaynağıydı. Bu duvarın diğer duvarlardan farklı olduğunu, kendine ait düşüncelere, bilinçli bir iradeye sahip olmadan çok önce anlamıştı. Daha gözleri açılmadan ve oraya bakmadan bile o duvar kendisi için dayanılmaz bir çekim merkezi olmuştu. Oradan gelen ışık mühürlü gözkapaklarına vurur, gözleri ve göz sinirleri o küçük, ılık renkli ve garip bir şekilde haz veren kıvılcımlı parıltılarla atardı. Bedenindeki canlılık, her bir dokusu, benliğini oluşturan öz, kişisel deneyimden çok farklı bir şey olan bu ışığı istiyor ve bitkilerin hünerli kimyası onları güneşe doğru ittiği gibi bedenini de yaşam denilen bu ışığa doğru çekiyordu.

Başlangıçta, bilinci çalışmaya başlamadan önce, hep inin ağzına yuvarlanarak giderdi. Kardeşleri de öyle. O dönemde aralarından hiçbiri asla arka duvarın karanlık köşelerine doğru gitmezdi. Işık bitkileri çektiği gibi çekiyordu onları, bu onların doğasını oluşturan yaşamın kimyasında mevcuttu, ışığa ihtiyaç duymaları varoluşun bir zorunluluğuydu. Minik yavru bedenleri, kimyası gereği asma filizleri gibi doğrudan o yöne sürünürdü. Sonradan ayrı bireyler olup her biri güdülerinin ve arzularının bilincine vardıklarında, ışığın çekimi daha da arttı. Sürek

li emekleyip sürünerek ona doğru gitmeye çalışıyor ama hep anneleri tarafından engelleniyorlardı.

Böylece boz yavru, annesinin yumuşak ve yatıştırıcı dili dışındaki özelliklerini de öğrendi. Işığa doğru gitmekte bu kadar ısrarcı olduğu için annesinin sertçe dürtükleyerek onu azarlayabildiğini ve sonra da pençesinin yumuşak ve ölçülü vuruşuyla onu nasıl yere indirip devirebildiğini keşfetti. Böylece acıyı ve acıdan kaçmayı öğrendi. Öncelikle acının ortaya çıkma tehlikesine ortam hazırlamamayı, sonra da eğer böyle bir tehlike doğmuşsa oradan hızla uzaklaşarak veya geri çekilerek acıdan kaçmayı öğrendi. Bütün bunlar bilinçli eylemlerdi, dünyaya ilişkin genellemelerden çıkardığı sonuçlardı. Bu sonuçları çıkarmadan önce kendiliğinden ışığa gittiği gibi acıdan da kendiliğinden kaçardı. Ama artık acının acıttığını *bildiği* için acıdan kaçıyordu.

Yırtıcı bir yavruydu. Kardeşleri de öyle. Zaten başka türlü olamazdı. O etobur bir hayvandı. Etlerini yemek için canlıları öldürenlerin soyundan geliyordu. Babası ve annesi tamamen etle besleniyordu. Yaşamın ilk kıpırtısıyla birlikte annesinden emdiği, etten dönüştürülmüş sütle besleniyordu ve gözleri açılalı daha bir hafta olmuşken bile et yemeye başlamak zorundaydı. Yediği bu et, memelerinin verebileceğinden daha fazlasını isteyen, büyümekte olan beş yavrusu için dişi kurdun yarı yarıya sindirip önlerine kustuğu etti.

Boz yavru, kardeşlerin en gelişmiş olanı ve en yırtıcısıydı. Gıcırtılı hırlaması hepsininkinden daha güçlüydü. O minik bedeninden çıkan küçük öfke nöbetleri diğerlerininkinden çok daha korkunçtu. Usta bir pençe darbesiyle kardeşlerini yere düşürüp yuvarlama numarasını ilk öğrenen de oydu. Yavrulardan birini kulağından yakalayıp kenetlenmiş dişleriyle çekiştiren de ilk o olmuştu.

Ve tabii ki yavrularını inin ağzından uzak tutmaya çalışan annelerine en büyük zorluğu da yine o çıkarıyordu.

Boz yavrunun ışığa hayranlığı gün geçtikçe daha da artıyordu. Sürekli olarak mağaranın girişine doğru bir metrelik maceralı yolculuğuna çıkıyor ve her defasında geri getiriliyordu. Buranın bir giriş olduğunu bilmiyordu ama. Zaten girişler ve birinin bir yerden başka bir yere geçmesini sağlayan geçitler hakkında henüz hiçbir şey bilmiyordu. Oralara gitmesini sağlayacak yollar kadar oralardan geçip gidilecek yerler hakkında da bir şey bilmiyordu. Bu yüzden de inin ağzı ona göre bir duvardı, ışıktan bir duvar. Dışarıdakilerin güneşi vardı, onun dünyasının güneşi de işte orasıydı. Bir lambanın pervaneyi çekmesi gibi o duvar da onu öyle çekiyordu. Hep ona ulaşmaya çabalıyordu. İçindeki hayat hızla gelişiyor ve onu sürekli ışığa doğru itiyordu. İçindeki hayat orasının tek çıkış yolu olduğunu ve o yola ayak basmasının boz yavrunun kaderi olduğunu biliyordu. Ama kendisi bunu henüz bilmiyordu. Dışarısı diye bir şey olduğunu bile bilmiyordu.

Bu ışık duvarıyla ilgili ilginç bir şey vardı. Onun dünyasının bir başka sakini, her zaman ışığa yakın uyuyan ve et getiren, annesine benzeyen bir yaratık olarak tanıdığı babasının o uzak beyaz duvarda bir tür yürüme ve orada kaybolma hakkı vardı. Boz yavru işte bunu anlayamıyordu. Annesi tarafından asla ışık duvarına yaklaşmasına izin verilmemişti ama diğer duvarlara yaklaşmış ve burnunun hassas ucuyla sert bir engele çarpmıştı. Acıtan bir şeydi bu. Zaten birkaç denemeden sonra duvarları kendi haline bırakmıştı. Tıpkı sütü ve yarı sindirilmiş eti kusmayı annesinin tuhaflıkları olarak gördüğü gibi duvarın içinde kaybolmayı da babasının bir tuhaflığı olarak kabul edip üzerinde fazla kafa yormamıştı.

Aslında boz yavru düşünemezdi, en azından insanın alıştığı biçimde düşünemezdi. Beyni bulanık çalışıyordu.

Ama yine de vardığı sonuçlar insanlarınki kadar kesin ve açık oluyordu. Nedenini sorgulamadan olguları kabul etme gibi bir yöntemi vardı. Gerçekte bu bir sınıflama eylemiydi. Bir şeyin *neden* olduğu konu hakkında asla kafa yormadı. *Nasıl* olduğu onun için yeterdi. Böylece mağaranın arka duvarına birkaç kez burnunu vurduğunda o duvarın içinde kaybolamayacağını kabul etti. Babasıyla arasındaki farkın nedeni konusunda kafasını hiç mi hiç yormadı. Zihinsel oluşumunda mantık ve fiziğe yer yoktu.

Vahşi yaşamın çoğu yaratığı gibi o da açlık denen şeyi çok erken yaşta tanıdı. Bazen sadece et bitmekle kalmamış, annesinin memelerinden akan süt de kesilmişti. Bunu ilk yaşadıklarında bütün yavrular ağlayıp sızlanmış ama sonra açlıktan baygın düşmeden uykuya sığınmışlardı. Artık itişip dalaşmıyorlar, duydukları küçük öfkeyle homurdanmıyorlardı, uzak beyaz duvara maceralı yolculukları da çoktan bitmişti. Yavrular uyurken içlerindeki yaşam da titreşip ölüyordu.

Tek Göz umutsuz durumdaydı. Çok uzaklara gidiyor, göz alabildiğine geniş alanları tarıyor ve giderek kasvetli ve neşesiz bir hale gelen, kederli bir yere dönüşen yuvada neredeyse hiç uyumuyordu. Dişi kurt bile yavrularını bırakıp et aramaya çıkıyordu. Yavruların doğumundan sonraki ilk günlerde Tek Göz birkaç kez yerli köyüne kadar gidip tuzağa yakalanmış tavşanları çalıp getirmişti ama karlar eriyip derelerin tekrar açılmasıyla yerliler köylerini taşımış, böylece o kaynak da tükenmişti.

Boz yavru yeniden yaşama dönüp uzak beyaz duvarla tekrar ilgilenmeye başladığında içinde yaşadığı küçük dünyanın nüfusunun azaldığını gördü. Sadece bir kız kardeşi kalmıştı. Diğerleri ortadan kaybolmuştu. Gücü yerine geldikçe tek başına oynamak zorunda kalıyordu, çünkü kardeşi burnunu yerden kaldıramadığı gibi hare-

ket de etmiyordu. Kendi küçük bedeni şimdilik yediği etlerden dolayı dolmuştu ama kız kardeşine her yemek çok geliyordu. Sürekli uyuyordu ve bedeni sanki üzerine deri geçirilmiş küçük bir iskelete benziyordu. Bu yüzden içindeki ateş giderek azalıyordu, sonunda sönüp gitti.

Sonra babasının duvarda belirip kaybolduğunu ve artık mağaranın ağzında yatıp uyuduğunu göremediği günler geldi. Bu durum ikinci ve daha şiddetli bir açlık dalgasından sonra olmuştu. Dişi kurt, Tek Göz'ün neden geri dönmediğini biliyordu ama gördüklerini boz yavruya anlatabilmenin bir yolu yoktu. Bir gün ava çıktığında derenin sol koluna sapıp vaşağın yaşadığı yere doğru giderek Tek Göz'ün bir önceki günkü yolunu izlemiş ve o yolun sonunda onu, daha doğrusu ondan geriye kalanları bulmuştu. Aralarındaki kavganın ve vaşağın düşmanını yendikten sonra yuvasına dönüşünün izleri görülebiliyordu. Dişi kurt oradan ayrılmadan vaşağın yuvasını da buldu ama hayvanın içeride olduğuna ilişkin işaretler bulunduğu için içeri girmeye cesaret edemedi.

Bu yüzden o günden sonra dişi kurt avlanırken hep sol çataldan uzak durdu. O yuvada yavruların olduğunu biliyordu ve ayrıca vaşak yırtıcı, oldukça asabi bir hayvan ve korkunç bir savaşçıydı. Beş-altı kurdun tüylerini kabartmış, tıslayan bir vaşağı bir ağaca doğru sürerek sıkıştırması mümkündü de, tek başına bir kurdun vaşakla karşı karşıya kalması tamamen farklı bir şeydi. Hele de o vaşağın arkasında aç yavrular varsa.

Ama Vahşi Yaşam gerçekten vahşiydi. Annelik ise ister Vahşi Yaşamda, ister başka bir yaşamda olsun annelikti. Annelik yırtıcı bir korumacılık demekti ve dişi kurdun boz yavru uğruna sol çatala sapıp vaşağın kayalıklardaki yuvasına giderek onun gazabını üzerine çekeceği zaman da gelecekti.

4. dış dünyanın duvarı

ANNESİ avlanma seferlerine çıkmak için inden ayrılmaya başladığında, küçük yavru mağaranın ağzına yaklaşmasını yasaklayan yasayı çok iyi öğrenmişti. Annesinin burnu ve pençesiyle yaptığı uyarılarla bu yasayı iyice aklına kazımıştı ama aynı zamanda içinde bir korku içgüdüsü de belirmeye başlamıştı. Aslında ininde geçirdiği şu kısacık hayatta korku duymasını gerektirecek bir şeyle hiç karşı karşıya gelmemişti. Ama yine de içinde bir korku vardı. Korku bin kuşak önceki atalarından gelme bir duyguydu. O da bu içgüdüyü Tek Göz ile dişi kurttan almıştı. Onlara da daha önce gelip geçmiş kurtlardan miras kalmıştı ve böylece nesilden nesle aktarılıp gitmekteydi. Korku! Hiçbir hayvan Vahşi Yaşamın bu mirasından kaçamaz veya yiyeceğini feda ederek ondan kurtulamazdı.

Boz yavru da korkunun ne olduğunu biliyor ama korkuyu yapan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Büyük olasılıkla bu da yaşamın sınırlarından biriydi, bunu artık öğrenmişti. Örneğin açlığı biliyordu ve bu sınırı karnını yeterince doyuramadığında bariz şekilde hissediyordu. Sert bir sınır olarak mağaranın duvarı, annesinin burnuyla sertçe dürtüklemesi ya da pençesiyle vurup

onu yere sermesi ve açlık dönemlerinde birkaç kez yaşadığı bir türlü karnının doymaması, dünyada sonsuz özgürlük diye bir şeyin olmadığı, yaşamın bazı kısıtlama ve yasaklamaları bulunduğu duygusuna kapılmasına neden olmuştu. Bu sınırlama ve kısıtlamalar yasaları oluşturuyordu. Yasalara uymak, acıdan uzak olmayı sağlar ve mutluluk getirirdi.

Küçük yavru bu konuya insana özgü bir mantıkla yaklaşmıyordu elbette. Tek yapabildiği, acı veren şeylerle acı vermeyen şeyleri sınıflamaktı. O da bu sınıflamayı yaptıktan sonra, yaşamın tadını çıkarıp ona sunduğu ödülleri toplamak için, acı veren, canını yakan şeylerden, engel ve kısıtlamalardan kaçtı.

Böylece annesinin koyduğu yasaya uyarak o nedenini bilemeyip bir türlü adlandıramadığı korkunun koyduğu yasaya itaat edip mağaranın ağzından uzak durdu. Orası onun için bir ışık duvarı olmaya devam etti. O yüzden annesi yuvada yokken zamanının çoğunu uyuyarak geçiriyor, uyanık olduğu zamanlarda da boğazını gıdıklayarak çıkmaya çalışan viyaklamaları bastırıp sessizce duruyordu.

Bir keresinde uyanık yatıyorken, beyaz duvardan tuhaf bir ses duydu. Bunun bir sansar olduğunu bilmiyordu, onun büyük bir cesaret gösterip titreyerek inlerinin yakınına kadar geldiğinden ve etrafı dikkatle koklayıp içeride ne olduğunu anlamaya çalıştığından habersizdi. Küçük yavru bunun sadece farklı bir nefes olduğunu ayırt edebiliyordu; bu, onun için adı konmamış, bilinmeyen ve korkunç bir şeydi, sadece bunu anlayabiliyordu. Ona korku veren şey ne ise, bilinmezlik, başlıca özelliklerindendi.

Sırtındaki tüyler birden diken diken oldu. Ama hiç sesini çıkarmadı. Peki ama yavru havayı koklayan bu şeyin onu ürkütüp tüylerini kabartacak bir şey olduğunu nasıl

biliyordu? Öyle ya, bu onun kendi yaşamında edindiği bir deneyimden kaynaklanmıyordu; kendi yaşamında korku diye bir şey hiç bilmiyordu ki, onunla hiç karşılaşmamıştı ama yine de içine gizlenmiş olan bu korku, şu an belirgin şekilde ortaya çıkmıştı. Üstelik bu korku denen şey, beraberinde başka bir içgüdüyle birlikte gelmişti. Şu an korku ve dehşetten çıldırmış haldeydi ama en küçük bir harekette bulunmadı, hiç ses çıkarmadı, donmuş, adeta taş kesilmiş, ölmüş gibi yattı. Neyse ki o sırada yuvaya dönen annesi sansarın ayak izlerinin kokusunu aldığı anda hırlayarak içeri daldı ve coşkulu bir sevgi gösterisi içinde hemen yavrusunun yanına gidip onu yalayarak okşadı. Yavru da böylece gerçekten büyük bir tehlike atlatmış olduğunu anladı.

Yavru giderek bedeninde başka bazı güçlerin de çalışmakta olduğunu fark ediyordu ve bunların içinde en önemlisi her geçen gün büyüyor olmasıydı. İçgüdüsü ve yasalar ona itaat etmesini emrediyordu. Ama büyümesi isyanı da beraberinde getiriyordu. Annesi ve içindeki korku ona beyaz duvardan uzak durması için baskı yapıyordu. Oysa büyümek hayat demekti ve hayat da sürekli ışığa doğru gitmekti. Doymak için midesine indirdiği her etle ve aldığı her nefesle birlikte içinde yükselen yaşama isteği engellenemez bir şeydi. Sonunda bir gün içindeki yaşamla ilgili onu taciz eden bu duygunun saldırısıyla korkusu ve itaati birden yok oldu ve minik yavru paytak paytak yürüyerek mağaranın ağzına kadar ilerledi.

Daha önce dokunduğu diğer duvarın tersine bu duvar, yavru ilerledikçe geri çekiliyordu sanki. Kararsız bir şekilde ileri uzattığı minik yumuşak burnu sert bir yüzeye çarpmadı. Duvarın yapıldığı madde ışık gibi gevşek ve geçirgen görünüyordu. Ona göre bu görünüş içine girebilmesi için yeterliydi ve hiç düşünmeksizin şimdiye dek

duvar olarak gördüğü şeyi oluşturan yumuşak maddenin içine daldı.

Bu çok şaşırtıcı bir durumdu. Paytak adımlarla güvenilir yuvasından dışarı çıkıyordu. Işık giderek daha da parlaklaşıyordu. Korkusu onu geri dönmeye ama artık büyümüş olması ileri gitmeye zorluyordu. Birden kendisini mağaranın ağzında buldu. İçerideyken hep duvar olarak düşündüğü şey, bir anda kafasındaki ölçülere sığamayacak bir mesafeye kadar geri çekilmişti. Işık ise şu an acı verecek kadar parlaktı. Gözleri kamaştı. Aynı şekilde boşluğun ansızın bu kadar müthiş bir şekilde genişlemesi de onun başını döndürmüş, sersemletmişti. Refleksleriyle gözleri parlaklığa uyum sağlıyor, nesnelerin artan uzaklıklarına kendiliğinden odaklanıyordu. Başta duvar gözlerinin önünden kaçmıştı. Onu şimdi tekrar gördü ama artık çok uzaktaydı. Görünüşü de değişmişti. Renk renkti, çeşit çeşitti. Şu an artık karşısında derenin kenarına dizilmiş ağaçlardan, ağaçların arkasında tüm heybetiyle yükselen dağdan ve dağın üzerindeki gökyüzünden oluşan bir duvar vardı.

Büyük bir korkuya kapıldı. Bu daha çok bilinmeyenden duyulan bir korkuydu. Mağaranın ağzına yatıp dünyaya baktı. Çok korkuyordu. Şu an karşısındaki onun için bilinmeyendi, ona düşmandı. Ensesindeki tüyler dikildi, minik dudakları küçük bir hareketle gerildi ve dudakların arasından yırtıcı, ürkütücü bir hırlama sesi çıktı. Sanki küçücük ve çelimsiz haline bakmadan, içindeki o korkuya kulak bile asmadan, bu koca dünyaya meydan okuyup gözdağı verir gibiydi.

Bir şey olmamıştı. Dünyaya bakmaya devam ettikçe ilgisi dağılıyordu ve giderek hırlamayı unuttu. Korkmayı da unuttu. O anda merak görüntüsüne bürünen gelişme, içindeki korkuyu söküp atmıştı. Yakınındaki nesnelere

dikkat etmeye başladı. Derenin gün ışığıyla parlayan kısmına, yamacın dibindeki yıldırımla kavrulup yanmış çam ağacına ve yattığı yerde, mağaranın ağzının altmış elli-santim altında bitene kadar yükselen o yamaca baktı.

Boz yavru şimdiye kadar geçen tüm günlerini düz bir ortamda geçirmişti. O yüzden düşmenin verdiği acıyı hiç yaşamamıştı. Düşmek nedir bilmiyordu. Havaya doğru cesur bir adım attı. Ama arka ayakları mağaranın ağzında olduğu için kafa üstü düştü. İçinde bulunduğu dünya burnunun üzerine sıkı bir darbe indirip onu acı içinde bağırtmıştı. Derken birden yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı. Korkunç bir paniğe kapıldı, dehşet içindeydi. Bilinmeyen, sonunda onu ele geçirmişti. Onu acımasızca yakalamıştı ve şimdi canını korkunç bir şekilde yakıp ondan intikam alacaktı. Artık büyümüş olmasının önemi yoktu, o an yaşadığı korku her şeyden üstün gelmişti, sıradan bir yavru gibi ciyaklamaya başladı.

Daha önce canı yandığı için korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmezken, bilinmeyen işte şimdi bunu ona göstermişti, ciyaklamaya devam etti. Bilinmeyen devasa görüntüsüyle yanında dururken korkudan donmuş gibi yatmaktan farklı bir şeydi bu. Korku şu an onu sımsıkı ele geçirmişti. Sessiz kalmanın da artık bir faydası yoktu. Dahası, şu an hissettiği korkudan da öte bir şeydi, dehşet içindeydi.

Yamacın eğimi giderek azalıyordu, aşağısı çimenle kaplıydı. Oraya vardığında yavrunun yuvarlanması yavaşladı. Durduğunda ise son bir kez acıyla ciyaklayıp feryada başladı. Sonra da sanki günlük yaşamında bu işi bin kere yapmış gibi gayet doğal bir şekilde üzerine bulaşmış tozu toprağı yalayıp temizledi.

Sonra da yere oturup Mars'a ayak basacak olan ilk insan nasıl yapacaksa, o da çevresine öyle baktı. Dünya-

nın duvarını delip geçmiş, bilinmeyen tarafından ele geçirilip bırakılmış ama başına bir şey gelmemişti. Mars'a ayak basacak ilk insan, çevresine, orada onun hissettiğinden çok daha yabancı olmalıydı. Böylece önceden edinilmiş bir deneyimi olmadan, böyle bir şeyin var olduğunu bilmeden yepyeni bir dünyanın kâşifi olmuştu yavru.

Şimdi bilinmeyen onu elinden bıraktığı için artık bilinmeyenin dehşet verici bir şey olduğunu düşünmüyordu ve bunu hemen unutmuştu. Çevresindeki her şeye karşı içinde büyük bir merak vardı. Altındaki çimenleri, karşısındaki çalılığı ve ağaçların arasındaki açıklığın kenarındaki yıldırım düşmüş ağacın yanık kütüğünü inceledi. Kütüğün çevresinde koşturan bir sincap yanından geçince büyük bir korkuya kapıldı. Hemen ağaca tırmanıp güvenli bir yerden vahşi çığlıklar attı.

Bunu yapınca yavrunun cesareti birden arttı ve biraz sonra rastladığı ağaçkakan onu ürkütmesine rağmen, kendinden emin adımlarla yoluna devam etti. İçine öyle bir güven gelmişti ki, ansızın bir alakarganın saygısızca üzerinden havalanışına oyunbaz bir pençe atışıyla karşılık verdi. Buna cevap olarak burnunun tepesine keskin bir gaga yiyince, hemen yere sinerek feryat etti. Öyle yüksek bir ses çıkardı ki, alakarga çareyi kaçmakta buldu.

Yavaş yavaş öğreniyordu minik yavru. Henüz daha bulanık olan küçük aklı tam bilincine varmamıştı ama bir sınıflama yaptı. Bir canlılar vardı, bir de canlı olmayan şeyler. Canlılara dikkat etmeliydi. Canlı olmayan şeyler hep oldukları yerde duruyordu ama canlı olanlar sürekli hareket ediyor ve ne yapacakları hiç belli olmuyordu. Onlardan beklenecek tek şey, ansızın en beklenmedik şeyleri yapabilecekleri idi ve bu yüzden de her zaman tetikte olmalıydı.

Yoluna acemice devam ediyor, ağaçlara ve başka şeylere çarpıp duruyordu. Çok uzakta olduğunu sandığı bir dal bir dakika sonra burnuna ve kaburgalarının arasına batıyordu. Zemin de düz değildi. Bazen adımı boşta kalıyor, bu yüzden burun üstü yere çakılıyordu. Bazen de adımını yeterince yüksekten atmadığı için bir yerlere çarpıp duruyordu. Bir de üzerine bastıkça ayağının altında yuvarlanan çakıl taşları vardı. Canlı olmayan şeylerin de, mağaradakilerden farklı olarak, her zaman dengede duramadığını ve canlı olmayan küçük şeylerin büyük şeylerden daha kolay düşüp yuvarlanabileceğini anladı. Yaşadığı her terslik ona bir şey öğretiyordu. Yürüdükçe daha iyi yürümeye başladı. Böylece kendisini geliştiriyordu. Kaslarının hareketini fark ediyor, fiziksel sınırlarını anlıyor, nesneler arasındaki mesafeyi ve kendisiyle nesneler arasındaki uzaklığı hesaplamayı öğreniyordu.

Onda acemi şansı vardı. Aslında henüz bilmiyordu ama o bir avcı olarak doğmuştu ve dış dünyaya ilk çıkışında mağarasının ağzının hemen dışında ilk avını buldu. Sakarlığı sayesinde, ustaca gizlenmiş bir kar tavuğu yuvasıyla karşılaşması onun adına büyük şanstı. Üstelik bilmeden yuvanın tam içine düşmüştü. Devrilmiş bir çam kütüğünün üzerinde yürümeye çalışırken ağacın çürümüş kabuğu ağırlığına dayanamayıp kırılınca, umutsuzca bağırarak ağacın gövdesinden kayıp kısa çalılıkların olduğu bir yere düşmüş ve birden kendisini çalılığın tam ortasında, yedi kar tavuğu yavrusunun arasında bulmuştu.

Yavrular ses çıkarınca önce onlardan korktu. Sonra onların çok küçük olduklarını görüp cesaretlendi. Hareket ediyorlardı ve patisini onlardan birinin üzerine koyunca hareketlerinin hızlandığını gördü. Bu onu çok eğlendirdi. Burnunu uzatıp yavruyu kokladı. Sonra ağzına aldı. Yavru mücadele ediyor, dilini gıdıklıyordu. Bu

direniş onun acıkmış olduğunu hissetmesine yardım etti. Ve dişleri yavrunun üzerine kapandı. Hassas kemikler küçük çıtırtılarla kırıldı ve ağzının içine taze kan doldu. Lezzetliydi. Etti bu, annesinin yemesi için ona verdiği şeydi. Aradaki fark, bu etin kendi dişleri arasındayken hâlâ canlı olmasıydı ve bu öteki etten çok daha iyiydi. Hayvanı yiyip bitirdi. Diğer kardeşleri de bir solukta yedi. Sonra da tıpkı annesi gibi dudaklarını yaladı ve çalılıktan çıkmak için dalların arasına girdi.

Tam o sırada karşısına fırtına gibi tüylü bir şey çıktı. Anne kuşun kanatlarını şiddetle çırparak üzerine doğru yaptığı ardı arkası kesilmeyen saldırılar karşısında çok şaşırdı, ne yapacağını bilemedi. Kafasını patilerinin arasına sokup ciyaklamaya başladı. Darbeler giderek artıyordu. Anne kar tavuğu, öfkeden kudurmuş durumdaydı. Derken yavru kurt da sinirlendi, hırlayıp pençeler atarak ona diklendi. Küçük dişlerini kuşun kanatlarından birine geçirip tüm gücüyle asıldı. Hayvan da onunla mücadele ediyor, serbest kanadıyla darbe üstüne darbe indiriyordu. Bu, küçük yavrunun ilk savaşıydı. Coşmuştu. Artık bilinmeyeni unutmuştu, hiçbir şeyden korkmuyordu. Savaşıyor, kendisine vuran bir canlıya o da vuruyordu. Ayrıca savaştığı bu canlı varlık, etti. Öldürmenin şehvetine kapılmıştı. Biraz önce küçük küçük canlıların hepsini yok etmişti, şimdi de büyük bir canlıyı öldürecekti. Mutlu olduğunu anlamayacak kadar mutlu ve meşguldü. Daha önce tatmadığı kadar büyük bir sevinç ve heyecan içindeydi.

Kuşun kanadını ağzından bırakmıyor, sıkıca kenetlenmiş dişleri arasından hırlıyordu. Kar tavuğu onu çalıların dışına sürüklemişti. Tekrar geri dönüp çalıların içine gitmeye çalıştı ama yavru onu çalılıktan uzağa, açık alana çekti. Bütün bu mücadele süresince kar tavuğu müthiş

bir yaygara koparıyor, kanadıyla yavruya vuruyor, tüyleri kar taneleri gibi etrafa saçılıyordu. Yavru kurt şu an müthiş bir aşama katetmiş, mertebesi bir anda yükselmişti. Soyunun tüm savaşçı kanı uyanmış, içinden dalgalar halinde kabarıp taşıyordu. Gerçi henüz bilincinde değildi ama yaşamak böyle bir şeydi işte. Dünyasına anlam veren şeyi gerçekleştiriyor, ne için yaratıldıysa onu yapıyordu. Et yemek ve o eti öldürmek için savaşmak. Hayat onun varoluş nedenini en mükemmel şekilde ancak böyle verebilirdi, ne yapmak için onu donatmışsa, onu en iyi şekilde yaparken zirveye ulaştırırdı.

Kar tavuğu bir süre sonra mücadeleyi bıraktı. Kanatlarından biri hâlâ kurt yavrusunun dişleri arasındaydı, yere yatıp birbirlerine baktılar. Yavru tehditkâr bir şekilde hırlamaya, ona karşı korkutucu olmaya çalıştı. Hayvan da onun burnunun üzerine gagasını indirdi. Daha önceki deneyimlerinden de edindiği gibi bu çok can acıtan bir şeydi. Kurt yavrusu duyduğu müthiş acıyla yüzünü buruşturdu ama kanadı bırakmadı. Bunun üzerine kar tavuğu üst üste gagaladı. Yavru bu kez yüzünü buruşturmakla kalmayıp acıyla inlemeye başladı. Ondan uzak durmaya çalışıyordu ama dişleriyle tutmaya devam ettiği için onu da peşinden sürüklediğinin farkında değildi. Gaga darbeleri zavallı burnuna yağmur gibi yağıyordu. Sonunda içinde kabaran savaş dalgası dindi, avını ağzından bıraktı ve yüz kızartıcı bir geri çekilmeyle kuyruğunu kıstırıp açık alanının diğer tarafına doğru gitti.

Açıklığın öbür kenarında dili bir karış dışarıda, göğsü soluk soluğa inip kalkarken burnunun acısıyla feryat ediyordu; çalıların hemen yanında soluklanmak için yere uzandı. Ama orada yatarken başına korkunç bir şeyin geleceğini hissetti. Bilinmeyen, bütün dehşetiyle sarmıştı onu yine. Bu yüzden içgüdüsel olarak çalıların arasına

sığındı. Ama tam çalıların arasına girdiği anda üzerindeki havanın aktığını fark etti ve kocaman, kanatlı bir şey, uğursuz bir biçimde ve sessizce kurt yavrusunu yalayıp geçti. Maviliklerin içinden dalış yapan bir atmaca onu kıl payı bir farkla ıskalayıp elinden kaçırmıştı.

Yavru, çalıların arasından ürkek gözlerle etrafı izleyip yaşadığı korkuyu üzerinden atmaya çabalarken, açık alanın diğer tarafında kalan kar tavuğu da hâlâ çırpınıp duruyordu. Artık her şeyini kaybettiği için göklerden kendisine doğru gelen tehlikenin farkında değildi. Ama kurt yavrusu olanları gördü. Bu onun için aynı zamanda bir uyarı, bir dersti. Atmacanın ani bir dalışla aşağı inişini, toprağın bir karış üzerinde yeri yalarcasına uçuşunu, pençelerini kuşun etine geçirişini, kar tavuğunun korku ve acı dolu çığlığını ve atmacanın onu kapıp hızla yükselişini seyretti.

Kurt yavrusu sığınağından çıkabilmesi uzun zaman aldı. Bu arada çok şey öğrenmişti. Canlılar, etti. Onları yemek iyiydi. Ama aynı canlılar, eğer yeterince büyüklerse, can yakabilirlerdi. Kar tavuğu yavruları gibi küçük canlıları yiyip anneleri gibi büyük şeyleri rahat bırakmak daha iyiydi. Yavrunun içi bir anda yine anne kar tavuğuyla kapışma isteğiyle doldu ama atmaca onu alıp götürmüştü. Belki başka kar tavukları da vardı. Gidip bakacaktı.

Derenin eğimli kenarına geldi. Daha önce hiç su görmemişti. Suyun üzeri ayak basılacak kadar sağlam görünüyordu. Zemin düzdü. Cesaretle adımını yere bastı ve aynı anda korku dolu çığlıklarla birlikte dibe, bilinmeyenin kucağına düştü. Soğuktu. Soluğu kesilince hızla nefes almaya çalıştı. Bu kez soğuk olan her zamanki gibi hava değildi, ciğerlerine buz gibi soğuk su dolmuştu. Hissettiği boğulma duygusu, ölümün onu kavrayışını duymak gibiydi. Ona ölümün ne demek olduğunu göstermişti. Bilincin-

de ölüme ilişkin bir bilgi, bir deneyim yoktu ama Vahşi Yaşamın tüm hayvanları gibi o da ölüm içgüdüsüne sahipti. İşte ona göre canını en çok yakan şey buydu. Hissettiği tüm korku ve dehşet duygularının toplamı bilinmeyenin özünü oluşturuyordu, başına gelebilecek en düşünülmeyecek şey, felaketlerin en büyüğü, hakkında hiçbir şey bilmediği ve sayesinde her şeyden korktuğu şeydi.

Suyun yüzeyine çıkınca açık ağzından içeri yeniden tatlı hava doldu. Bir daha da dibe batmadı. Sanki eskiden beri bunu yaparmış gibi bacaklarını hareket ettirip kıyıya doğru yüzmeye başladı. Ona yakın kıyı bir metre kadar uzaktaydı ama suyun üzerine çıktığında sırtı tesadüfen oraya dönüktü ve gözüne ilk çarpan şey karşı kıyı oldu. Hemen o yöne doğru yüzmeye başladı. Bu küçük bir dereydi ama suyun sakinleşip havuz yaptığı bir bölgede genişliği beş metreye ulaşıyordu.

Suyun ortasındaki yavruyu akıntı alıp aşağı sürükledi. Suyun havuz yaptığı yerin altında küçük bir şelaleye yakalandı. Yüzebilmesi çok zordu. Sakin duran su aniden azgınlaşmıştı. Bazen tepesinden aşan suyun altında kalıyor bazen de üstüne çıkıyordu. Küçük yavru sürekli ve şiddetli bir hareketin içindeydi, durmadan bir o yana bir bu yana devriliyor, bazen baş aşağı gelip tekrar düzeliyor, bazen de bir kayaya çarpıyordu. Kayaya her çarpışında acıyla bağırıyordu. Bu şekilde ilerlerken peş peşe bağırışları onun kaç kez kayaya çarptığını gösteriyordu.

Su, şelalenin aşağısında ikinci bir havuz daha yapmıştı. Buraya gelince bir girdaba yakalanıp yumuşak bir şekilde kıyıya doğru götürüldü ve çakıl taşlarının üzerine nazikçe bırakıldı. Çılgın gibi sürünerek sudan uzaklaştı ve soluk soluğa yere uzandı. Dünya ile ilgili bir şey daha öğrenmişti. Su canlı değildi. Ama hareket ediyordu. Ayrıca toprak gibi katı görünüyordu ama hiç katı değildi.

Buradan nesnelerin her zaman göründüğü gibi olmadığı sonucunu çıkardı. Yavrunun bilinmeyenden korkusu, kalıtım yoluyla ona miras kalan güvensizlikten kaynaklanıyordu ama yaşadığı bu deneyimle bu konuda güçlendiğini hissetti. Doğal olarak, bundan böyle gördüğü her şeyin dış görünüşüne karşı büyük bir güvensizlik duyacağı kesindi. Bu yüzden, bir şeye inanması için önce onun iç yüzünü, gerçeğini öğrenmesi gerekecekti.

O gün için kurt yavrusunun kaderinde bir deneyim daha yazılıydı. Bu dünyada bir annesi olduğunu hatırlamıştı. Ardından şu an annesinin yanında olmasını dünyada her şeyden çok istediği duygusu bedenini sardı. Yaşadığı akıl almaz maceralar yüzünden minik bedeni yorgun düşmüştü, aynı zamanda zihni de o derece yorulmuştu. Aklı sadece tek bir günde şimdiye dek yaşadığı günlerin toplamı kadar çalışmıştı. Üstelik uykusu da gelmişti. Ansızın bastıran yalnızlık ve çaresizlik duygusuyla annesini ve mağaralarını aramaya başladı.

Keskin ve ürkütücü bir çığlık duyduğunda çalıların arasından paytak adımlarla yürüyordu. Gözlerinin önünden hızla, sarı bir şey geçti. Bu, ondan kaçan bir gelincikti. Küçük bir canlı olduğu için korkmadı. Sonra ayağının hemen dibinde en fazla sekiz on santim boyunda çok minik bir canlı olduğunu gördü. Bu tıpkı kendisi gibi, anne sözü dinlemeyip macera aramak için yuvasından çıkan bir yavru gelincikti. Geri geri çekilerek ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Kurt yavrusu patisini uzatıp onu devirdi. Hayvan cırtlak bir ses çıkardı. Sonra az önce yıldırım gibi önünden geçen sarı şey tekrar gözlerinin önünden geçti. O meydan okuyan korkunç çığlığı tekrar duydu ve aynı anda boynunda şiddetli bir acı hissetti, anne gelinciğin dişlerinin etine geçtiğini hissetti.

Ciyaklayarak geri kaçtı ve o sırada anne gelinciğin, yavrusunu kaptığı gibi, yakındaki çalılıkların arasında gözden kaybolduğunu gördü. Gelinciğin dişlerinin acısını hâlâ boynunda hissediyordu ama asıl yaralanan duygularıydı. Oturup sızlanmaya başladı. Anne gelincik aslında küçüktü ama ne kadar vahşiydi! Boyuna ve ağırlığına göre Vahşi Yaşamın en acımasız, en kindar ve en korkunç katilinin gelincik olduğunu henüz bilmiyordu. Ama bu deneyimi kısa süre içinde edinecekti.

Anne gelincik tekrar ortaya çıktığında, küçük kurt hâlâ ağlayıp inliyordu. Yavru gelincik artık güvende olduğu için annesi kurt yavrusunun üzerine hemen atlamadı. Yavaşça ona yaklaştı. Küçük yavru böylece gelinciğin yılan gibi ince uzun bedenini ve büyük bir heyecanla dikilmiş yılana benzeyen başını görme fırsatı bulmuş oldu. Gelinciğin keskin ve meydan okuyan çığlığı ve hırlayarak onu tehdit etmesi sırtındaki tüylerin bir anda kabarmasına neden oldu. Gelincik giderek yaklaşıyordu. Minik yavrunun henüz yeterince deneyim kazanmamış gözlerinin göremeyeceği kadar hızlı sıçrayan gelinciğin ince sarı gövdesi, bir an ortadan kayboldu. Hemen sonrasında o ince gövde boğazına yapışmış, dişleri de kürkünün içinden etine gömülmüştü.

Küçük yavru ilkin hırlayıp ona karşı koymak istedi ama daha çok küçüktü ve bu, dünyada tek başına dışarıda kaldığı ilk günüydü. Hırlaması inlemeye, kavgası kaçma mücadelesine dönüştü. Ama gelincik dişlerini gevşetmiyordu. Yavrunun boğazına sımsıkı sarılmış, dişleriyle onun yaşam kaynağı olan atardamara ulaşmaya çalışıyordu. Gelincik tam bir kan içiciydi ve kanı en çok da canlı bir boğazdan içmeyi severdi.

Eğer o sırada dişi kurt birden çalıların arasından çıkıp gelmeseydi, boz renkli minik yavru ölebilir ve hakkında

yazılacak bir öykü kalmayabilirdi. Bunu gören gelincik, yavruyu bırakıp bir anda dişi kurdun boğazına atladı. Boğazını pençesinden kaçırdı ama çenesine yapıştı. Ama dişi kurt başını büyük bir hızla iki yana sallayarak gelinciğin pençelerinden kurtulup onu havaya fırlattı. Ve daha havadayken çenesini onun o ince sarı gövdesinin üzerine kapatınca, gelincik, ezici dişlerin arasında ölümü tattı.

Küçük yavru, annesinden her zamanki gibi coşkulu bir sevgi gösterisi daha gördü. Dişi kurdun, yavrusunu bulmaktan duyduğu sevinç yavrunun onu bulmaktan duyduğu sevinçten bile büyüktü. Annesi onu sevdi, okşadı, gelinciğin onun boynunda açtığı yaraları yaladı. Sonra anne ile yavrusu o kan içici hayvanı yediler, ardından da mağaralarına dönüp uyudular.

5. etin yasası

KÜÇÜK yavru hızla gelişiyordu. İki gün yuvasından ayrılmadı ama sonra tekrar dışarıya gezintiye çıktı. Bu kez de annesiyle birlikte yedikleri anne gelinciğin yavrusunu bulup onun da aynı yolu izlemesini sağladığı bir başka macera yaşadı. Ama bu defa yolunu kaybetmedi. Yorulduğunda yuvasının yolunu buldu ve içeri girip uyudu. O günden sonra da bu gezintiler her geçen gün daha geniş bir alana yayıldı.

Bu şekilde kafasının içinde zayıf yanlarıyla ilgili bir ölçü yerleşmeye başlıyor, ne zaman cesur ne zaman temkinli olması gerektiğini öğreniyordu. En uygun tutumun, emniyetini aldıktan sonra kendisini öfke ve heyecanlara bıraktığı nadir anlar dışında, her zaman dikkatli ve tedbirli davranmak olduğunu keşfetti.

Yolunu kaybetmiş bir kar tavuğuna rastladığında küçük bir cehennem şeytanına dönüyordu. İlk olarak yıldırım düşmüş ağaçta rastladığı sincabın cırtlak sesini duyup da vahşi biçimde karşılık vermediği hiç olmadı. Bir alakargayı görmek onu her defasında öfke nöbetlerine sürüklüyorsa da, onunla ilk kez karşılaştığında burnuna yediği gaga darbesini hiç unutmuyordu.

Diğer taraftan alakarganın duygularını etkilemediği zamanlar da oluyordu. Bunlar onun etrafta sinsice dolaşıp çevreyi kolaçan eden başka bir et avcısının varlığıyla kendisini tehlikede hissettiği anlardı. Atmacayı asla unutmuyor, onun hareket eden gölgesini gördüğü anda en yakın çalılığın içine dalıp yere siniyordu. Artık paytak da yürümüyordu ve daha şimdiden kendine özgü hız ve çeviklikle, görünürde en ufak güç harcamadan, annesinin yürüyüşüne benzeyen süzülür gibi bir yürüyüş geliştirmeye başlamıştı.

Av konusunda ise sanki tüm şansını başlangıçta kullanmıştı. Yedi kar tavuğu yavrusu ile yavru gelincik, öldürdüğü hayvanların toplamını oluşturuyordu. Gün geçtikçe öldürme arzusu güçleniyor, her gördüğünde cırtlak sesiyle tüm vahşi yaratıklara varlığını ilan eden o çenesi düşük sincaba yönelik tutkulu bir açlık duyuyordu. Ama kuşlar nasıl uçabiliyorsa, sincaplar da ağaçlara tırmanabiliyordu ve küçük yavrunun tek yapabildiği, sincap yerdeyken toprağın üzerine sinip fark edilmeden onun yanına yaklaşmaya çalışmak oluyordu.

Annesine büyük bir saygı duruyordu. O av bulup avlanabiliyor ve yavrunun payını getirmeyi de asla ihmal etmiyordu. Ayrıca hiçbir şeyden de korkmuyordu. Ama annesinin bu korkusuzluğunun edindiği bilgi ve deneyimden kaynaklandığını henüz anlamamıştı. Annesi onun gözünde güç demekti ve bu gücü, yavru büyüyüp gelişirken yaptığı uyarılarda pençelerinin giderek acımasızlaşmasıyla ona hissettiriyordu. Örneğin burnuyla onu kınayan dürtmelerin yerini sert ısırıklar almıştı. Bütün bunlar da annesine saygı duymasını sağlıyordu. Annesi ondan itaat istiyor ve yavrusu büyüdükçe de huysuzluğu artıyordu.

Kıtlık bir kez daha geldi ve yavru bu defa açlıktan midesinin kazınmasının ne demek olduğunu daha geliş-

miş bir bilinçle kavradı. Dişi kurt av peşinde koşmaktan zayıf düşmüştü. Artık yuvasında nadiren uyuyor, zamanının çoğunu av peşinde geçiriyor ama bir şey elde edemiyordu. Neyse ki kıtlık fazla uzun sürmedi ama çok şiddetli yaşandı. Yavru bu süre içinde annesinin memesinde süt bulamadığı gibi, onun ağzında getirdiği bir ete de rastlayamadı.

Önceleri sırf oyun için, zevk için avlanırken şimdi büyük bir ciddiyetle ava gidiyor ama eli hep boş dönüyordu. Ama yiyecek bulmaktaki bu başarısızlığı bile onun gelişimini hızlandırıyordu. Sincabın davranışlarını büyük bir dikkatle izleyip onu şaşırtmaya, darbesini hiç beklemediği bir anda ve ustalıkla vurmaya çabalıyordu. Yerin altındaki yuvasından çıkması için toprağı kazdığı orman faresini iyice inceledi, sonra alakarganın ve ağaçkakanın ne zaman ne yaptığına ilişkin çok daha fazla şey öğrendi. Ve artık atmacanın gölgesini görünce çalılıkların içine saklanmamaya başladı. Günler geçtikçe güçlenip akıllanıyor ve kendine daha çok güveniyordu. Ama yine de umutsuz bir durumdaydı. Bir defasında açıkta oturup gökyüzündeki atmacaya meydan okudu. Orada, üstündeki maviliklerde süzülen koca kuşun, aç midesinin ısrarla istediği et olduğunu biliyordu. Ama atmaca aşağı inip onunla savaşmayı reddedince bir çalılığın içine girip feryat figan ağlayarak hayal kırıklığını ve açlığını haykırdı.

Sonunda kıtlık bitti. Dişi kurt yuvaya et getirdi. Ama tuhaf bir etti, şimdiye kadar getirdiklerinden farklıydı. Bu bir vaşak yavrusuydu, kendisi gibi biraz gelişmişti, fazla büyük değildi. Ama hepsi onundu. Annesi karnını başka yerde doyurmuştu. Annesinin karnını ancak vaşağın diğer tüm yavrularının doyurabileceğini bilmiyordu tabii. Yaptığı işin ne kadar ümitsizce bir iş olduğunu da bilmiyordu. Bildiği tek şey, kadife gibi kürkü olan önün-

deki yavru hayvanın et demek olduğu idi ve ağzının içini dolduran her lokmada mutluluğu daha da artıyordu.

Dolu bir mide rehavete neden olur. Küçük yavru da annesine sokulmuş, yuvada uyuyordu. Onun hırlamasıyla uyandı. Annesinin bu kadar korkunç hırladığına daha önce hiç tanık olmamıştı. Belki de dişi kurt bütün yaşamı boyunca hiç böyle korkunç hırlamamıştı. Bunun bir nedeni vardı ama bu nedeni dişi kurttan başka hiç kimse bilemezdi. Bir vaşağın yuvasını yağmalayıp sonra da işin içinden sıyrılmak o kadar kolay değildi. Minik yavru, öğleden sonra güneşinin göz kamaştırıcı parlaklığı altında, koskoca anne vaşağı karın üzerine çömelmiş halde inlerinin ağzında gördüğü anda sırtındaki bütün tüyler birden havaya dikildi. İşte korku tam karşısında duruyordu, içgüdülerinin ona bir şey söylemesine gerek yoktu, korkması için bu görüntü ona yeterdi. Bu davetsiz misafirin görüntüsü korkması için yeterli olmazsa bile, çok geçmeden hırlamayla başlayıp gittikçe yükselerek tiz ve keskin çığlıklara dönüşen öfkeli haykırışları yeterince ikna ediciydi.

Yavru, içindeki yaşamın onu dürtüklediğini hissetti ve kalkıp annesinin yanında o da kahramanca hırlamaya başladı. Ama annesi küçümseyici bir hareketle onu hemen aşağı çekip arkasına gizledi. Mağaranın ağız kısmının alçak olması vaşağın kurdun üzerine atlamasına izin vermiyordu. Bu yüzden sürünerek içeri giren hayvanın üzerine atlayan dişi kurt onu yere çiviledi. Kurt yavrusu savaşın ancak küçük bir kısmına tanık olabilmişti. Mağara hırlama, tıslama ve çığlıklarla inliyordu. İki hayvan da birbirine sürekli darbeler indiriyordu. Vaşak koca pençeleriyle dişi kurdu tırmalayıp ısırırken, kurt sadece dişleriyle ona karşı koyabiliyordu.

Minik yavru da bir ara yerinde duramayıp vaşağın arka ayağına dişlerini geçirdi. Vahşice gürleyip hayvanın

ayağına yapıştı. Bedeninin ağırlığıyla vaşağın ayağının hareketine engel olmaya çalışarak farkında olmadan annesinin zarar görmesini önlemiş oldu. Ama birbirine girmiş hayvanlar konum değiştirince, onların altında kaldı ve yapıştığı ayağı mecburen bıraktı. Sonra iki anne hayvan bir ara birbirinden ayrıldı ve tekrar birbirlerine girmeden önce vaşak aniden ön pençesini hızla savurdu ve kurt yavrusunun omzunu kemiklerine kadar yardı, sonra da onu mağaranın yan duvarına fırlattı. Bunun sonrasında annelerin bağrışmasına yavrunun acı ve korku dolu çığlıkları karıştı. Ama dövüş çok uzun sürdü, yavru ağlamasını bitirip ikinci bir cesaret girişiminde bulunmaya ancak zaman bulabildi. Savaş sona erdiğinde çenesinin tüm gücüyle hâlâ vaşağın arka ayaklarından birine yapışıp dişlerinin arasından vahşice hırlıyordu.

Vaşak ölmüştü. Dişi kurt da yaralanmış ve güçsüz düşmüştü. Ama önce yavrusunu okşayıp onun yaralı omzunu yaladı. Kan kaybı tüm gücünü alıp götürmüştü, bütün gün ve gece düşmanının yanında hiç hareket etmeden ve zorlukla nefes alarak yattı. Bir hafta boyunca su içmek dışında mağaradan dışarı çıkmadı. Bu süre içinde hareketleri yavaş ve sancılıydı. Ama aynı zamanda vaşağı midesine indirdiği için dişi kurdun yaraları tekrar ava çıkmasına yetecek kadar da iyileşmişti.

Yavrunun yarası ise kaskatıydı, çok ağrıyordu, aldığı feci darbeyle yarılan omzu yüzünden bir süre topalladı. Ama artık dünya gözüne farklı görünüyordu. Kendisine güveni artmıştı, vaşakla kavgaya girişmeden önce sahip olmadığı bir yiğitlikle etrafta dolaşıyordu. Yaşama daha yırtıcı bir bakışı vardı, savaşmış, dişlerini düşmanının etine gömmüş ve hayatta kalmıştı. Bütün bunlar sayesinde içinde yeni gelişen kafa tutma duygusunun sonucunda artık kabayı gibi yürüyordu. Gerçi bilinmeyen, sırları

ve dehşetiyle her zaman üzerinde baskı oluşturmaya devam etse de ufak tefek şeylerden korkmuyordu artık, ürkekliğinin çoğunu üzerinden atmıştı.

Annesinin yanında ava gitmeye ve nasıl avlanıldığını ondan görüp kendi payına düşeni yapmaya başladı. Böylece kendine özgü belirsiz yöntemlerle etin yasasını öğrendi. Yaşamda iki tür vardı; kendi türü ve diğer tür. Kendi türü, kendisini ve annesini; diğer türse yaşayan ve hareket eden diğer her şeyi oluşturuyordu. Ama diğer tür sınıflara ayrılmıştı. Bir bölümü kendi türünün öldürüp yediklerini kapsıyordu. Bu bölüm diğerlerini öldüremeyenler ve küçük katillerden oluşuyordu. Diğer bölüm ise kendi türünü öldürüp yiyor veya kendi türü tarafından öldürülüp yeniyordu. Ve bu sınıflandırmadan ortaya bir yasa çıkıyordu. Hayatın amacı et yemekti. Et, yaşamın ta kendisiydi. Yaşam başka hayatlarla yaşamı sürdürmekti. Hayat, yiyenlerle yem olanlardan oluşuyordu. Ve yasa şöyleydi: YA YERSİN YA DA YEM OLURSUN. Elbette ki kurt yavrusu yasayı berrak terimlerle ifade edip ahlaki açıdan değerlendirmedi. Yasayı hiç düşünmedi bile, onu aklına dahi getirmeksizin sadece yaşadı.

Çevresinde hep yasanın hüküm sürdüğünü görüyordu. Kendisi, kar tavuğunun yavrularını yemişti. Atmaca da anne kar tavuğunu yemişti. Atmaca kendisini de yiyebilirdi. Biraz büyüyüp irileşince bu defa kendisi atmacayı yemek istemişti. Vaşağın yavrusunu yemişti. Eğer anne vaşak kendisi yem olup ölmeseydi onu öldürüp yiyecekti. Ve bu böyle devam edip gidiyordu. Tüm canlılar bu yasanın hükmü altında yaşıyordu ve kendisi de bu yasanın ayrılmaz bir parçasıydı tabii ki. O bir katildi. Onun tek yiyeceği, etti. Önünden hızla kaçan, havada uçan, ağaca tırmanan, toprağın altına giren, ona meydan oku-

yup savaşan veya tam tersine onun peşine düşen her canlı, et demekti.

Eğer kurt yavrusu insanlar gibi düşünseydi, hayat denen şeyi, doymak bilmez bir iştahı doyurmaya çalışmak olarak özetleyebilirdi. Dünyayı ise kovalayanla kovalananın, avlayan ile avlananın, yiyenle yem olanın sonu gelmez arzu ve bitmek bilmez iştahıyla dolu, düzensizliğin, şiddetin, acımasızlığın kol gezdiği, plansız, körlemesine bir rastlantıyla yönetilen büyük bir karmaşanın hüküm sürdüğü açgözlülük ve kıyımdan ibaret bir yer olarak görürdü.

Ama yavru, insanlar gibi düşünmüyordu. Olgulara bu kadar geniş açıdan bakamıyordu. Onun tek bir amacı vardı, belli bir zaman içinde tek bir düşünceye veya arzuya odaklanırdı. Etin yasası dışında öğrenmesi ve itaat etmesi gereken daha bir sürü yasa vardı ama onun için önemsiz ve gereksizdi. Dünya sürprizlerle doluydu. İçinde yaşamın kıpırtısını hissetmek, kaslarının hareketini fark etmek, sonsuz bir mutluluk kaynağıydı. Av peşinde koşmak ona coşkulu bir heyecan veriyordu. Aynı zamanda öfkelenmek ve savaşmak da müthiş haz veren şeylerdi. Hatta korku ve dehşet ile bilinmeyenin gizemi bile ona yaşama enerjisi veriyordu.

Bir de bazı doyumlar ve rahatlamalar vardı. Bunlar dolu bir mide ya da tembelce güneşin altında yatmak gibi şeylerdi mesela ve bir anlamda çekilen zahmetlerin, verilen emeklerin karşılığıydı. Bunlar hayatın dışavurumuydu ve hayat kendisini dışa vurduğunda her zaman mutluluk verirdi. Kurt yavrusu da şu an çok mutluydu, düşman çevresinden de hiç şikâyetçi değildi. Son derece canlı, neşeliydi ve kendisiyle gurur duyuyordu.

bölüm
üç

vahşi yaşamın tanrıları

1. ateş yakanlar

KURT YAVRUSUNUN karşısına bir anda çıktılar. Bu kendi hatasıydı. Dikkatsiz davranmıştı. Mağarasından çıkıp su içmek için aşağı inmişti. Bütün gece dışarıda avlandığı ve daha az önce gözlerini açtığı için, yaptığı dikkatsizliğin nedeni büyük olasılıkla uyku sersemliğiydi. Ayrıca bu dikkatsizliğinin bir başka nedeni de, derenin havuz yaptığı yere giden yolun ona tanıdık gelmesi olabilirdi. Sürekli o yoldan gidip gelirdi ve bugüne dek başına en ufak bir şey gelmemişti.

Yıldırımın düşüp yaktığı çamın yanından geçti, açık alanı aştı, ağaçların arasından koştu. Sonra onları gördü ve o anda kokularını aldı. Önünde daha önce benzerlerini hiç görmediği beş şey vardı ve yere çömelmiş, sessizce oturuyorlardı. Bu, insanlarla ilk göz temasıydı. Onu gören beş adam hemen ayağa fırlayıp diş gösterip hırlamadılar. Kıpırdamadılar, sessiz ve uğursuzca öylece oturdular.

Kurt yavrusu da kımıldamadı. Aslında içgüdüleri oradan deli gibi koşarak uzaklaşmasını söylese de içinde birdenbire ve ilk kez bunun tam tersi bir içgüdü doğdu. Büyük bir merak ve korkuyla karışık bir saygı duygusu

çöktü üzerine. İçini bir anda zayıflık ve küçüklük hissi kapladı ve bunun verdiği rehavetle öylece hareketsiz bir şekilde kalakaldı. Karşısında onu kat be kat aşan üstün bir güç vardı.

Kurt yavrusu daha önce hiç insan görmemişti ama içinde insana dair bir içgüdü mevcuttu. Küçük yavru kendine özgü yöntemle, insanın içindeki Vahşi Yaşamın diğer tüm hayvanlara egemen olmak için mücadele eden hayvanını görüyordu. İnsana sadece kendi gözleriyle bakmıyordu, onlara kendisinden önce bu dünyaya gelmiş ve göçüp gitmiş bütün atalarının gözleriyle de bakıyordu. Geçirdiği sayısız kış gecelerinden bir başkasının zifiri karanlığında, kamp ateşinin çevresini saran ağaçların ve çalıların arasından onları seyrederken, güvenli bir mesafede kalmaya özen gösteriyor ve onları diğer canlıların efendisi olarak, iki ayaklı tuhaf hayvanlar olarak görüyordu. Bir anda içini atalarından aldığı mirasla, türünün asırlardır insana karşı verdiği yaşam savaşından doğan korkuyla karışık bir saygı duygusu doldurdu ve nesiller boyu birikmiş olan bir deneyimin gücünü hissetti. Ama şu an bu genetik miras küçük yavruya ağır geliyordu. Eğer yetişkin bir kurt olsaydı, belki de hemen koşup oradan uzaklaşmayı başarabilirdi. Ama şu haliyle, hissettiği şiddetli korku yüzünden felç olmuş gibiydi; bu yüzden bir kurdun insanın yaktığı ateşin başına oturup ısınmasına izin verildiği o ilk andan bu yana türünün onlara boyun eğişini hatırlayıp yarı yarıya bir teslim olmuşlukla sessizce sinip kalmıştı.

Yerlilerden biri kalkıp yanına gelerek onun üzerine eğildi. Yavru iyice yere yapıştı. Şu an karşısında durup onu korkutan şey bilinmeyenin ta kendisiydi; işte sonunda vücut bulmuş, et ve kandan oluşan, gözle görülen bir beden halini almıştı ve onu ele geçirmek üzereydi. Birden bütün tüyleri kabardı, dudakları gerildi, küçük dişleri

ortaya çıktı. Üzerine kaderin hükmü gibi inen o el bir an tereddüt ederek durdu ve elin sahibi gülerek konuştu: *"Wabam, wabisca ip pit tah."* ("Bakın! Bembeyaz dişleri var!")

Diğer adamlar da yüksek sesler çıkararak güldüler ve adamın yavruyu tutup kaldırmasını istediler. El kendisine yaklaştıkça yavrunun içindeki içgüdülerin mücadelesi de kızışıyordu. Şu an, içinde, birbiriyle taban tabana zıt iki büyük dürtü hissediyordu: boyun eğmek ve savaşmak. Gerçi sonuçta yapacağı eylem nasılsa uzlaşıydı. Ama o yine de ikisini de yaptı. El gelip ona dokunacak kadar yaklaşana dek boyun eğdi. Sonra da savaştı. Ansızın sivri dişlerini şimşek gibi adamın eline geçirdi. Ve aynı anda kafasının bir tarafına yediği yumrukla diğer yana devrildi. Şu ana dek yapılmış olan tüm kurt savaşları, her şey bir anda uçup gitmişti. Birden içini küçüklüğünün ve korkunun verdiği teslimiyet içgüdüsü kapladı. Ve arka ayakları üzerine oturup ciyaklayarak ağlamaya başladı. Ama elini ısırdığı adam ona hâlâ çok kızgındı. Hırsla bu kez kafasının diğer tarafına sert bir yumruk daha indirdi. Bunun üzerine yine oturup daha yüksek sesle feryat etti.

Dört yerli daha da gürültüyle gülmeye başladı. Eli ısırılan adam bile gülüyordu. Etrafını çevirmiş, çektiği ıstırapla duyduğu korkudan feryat edip ağlayan yavruya gülüyorlardı. Tam o sırada uzaktan gelen bir ses duydu yavru. Yerliler de duymuşlardı. Yavru bu sesi tanıyordu. Birden içinde acıdan çok zaferin çığlıklarını hissedip ağlamayı derhal kesti ve o yırtıcı, asla boyun eğmeyen, herkesle savaşıp öldürebilen ve hiçbir şeyden korkmayan annesinin gelmesini bekledi. Dişi kurt hırlayarak onun olduğu yöne doğru süratle koşuyordu. Yavrusunun feryatlarını duyar duymaz ok gibi fırlamış, onu kurtarmaya geliyordu.

Doğrudan ortalarına atladı. Yavrusu adına son derece endişelenmiş, savaşmaya hazır bir anne olarak verdiği görüntü yerlilerin gözüne hiç de hoş görünmüyordu. Ama kurt yavrusuna göre annesinin bu koruma içgüdüsüyle sergilediği öfkeyi görmek çok hoş bir görüntüydü. İnsan-hayvanlar telaşla birkaç adım geri kaçarken yavru da küçük bir sevinç çığlığı atarak annesini karşılamak üzere ona doğru hoplayıp koştu. Yavrusunu altına, bacaklarının arasına alan dişi kurt tüm tüyleri havaya dikilmiş bir halde, gırtlağının derinliklerinden gelen gürlemeye benzer müthiş bir hırlamayla yerlilere doğru döndü. Tehditkâr ifadesi nedeniyle yüzü çarpılmış, çirkinleşmiş, suratına bir uğursuzluk çökmüş, hırlarken büyüyen gözlerinden burnunun ucuna kadar bütün yüzü kırış kırış olmuştu.

O sırada aniden adamlardan birinin ağzından bir çığlığın peşi sıra "Kiche!" diye bir söz çıktı. Sesinde şaşkınlık ve hayret ifadesi vardı. Kurt yavrusu, annesinin bu sesle birlikte biraz gevşediğini hissetti.

Adam, "Kiche!" diye bağırdı tekrar. Bu kez sesinde sertlik ve otorite vardı.

Yavru o an annesi dişi kurdun, o korkusuz hayvanın, karnı yere değinceye kadar sindiğini, inlediğini, kuyruk salladığını ve karşı tarafa barış işaretleri verdiğini gördü. Ne olduğunu anlayamıyordu. Şaşkınlıktan donakaldı. İçini yine insana yönelik o müthiş korku ve saygı duygusu sarmıştı. Bu içgüdü doğruydu. Annesi şu an bunu doğrulamıştı işte. O bile insan-hayvanlara teslim olmuştu.

Adını söyleyen adam, dişi kurda yaklaştı. Elini başının üzerine koyduğunda dişi kurt sadece biraz daha yanaşmakla yetindi. Isırmadı, ısırmakla da tehdit etmedi. Diğer adamlar da gelip ona dokundular, okşadılar. Dişi kurt onların kendisinden uzaklaşmalarını sağlayacak bir şey

de yapmıyordu. Kurt yavrusu, adamların ağızlarından pek çok ses çıkarmaları karşısında çok heyecanlanmıştı. Sonra bu seslerin herhangi bir tehlike işareti olmadığına karar verip annesinin yanına çöktü. Gerçi onlara boyun eğmek için elinden geleni yapıyordu ama ara sıra tüylerini kabarttığı da olmuyor değildi.

"Hiç tuhaf değil" dedi yerlilerden biri. "Zaten onun babası da kurttu. Evet, annesinin köpek olduğu doğru ama çiftleşme mevsiminde gidip onu üç gece boyunca ormanda bir ağaca bağlayan benim erkek kardeşimdi, hatırladın mı? O yüzden de Kiche'nin babasının bir kurt olduğunu iyi biliyorum."

"Ama o kaçalı neredeyse bir yıl oldu, Boz Kunduz" dedi ikinci yerli.

"Bu hiç tuhaf değil, Somon Dilli" dedi Boz Kunduz. "Kıtlık zamanıydı, köpeklere verilecek et yoktu."

"Demek kurtlarla birlikte yaşamış" dedi diğer yerli.

Boz Kunduz elini kurt yavrusunun üzerine koyup, "Öyle görünüyor, Üç Kartal" dedi. "Bu da onun kanıtı."

Yavru ona değen eli hissedince hırladı ve onu okşayan el yine yumruk olup inmek üzere havaya kalktı. Bunun üzerine yavru diş göstermekten vazgeçip başını eğdi, kalkan el de tekrar eski yerine dönüp onun kulakların arkasını ve boylu boyunca sırtını okşamaya başladı.

"Evet, bu onun kanıtı" diye devam etti Boz Kunduz. "Bunun annesinin Kiche olduğu çok belli, babası da bir kurt. O yüzden bu yavrunun çoğu kurt, azı köpek. Dişleri de bembeyaz. Adı Beyaz Diş olacak. Benim diyeceklerim bu kadar. Bu yavru artık benim köpeğim. Kiche erkek kardeşimin köpeği idi, doğru değil mi? Kardeşim de öldü, bu da doğru, öyle değil mi?"

Böylece bu dünyada bir isim almış olan kurt yavrusu, yere uzanmış çevresindekileri izliyordu. İnsan-hayvanlar

bir süre daha ağız sesleri çıkardılar. Sonra Boz Kunduz boynuna asılı kından çakısını çıkarıp çalılıklara gitti, orada kalın bir dal kesip sırık yaptı. Beyaz Diş ona bakıyordu. Sırığın iki ucuna birer çentik açıp çentiklere hayvan derisinden ince birer şerit bağladı. Şeritlerden birini Kiche'nin boynunun çevresine dolayıp düğüm attı. Sonra da bir ucuna onu bağladığı sırığı götürüp diğer ucundan bir çam ağacına bağladı.

Annesinin arkasında yatan Beyaz Diş olan biteni izliyordu. Somon Dilli elini uzatıp onu arkası üstü iterek yuvarladı. Kiche kaygıyla onların yaptıklarına bakıyordu. Beyaz Diş birden tekrar içinde korkunun yükseldiğini hissetti. Isırmak için harekete geçmedi ama hırlamasını da durduramadı. Parmakları açılmış ve kıvrılmış el, oyuncu bir tavırla onun karnını kaşıyor, yavruyu durmadan bir yandan diğer yana döndürüyordu. Yavru için orada bacakları havada iki yana açılmış olarak yatmak çok çirkin ve saçma bir şeydi. Üstelik de çaresizlik demekti ve doğuştan âsi olan Beyaz Diş, yapısı gereği buna katlanamıyordu. Ancak şu an kendisini savunmak için hiçbir şey yapamayacağı bir pozisyondaydı. Beyaz Diş kaçamayacağını biliyordu. Gerçi bu insan-hayvan ona zarar vermek isteseydi, Beyaz Diş bundan kaçamayacağını da biliyordu. Dört ayağı bacağı havada iki yana açılmışken, nasıl fırlayıp kaçabilirdi ki? Derken teslimiyeti korkusunu geçiştirmesine yardım etti ve ona yapılanlara hafifçe homurdanmakla yetindi. Ama homurdanmasını tamamen kesemiyordu. Zaten insan-hayvan da ona kızıp tekrar kafasına yumruk indirmeye kalkmadı. Üstelik çok tuhaf olsa da, o el sırtında ileri geri gidip gelerek onu okşayıp kaşıdıkça Beyaz Diş tarif edemeyeceği bir haz duyuyordu. Yan yatırılınca homurtusu kesildi. Onu okşayan parmaklar kulak diplerini ovaladıkça duyduğu haz daha da artı

yordu. Son bir okşamadan sonra adam onu bırakıp gittiğinde Beyaz Diş'in içindeki korku tamamen ölmüştü. İnsanlarla olan ilişkisinde daha pek çok kez korkuyu yaşayacağı kesindi ama bu onlarla eninde sonunda korkusuz bir yol arkadaşlığı kuracağını işaret ediyordu.

Beyaz Diş bir süre sonra tuhaf seslerin yaklaştığını fark etti. Ve duyduğu sesleri hızla sınıflandırdı, artık insan-hayvanlara ait sesleri tanıyordu. Birkaç dakika sonra uzun bir yürüyüşten döndüklerini düşündüğü kabilenin geri kalanının da geldiğini gördü. Bunlar erkek, kadın ve çocuklardan oluşan kırk canlıydı, kamp malzemelerini yüklenmişlerdi. Yanlarında çok sayıda köpek de vardı, yavrular dışında hepsi insanlar gibi kamp malzemesi taşıyordu. Karınlarının altından sıkıca bağlanmış olan sırt çantalarında on ya da on beşer kilo yük vardı.

Beyaz Diş daha önce hiç köpek görmemişti. Ancak ilk gördüğü anda onların kendi türünden farklı olduklarını anladı. Gerçi köpekler de yavruyu ve annesini gördüklerinde herhangi bir kurttan farklı tepki göstermemişlerdi ama sonra birden üzerlerine saldırdılar. Beyaz Diş bir anda ağızlarını açarak üstlerine doğru gelen köpek dalgasına karşı tüylerini kabartıp hırlayarak diş gösterdi ve vücudunda onların dişlerini hissettiği anda da altlarına dalarak önüne gelen bacağı ve karnı ısırıp kanatmaya başladı. Ansızın büyük bir patırtı kopmuştu. Yavru onu kurtarmak için savaşan Kiche'nin bağrışlarını, insan-hayvanların çığlıklarını, bedenleri üzerine inen sopaların ve bu sopaları yiyen köpeklerin acı feryatlarını duyuyordu.

Tekrar ayağa kalkması sadece birkaç saniye sürdü. Şimdi insan-hayvanların sopalar ve taşlarla köpekleri geri sürdüğünü, onu koruduklarını, görünüşte kendi türünden ama farklı olan bu hayvanların yırtıcı dişlerinden kurtardıklarını görüyordu. Ve aslında bir hayvan olarak zihnin-

de adalet denen soyut bir kavramın belirmesi söz konusu olmasa da, o yine de kendine özgü bir tarzda insan-hayvanlarda adalet denen bir kavramın varlığını hissetmiş ve onların ne olduğunu anlamıştı: Bunlar, yasa koyan ve o yasaları uygulayan yaratıklardı. Beyaz Diş onların yasayı uygulayış biçimlerini ve onu uygulamada gösterdikleri gücü beğendi. Onlar şimdiye dek karşılaştığı hayvanlar gibi güçlerini ısırıp pençe atarak kanıtlamaya çalışmıyorlardı. Güçlerini cansız nesneler aracılığıyla kullanıyorlardı. Yapmak istediklerini cansız nesnelere yaptırıyorlardı, ellerinde taşıdıkları taş ve sopalar havada canlı gibi uçuşuyordu ve bunları köpeklerin üzerlerine indirip onlara bu şekilde acı veriyorlardı.

Ama Beyaz Diş'e göre bu normal bir güç değildi; akıl almaz bir şeydi, doğaüstüydü, tanrısal bir güçtü. Aslında kendi doğası içinde tanrılarla ilgili herhangi bir şey bilmesi mümkün değildi, en fazla kendi algılamasının ötesinde bir şeyler olduğunu bilebilirdi. Onun insan-hayvanlara duyduğu bu hayranlık, korku ve saygı, olsa olsa bir dağın başında durup dünyaya iki elinden yıldırımlar savuran ilahi bir yaratığa hayretler içinde bakakalan bir insanın hissedebileceği hayranlığa ve korkuyla karışık saygıya benzeyebilirdi.

Son köpek de uzaklaştırıldı. Böylece gürültü patırtı da bitti. Beyaz Diş yaralarını yalarken üzerlerine saldıran köpek sürüsünün vahşetini ve sürüyle ilk tanışmasını düşünüyordu. Kendi türü içinde Tek Göz'den, annesinden ve kendisinden başkaları olabileceğini aklına bile getirmemişti. Onlar farklı bir tür oluşturuyordu; oysa burada ansızın kendi türünden olduğu çok belli olan çok sayıda başka yaratık keşfetmişti. Aslında bilinçaltında onların, yani kendi türünden canlıların, onu gördükleri ilk anda üzerine saldırıp kendisini yok etmeye çalışmalarına fena

halde içerlemişti. Ayrıca insan-hayvanlar farklı üstünlüklere sahip olsalar da annesinin bir sırığa bağlanmasına da çok içerlemişti. Tuzak kokuyordu bu, onda esaret izlenimi uyandırıyordu. Oysa daha tuzak ve esaret hakkında da bir şey bilmiyordu. Gönlünce dolaşmak, istediği gibi koşmak ve canı çekince yatmak özgürlüğü ona atalarından mirastı ama burada o mirası kullanmakta zorluk çekiyordu. Annesinin hareketleri bir sırığın uzunluğuna indirgenmişti, böylece kendisi de kısıtlanmış oluyordu, çünkü daha çok küçük olduğundan annesinin yanında olmaya muhtaçtı.

Bundan hiç hoşlanmamıştı. İnsan-hayvanlar kalkıp yola koyulurken küçük bir insan-hayvanın sırığın diğer ucunu eline alıp Kiche'yi esir gibi peşinden sürükleyip götürmesinden hiç hoşlanmamıştı ve bu yeni maceradan zihni altüst olmuş ve feci endişelenmiş halde annesinin peşine takıldı.

Aşağı doğru, Beyaz Diş'in gittiği en uzak noktanın çok ötesine geçip derenin Mackenzie Nehri'ne döküldüğü vadinin sonuna kadar ilerlediler. Kanolarını yüksek sırıklar üzerinde sakladıkları ve balıklarını kuruması için astıkları bu arazide kamplarını kurdular. Beyaz Diş her şeyi endişeli gözlerle izliyordu. İnsan-hayvanların üstünlüğü her geçen dakika gözünde daha da büyüyordu. Onlar tüm o keskin dişli köpeklerin efendisiydiler. Onlardaki bu gücü hissediyordu. Ama kurt yavrusuna göre bundan da önemlisi, canlı olmayan şeylerin de efendisi olmaları, hareket etmeyen şeylere hareket vermeleri ve yeryüzünü değiştirme becerileri idi.

Özellikle bu son beceri yavruyu çok etkilemişti. Gözüne ilkin sırıkların dikilip bir iskelet kurulması çarptı. Aslında sopa ve taşları uzun mesafelere atan yaratıklar için bu hiçbir şey değildi. Sonra sırıklardan oluşan bu

iskelet, kumaş ve derilerle kaplanıp çadır halini gelince Beyaz Diş çok şaşırdı. Onu en çok çadırların devasa cüssesi etkilemişti. Kocaman ve bir anda büyüyen bir canlı türü olarak her yanından koskoca çadırlar yükselmişti. Neredeyse onun tüm görüş alanını kapatmışlardı. Çadırlardan korkmuştu. Tepesinde bu şekilde belirmeleri pek de hayra alamet değildi. Rüzgâr estiğinde çadırların şişip dalgalandığını görünce korkuyla yere sindi. Eğer üzerine çökecek olurlarsa hemen fırlayıp kaçmak için onları endişeyle izledi.

Ama yerlilerin kurduğu çadırlara karşı duyduğu bu korku hemen geçti. Çadırlara girip çıkan kadın ve çocukların herhangi bir zarara uğramadıklarını ve köpeklerin de içeri girmeye kalkıştıklarında üzerlerine atılan taşlar ve küfürlerle uzaklaştırıldıklarını gördü. Çok geçmeden Kiche'nin yanından ayrıldı ve büyük bir dikkatle, yere sinmiş olarak ona en yakın çadıra doğru ilerledi. Onu oraya çeken şey, o koca cüsseye sahip çadırı görmek için duyduğu merak, deneyimi oluşturan öğrenme, yaşama ve uygulama ihtiyacıydı. Çadırın duvarına kadarki son birkaç santimlik yolu, ona acı veren bir yavaşlık ve temkinle sürünerek geçti. O gün yaşadıkları, bilinmeyenin kendisini en hayret verici ve en akla gelmeyecek yöntemlerle ortaya koyduğunu ona göstermişti, bu yüzden hazırlıklıydı. Sonunda burnu çadır bezine dokundu. Bekledi. Hiçbir şey olmadı. Sonra üzerine insan kokusu sinmiş o tuhaf bezi kokladı. Dişlerini beze geçirip hafiften çekti. Hiçbir şey olmadı, sadece çadırın ona yakın yerleri biraz oynadı. Daha hızlı çekti. Çadırda biraz daha büyük bir dalgalanma oldu. Müthiş bir şeydi bu. Tüm çadır dalgalanana kadar üst üste asıldı. Sonra içeriden gelen bir kadın çığlığıyla yerinden fırlayıp Kiche'nin yanına kaçtı. Bir daha da yerli çadırlarının devasa görüntülerinden hiç korkmadı.

Çok geçmeden Beyaz Diş tekrar annesinin yanından ayrıldı. Annesi, boynundaki sırık yere çakılı bir kazığa bağlandığı için onu izleyemiyordu. Ondan biraz daha iri ve yaşça büyük bir yavru köpek dayılanarak yavaşça Beyaz Diş'e yaklaştı, kavga arıyordu. Beyaz Diş'in sonradan duyduğuna göre adı Lip-Lip'ti. Lip-lip, yavru köpeklerle dalaşmak konusunda oldukça deneyimliydi ve şimdiden tam bir kabadayı kesilmişti.

Lip-Lip, Beyaz Diş'le aynı türdendi ve henüz küçük olduğu için pek tehlikeli görünmüyordu. Bu yüzden Beyaz Diş ona arkadaşça yaklaştı. Ama karşısındaki yürüyüşünü değiştirip bacaklarını gerdi ve dişlerini gösterdi, Beyaz Diş de sertleşmişti. Tüylerini kabartıp hırlayarak birbirlerinin etrafında yarım daire çizdiler. Bu durum birkaç dakika sürünce Beyaz Diş bunun bir tür oyun olduğunu anlayıp bu işten hoşlanmaya başladı. Ama ansızın dikkat çekici bir hızla üzerine sıçrayan Lip-Lip onu ısırıp geri kaçtı. Isırık tam da vaşağın pençe attığı ve hâlâ kemiğinin oralarda derin bir sızı veren omzundaki yaraya denk gelmişti. Saldırının şaşırtıcılığı, duyduğu müthiş acı yüzünden Beyaz Diş bir çığlık attı ama çok geçmeden büyük bir öfke krizine girerek Lip-Lip'in tepesine çıkarak onu hiddetle ısırmaya başladı.

Lip-Lip tüm hayatını kampta geçirmiş ve diğer yavrularla pek çok kez dalaşa tutuşmuştu. İki, üç derken tam altı defa küçük ve keskin dişlerini yeni gelenin etine geçirdi. Sonunda Beyaz Diş utanmayı bırakıp çığlık çığlığa bağırarak annesinin yanına koşarak onun korumasına sığındı. Bu, Lip-Lip'le girişecekleri çok sayıda kavganın ilkiydi, baştan itibaren birbirlerine düşman olmuşlardı, hatta düşman doğmuşlardı, doğaları gereği durmaksızın birbirleriyle dalaşmak kaderlerinde yazılıydı.

Kiche, Beyaz Diş'i yalayarak yatıştırdı ve yanında kalıp oradan ayrılmamasını sağlamaya çalıştı. Ama Beyaz Diş'in merakı uyanmıştı bir kere, bu yüzden birkaç dakika sonra yeni bir maceraya atılmak için oradan ayrıldı. İnsan-hayvanlardan birine, Boz Kunduz'a rastladı. Boz Kunduz oturmuş, çevresindeki dallar ve kurumuş yosunlarla bir şey yapıyordu. Beyaz Diş onun yanına yaklaşıp seyretti. Boz Kunduz, Beyaz Diş'in düşmanca olarak algılamadığı ağız sesleri çıkarıyordu, o yüzden daha da yaklaştı.

Kadınlarla çocuklar Boz Kunduz'a daha çok dal getirdiler. Önemli bir şey yaptığı belliydi. Beyaz Diş, Boz Kunduz'un dizine dokunacak kadar ona yaklaştı, yaptığı şey o kadar merakını çekmişti ki, onun korkunç görünüşlü bir insan-hayvan olduğunu bile unutmuştu. Derken birden Boz Kunduz'un elleri arasındaki dallarla kurumuş yosunların içinden buğuya benzer bir şeyin yükseldiğini gördü. Sonra dalların arasında kıvrılarak dönüp yukarı yükselen ve rengi tıpkı gökteki güneşe benzeyen canlı bir şey belirdi. Beyaz Diş o ana dek ateşle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Bebekliğinde mağaranın ağzındaki ışık onu nasıl çektiyse, şimdi de ateş ona aynı şekilde çekici geliyordu. Alevlere doğru sürünerek birkaç adım attı. Tepesinde Boz Kunduz'un kıkırdadığını duyuyordu ama bu sesin düşmanca olmadığını biliyordu. Sonra burnu alevlere değdi ve küçük diliyle aleve dokundu.

Bir an donup kaldı, felç oldu. Bilinmeyen, bu kez de karşısına dalların ve kuru yosunların ortasından çıkmış ve onu tam burnunun ucundan yakalamıştı. Birden geriye doğru sıçrayarak şaşkınlıkla feryat etmeye başladı. Bu sesi duyan Kiche hırlayarak öfke nöbetine tutuldu, ileri doğru atılarak sırığına yüklendi. Sırık, yavrusunun yardımına koşmasını engelliyordu. Boz Kunduz gülmekten bayılacaktı, bacaklarına vura vura kahkahalar atarak

olanları kamptakilere anlatıyordu. Sonunda herkes kahkahalarla gülmeye başladı. Bu arada Beyaz Diş, insan-hayvanların ortasında perişan, sahipsiz ve acınası bir küçük yavru olarak feryat edip duruyordu.

Şimdiye kadar duyduğu tüm diğer acılardan çok daha fazla yanmıştı canı. Boz Kunduz'un elleri arasında giderek büyüyen o güneş renkli canlı onun hem burnunu hem de dilini alazlamıştı. O durmadan ağlayıp inlerken tekrar ciyak ciyak ağlamaya başlaması, çevresindeki insan-hayvanların yeni bir kahkaha tufanına neden oluyordu. Burnunun acısını diliyle hafifletmek istiyordu ama dili de yanmıştı ve iki yanmış organ bir araya gelince canı daha çok yanıyor, o da her zamankinden daha umutsuz ve çaresizce feryat ediyordu.

Sonra birden utandı. Kahkahayı ve ne anlama geldiğini biliyordu. Bazı hayvanların kahkahayı ve kendisine kahkahalarla gülündüğünü nereden anladığı bizce bilinen bir şey değildir, Beyaz Diş de bunu anlayan hayvanlardandı. İnsan-hayvanların kendisine gülmesinden utandı. Geri dönüp uzaklaştı. Ateşin yakıcılığından değil, kahkahaların ruhunun derinliklerine işleyen acısından kaçıyordu. Bağlı olduğu sırığın ucunda çılgına dönen ve dünyada kendisine gülmeyen tek yaratık olan Kiche'nin yanına kaçtı.

Alacakaranlık yerini geceye bıraktığında Beyaz Diş, annesinin yanına yattı. Burnuyla dili hâlâ fena halde yanıyordu ama içini delen daha büyük bir sorun vardı. Evini özlemişti. Bu yüzden içinde derin bir boşluk hissediyor, derenin ve tepenin yamacındaki mağaralarının derin sessizliğine, huzuruna, sakinliğine ihtiyaç duyuyordu. Yaşamı bir anda çok kalabalıklaşmıştı. Çevresinde erkek, kadın ve çocuk olmak üzere bir yığın insan-hayvan vardı ve hepsi çeşitli sesler çıkarıyor, onu huzursuz eden şeyler

yapıyorlardı. Ayrıca bir de köpekler vardı, durmadan birbirlerine havlayıp dalaşıyorlar, birden bir kavga çıkartıp kargaşa yaratıyorlardı. Artık o bildiği tek huzurlu ve yalnız yaşam yoktu. Burada havanın kendisi bile canlı gibi nefes alıp veriyordu. Sürekli uğulduyor, homurdanıyordu. Ansızın yükselip alçalarak durmadan değişiyor, bu değişkenlik onun sinirlerini bozuyor, huzursuzlanmasına neden oluyor, sürekli bir şeyler olacağı duygusuna kapılıp kaygılanmasına yol açıyordu.

Bu arada insan-hayvanların gelip gitmelerini, kampta dolaşmalarını izliyordu. Onlara insanların kendi yarattığı tanrıları izlemesine benzer bir şekilde bakıyordu. Onlar gerçekten de üstün yaratıklardı, tanrıydılar. İnsanlara göre tanrılar nasıl mucizevi şeyler gerçekleştirirse, insanlar da Beyaz Diş'in bulanık anlayışına göre öyleydi. Onlar bu dünyanın efendisiydi, bilinmeyenin her türlüsünün ve imkânsız güçlerin sahibi, canlı olan ve olmayan her şeyin hâkimiydi. Hareket eden şeylere boyun eğdiriyor, duran şeyleri hareket ettiriyor, kuru odunlarla ölü yosunlara can vererek onlardan güneş renkli, yakıcı ve ısırıcı canlıyı üretiyorlardı. Onlar ateş yakanlardı! Onlar tanrıydı!

2. esaret

BEYAZ DİŞ'in günleri, çok yoğun bir şekilde yaşadığı yeni deneyimlerle geçiyordu. Kiche'nin sırığa bağlı olduğu zaman süresince kampın içinde durmadan koşuşturup, öğrenmek için araştırıp soruşturuyordu. Bu sayede insan-hayvanların neyi nasıl yaptığını çarçabuk öğrenmişti ama onlar hakkında edindiği bilgiler, onların onun gözündeki değerini hiç azaltmamıştı. Beyaz Diş insanları daha iyi tanıdıkça onların üstünlükleri daha çok ortaya seriliyor, gizemli güçleri daha da belirgin şekilde açığa çıkıyor ve tanrılara benzer azametleriyle gözünde daha da büyüyorlardı.

İnsanlar tanrılarının devrilip sunaklarının toprak yığınına dönmüş olduğunu görme acısını sık sık yaşar ama bu ıstırap, doğanın içinde doğup büyüyen bir kurda ve yabani bir köpeğe hiçbir zaman uğramamıştır. İnsanların tanrıları başkaydı; görülemeyen, tahmin edilemeyen, gerçeğin giysisinden ustaca sıyrılan hayali buğu ve sislerden ibaretti; arzu edilen iyiliklerle güçlerin hayaletleri olarak ortalıkta dolaşan ve maddi varlığı olmayan bir benlik biçiminde ruhlar âleminde ortaya çıkan tanrılardı bunlar. İnsanın yaktığı ateşin başına gelen kurdun ve yabani bir köpeğin bulduğu kanlı canlı, dokunabileceği-

niz türden, dünyada bir yer kaplayan ve ölümlerini anlamlı kılmak için diğerleri gibi belli bir varoluş süreci geçirmeye ve belli bir zamana ihtiyaç duyan tanrılar ise, insanlarınkinden başkadır. Böyle bir tanrıya inanmak ya da böyle bir tanrıya inanmış olmaktan doğan inancı sarsacak bir davranış sergilemek için herhangi bir çabaya gerek yoktur. Ama onlardan pek kurtuluş da yoktur. Onlar henüz keşfedilmemiş sınırsız güçleriyle, tanrılığını, gizemini, iktidarını açıkça ortaya koyar, yaralanınca kanı akan, herhangi başka bir et gibi iştahla yenebilen eti ve kemiğiyle, tutkusu, gazabı, sevgisi ve elinde sopasıyla, iki arka ayağı üzerinde dimdik, capcanlı orada öylece dururlardı.

Bu Beyaz Diş için de geçerliydi. İnsan-hayvanlar hata yapması ve kaçınılması mümkün olmayan tanrılardı. Annesi Kiche nasıl adının bir kez bağırılmasıyla onlara bağlılığını sunmuşsa, Beyaz Diş de aynı şekilde onlara sadık olmalıydı. Kuşku götürmez bir ayrıcalık olarak, üzerinde yürüdükleri yollar insan-hayvanların emrine verilmişti. İnsan-hayvanlar yürüdüklerinde onlar yoldan çekiliyor, çağrıldıklarında geliyorlardı. Tehdit edildiklerinde yere çöküp siniyor, gitmeleri emredildiğinde derhal ortadan sıvışıyorlardı. Çünkü insan-hayvanların şu ya da bu isteğinin arkasında o arzuyu uygulatacak bir güç vardı ve bu güç can acıtan, yumruklar, sopalar, uçan taşlar ve kırbaçların yakıcı sızısıyla ifade edilen bir güçtü.

Bütün köpekler gibi Beyaz Diş de onların malıydı. Hareketleri onların emrine bağlıydı. Bedeni onların hırpalayıp ezmeleri ya da hoş davranmaları için onlara aitti. Bu hemen öğrendiği bir dersti. Aslında kendi doğasında baskın olan özelliklere karşı çıkmak Beyaz Diş'e çok zor gelmişti, hâlâ da öyleydi. Bu dersi öğrenmekten hiç hoşlanmamıştı ama henüz kendisi de farkında olmamasına rağmen, bunu sevmeyi de öğreniyordu. Bu, kaderini baş-

kasının ellerine bırakmak, varoluşun sorumluluğunu devretmek demekti. Bu bedelin telafisi de kendi içinde mevcuttu; başkasına dayanmak, tek başına durmaktan her zaman daha kolaydır.

Kendisini, bedenini ve ruhunu bu şekilde insan-hayvanlara teslim etmesi tek bir günde olmamıştı. Vahşi genlerinden ve Vahşi Dünyaya ait anılarından hemen vazgeçememişti. Hâlâ sürünerek ormanın kıyısına yaklaşıp uzaklardan kendisini çağıran sesleri dinlediği günler oluyordu. Sonra da huzursuz ve rahatsız halde Kiche'nin yanına dönüp arzulu yumuşak inlemelerle, istekli ve sorgulayan bir tavırla onun yüzünü yalıyordu.

Beyaz Diş, kampın işleyişini de hızla kavradı. Yemeleri için önlerine et ve balık atıldığında yaşlı köpeklerin ne kadar adaletsiz ve açgözlü olduklarını öğrenmişti. Erkeklerin daha adil, çocukların daha zalim, kadınların daha iyi kalpli olduklarını ve ona en çok kadınların et ve kemik atabileceklerini artık çok iyi biliyordu. Yarı yarıya büyümüş sayılan köpek yavrularının anneleriyle başından geçen iki üç acı deneyimden sonra, annelere pek fazla yanaşmamanın hatta onlardan mümkün olduğunca uzak durup geldiklerini gördüğü anda yollarından çekilmenin en iyisi olduğunu öğrenmişti.

Başındaki en büyük bela ise Lip-Lip'ti. Ondan daha iri, daha güçlü ve yaşça da büyük olan Lip-Lip, Beyaz Diş'i kendine özel işkence nesnesi seçmiş olmalıydı. Beyaz Diş gereğince savaşıyor ama hep karşı taraf üstün geliyordu. Düşmanı ona göre oldukça büyüktü. Lip-Lip onun kâbusu haline gelmişti. Ne zaman annesinin yanından uzaklaşma cesareti gösterse, Lip-Lip hemen kabadayı gibi onun karşısına dikiliyor, peşine düşüyor, hırlayıp ona sataşıyor, etrafta insan-hayvanlardan biri olmadığında emin olduğunda da üzerine atlayıp dalaşmaya zorluyordu. Sürekli

kendisi kazandığı için Beyaz Diş'le dalaşmak Lip-Lip'in çok hoşuna gidiyordu. Bundan çok büyük bir haz alıyordu. Beyaz Diş için ise bu büyük bir işkenceydi.

Ama bu durum Beyaz Diş'in gözünü korkutmuyordu. Bu dalaştan en fazla zararı gören ve hep yenilen o olsa da, âsi ruhu yine de boyun eğmez tavırlar sergilemesine neden oluyordu. Bu huyu kötü etkilerini her zaman gösteriyor, böyle durumlarda kötü niyetli ve huysuz bir yavru oluyordu. Zaten doğuştan vahşi tabiatlıydı ve bu sonu gelmez işkenceler onu daha da vahşi yapmıştı. Durum, onun gerçekte sevimli, oyuna yatkın bir yavru olduğunu göstermesine engel oluyordu. Kamptaki diğer yavrularla hoplayıp oynayamıyordu. Lip-Lip buna izin vermiyordu. Beyaz Diş'i yavruların yakınında gördüğü anda üzerine yürüyor, kabadayı tavırlarla gözünü korkutmaya çalışıyor ve o oradan uzaklaşıncaya kadar dalaşmaya devam ediyordu.

Tüm bunlar Beyaz Diş'in yaşına göre daha olgun davranışlar sergilemesine, bu yüzden de yavruluk günlerini doyasıya yaşayamamasına neden oluyordu. Böylece enerjisini oyun oynayarak harcayamayan Beyaz Diş de içine dönüp zihinsel yanını geliştirmeye yöneliyordu. Çeşitli hile ve numaralar düşünmek için boş zamanı oldukça fazlaydı. Böylece gitgide kurnazlaşıyordu. Sonunda, kampın köpeklerine et dağıtılırken sürekli onun payını alması engellenince, zeki bir hırsıza dönüştü. Kendi yemeğini kendisinin arayıp bulması gerekiyordu ve o da bu işi gayet iyi beceriyordu ama bu yüzden kampın kadınlarının baş belası haline geldi. Kampın içinde sinsice dolaşmayı, tilki gibi kurnaz olmayı, her yerde neler olup bittiğini fark edebilmeyi, her şeyi görebilmeyi ve tüm bunlar doğrultusunda aklını ustaca çalıştırmayı başarıp ona soluk aldırmayan baş işkencecisinden kaçabilecek yolları ve yöntemleri öğrenip geliştirdi.

İlk işkence günlerinden biriydi. Kurnazlık ve beceri isteyen ilk büyük numarasını çekip almanın tadına vardı. Annesi Kiche kurtlarla birlikteyken insanların kampındaki köpekleri cezbedip onları nasıl ölüme sürüklediyse, Beyaz Diş de aynı şekilde Lip-Lip'i annesinin intikamcı acımasız dişlerine doğru çekti. Lip-Lip'in önünde gerileyen Beyaz Diş kaçarken çok sayıda çadırın arasından geçip önünden arkasından dolaştı. İyi koşucuydu, kendi büyüklüğündeki tüm yavrulardan hızlı, Lip-Lip'ten bile süratliydi. Ama bu defa en hızlı koşusunu gerçekleştiremedi. Peşinden gelen Lip-Lip'ten sadece bir adım önde olabilmişti.

Lip-Lip de onu takip etmekten ve kurbanının sürekli çok yakınında olmasından heyecanlanmış, bu yüzden de tedbiri elden bırakıp koştukları çevrenin özelliklerini unutmuştu. Nerede bulunduğunu hatırladığında artık çok geçti. Bir çadırın çevresinde son sürat dolaştıktan sonra sırığının ucunda bağlı olarak yatan Kiche'ye hızla bindirmesiyle, ağzından bir korku ve şaşkınlık çığlığı yükseldi. Ve anında Kiche'nin cezalandıran acımasız dişleri bedenine kitlendi. Lip-lip, anne kurt bağlı olmasına rağmen kendisini ondan bir türlü kurtaramamıştı. Kiche kaçmaması için onu yere yatırmış ve yırtıcı dişleriyle defalarca ısırmış ve fena halde yaralamıştı.

Sonunda Lip-Lip yuvarlanarak ondan biraz uzaklaşabilmişti ama ayakları üzerine zorlukla basabildiğinde perişan durumdaydı. Kiche'nin dişlerinin geçip onu yaraladığı yerlerde öbekler hâlinde tüylerinin yolunmuş olduğu görülüyordu. Yavru köpek feci şekilde hırpalanmış olarak zorlukla ayağa kalkıp ağzını açtı ve uzun, yürek parçalayan bir çığlık attı. Ama bu ağıta benzeyen çığlığı tamamlamasına bile izin yoktu. Tam o sırada ona saldıran Beyaz Diş, dişlerini onun arka bacağına geçirdi.

Lip-Lip'in artık savaşacak gücü kalmamıştı, utanmayı bir kenara bırakarak kaçmaya başladı. Ama Beyaz Diş onun peşini bırakmadı, çadırına kadar kovaladı. Yavru köpeğin yardımına yerli kadınlar yetişti. Öfke saçan bir şeytana dönen Beyaz Diş ancak onların taş yağmuruyla uzaklaştırılabildi.

Boz Kunduz, kaçtığı için gereken cezayı çektiğine karar verip sonunda Kiche'yi serbest bıraktı. Beyaz Diş, annesinin serbest kalmasından dolayı çok sevinçliydi. Onun çevresinde hoplayıp zıplayarak kampın içinde dolaştı. Onun yanında olduğu sürece Lip-Lip saygılı davranıp aralarındaki mesafeyi koruyordu. Hatta Beyaz Diş bir keresinde tüylerini kabarta kabarta ona doğru kabadayıca yaklaştı ama Lip-Lip bu meydan okumayı görmezden gelmeyi yeğledi. Aptal değildi. O an intikam almayı her şeyden çok istiyor olsa da, Beyaz Diş'i tek başına yakalayana kadar bekleyecekti.

O günün ilerleyen saatlerinde Kiche ile Beyaz Diş kampın yakınlarındaki ormanın kıyısına gittiler. Beyaz Diş, annesini oraya adım adım götürdü, Kiche durunca onun daha ileri gitmesini sağlamaya çalışıyordu. Beyaz Diş'i yuvasının yakınında akan dere ve sessizlik içindeki ormanlar çağırıyordu, annesinin de birlikte gelmesini istiyordu. Birkaç adım koşup duruyor, dönüp annesine bakıyordu. Annesinin yerinden kımıldamadığını görünce yalvarır gibi inliyor, çalıların arasında sevimli sevimli koşturup duruyordu. Sonra ona doğru koştu, annesinin yüzünü yalayıp tekrar çalılıklarda koşturmaya başladı. Kiche yine yerinden kımıldamamıştı. Bunun üzerine Beyaz Diş durup onu dikkatle izledi, annesinin dönüp sürekli kampa baktığını görünce yüzündeki o istekli, hevesli ve dikkatli ifade yavaşça sönüp gitti.

Orada Beyaz Diş'i çağıran bir şey vardı. Annesi de bu çağrıyı duymuştu. Ama annesi tüm hayvanlar içinde cevaplama yetkisi sadece kurtlara ve onların kardeşleri sayılan yabani köpeklere verilmiş olan ve yüksek sesle gelen bir çağrıyı daha duyuyordu. Bu, ateşin ve insanın çağrısıydı.

Kiche hemen dönüp kampa doğru yavaşça koşmaya başladı. Kamp onu kendisine sırığın bağlayıcılığından daha büyük bir güçle bağlamıştı. Oradaki tanrılar onu gözle görülmeyen, gizemli ve doğaüstü bir güçle sımsıkı tutuyor, gitmesine izin vermiyorlardı. Beyaz Diş ise bir huş ağacının gölgesine oturup hafifçe inledi. Çamların güçlü kokusu ve ormandan gelen diğer kaynağı belirsiz güzel kokular havayı doldurmuştu, bu kokular ona bu esarete düşmeden önceki günlerini hatırlatıyordu. Ama henüz çok küçük bir yavruydu; annesinin çağrısı onun için insanın, Vahşi Yaşamın seslenişinden çok daha güçlüydü. Şimdiye dek yaşadığı kısa hayatın hemen her saatini annesi sayesinde yaşayabilmişti. Bağımsızlığını kazanmasına daha vardı. O yüzden kalktı ve üzgün üzgün kampa doğru koşmaya başladı. Ara sıra ormanın derinliklerinden gelen çağrıyı dinlemek ve inleyerek ağlayıp sızlanmak için yere oturdu.

Vahşi Yaşamda bir annenin yavrusuyla geçirdiği süre kısadır. Eğer bir insanın egemenliği altındaysa daha da kısadır. Beyaz Diş'te de aynen böyle oldu. Boz Kunduz'un Üç Kartal'a borcu vardı. Üç Kartal ise Mackenzie[3] üzerinden Great Slave Gölü'ne gidecekti. Borç; bir parça kırmızı kumaş, bir ayı postu, yirmi adet fişek ve Kiche ile

3. Kanada'da Beaufort Denizi'nden çıkıp Alberta eyaletinin kuzeyindeki Kuzeybatı bölgesinde yer alan Büyük Köle Gölü'ne (Great Slave Lake) dökülen nehirdir.

ödendi. Beyaz Diş annesinin Üç Kartal'ın kanosuna bindirildiğini görür görmez annesiyle birlikte gitmek istedi. Ama Üç Kartal'ın kanosu bir darbeyle onu tekrar kıyıya gönderdi. Kano nehre açıldı. Hemen suya atlayan Beyaz Diş, Boz Kunduz'un dönmesini söyleyen bağırışlarına kulak tıkayarak kanoya doğru yüzmeye başladı. Beyaz Diş o anda bir insan-hayvanı, bir tanrıyı bile dinlememişti, annesini kaybedecek olmanın verdiği dehşetli bir korku içindeydi.

Ama tanrılar itaat edilmeye alışkındı ve Boz Kunduz tüm öfke ve gazabıyla onu yakalamak için suya bir kano sürdü. Beyaz Diş'e yetişerek onu ensesinden tutup hırsla havaya kaldırdı. Ve hemen kanoya bırakmadı. Bir eliyle havada tutmaya devam edip diğer eliyle dövmeye başladı. Ona feci bir dayak attı. Eli oldukça ağırdı. Her vuruşu Beyaz Diş'in fena halde canını yakıyordu ve Boz Kunduz ona defalarca vurdu. Bir oradan, bir buradan yağmur gibi gelen darbeler yüzünden Beyaz Diş iki yana gidip gelen bir sarkaç gibi dengesiz bir halde sağa sola savrulup duruyordu. İçinde aniden yükselen duygular da dengesizdi. İlkin şaşırdı. Sonra bir an içini bir korku sardı, adamın eli tepesine indiğinde korku içinde birkaç kez ciyakladı. Hemen ardından bir öfke nöbetine tutuldu. Doğasından kaynaklanan özgür ruhu ortaya çıkınca kızgın tanrısının yüzüne karşı korkusuzca hırlayıp diş gösterdi. Ama onun bu hareketi tanrıyı daha da kızdırdı. Bu kez gelen darbeler daha hızlı, daha sert ve daha can yakıcı oldu.

Boz Kunduz vurdukça Beyaz Diş hırlıyordu. Ama bu durumun sonsuza dek sürmesi mümkün değildi. İkisinden biri pes edip vazgeçecekti ve pes eden Beyaz Diş oldu. İçini yine bir korku sardı. Hayatında ilk kez bir insandan adamakıllı dayak yemişti. Bugüne dek ona atılan taş ve sopalar, bunun yanında okşama sayılırdı. Sonunda daya-

namadı, isyanı kırıldı ve bağıra bağıra ağlamaya başladı. Bu süre içinde bedenine inen her vuruşa feryatla karşılık verdi. Sonunda feryatları dur durak bilmeyen ceza vuruşları yüzünden kesintisiz bir inleme halini aldı ve Beyaz Diş'in içini saran korku dehşete dönüştü.

Nihayet Boz Kunduz dayağı kesti. Havada asılı duran Beyaz Diş avaz avaz ağlıyordu. Bu, onu sertçe kanosunun dibine fırlatan efendisi için yeterliydi. Bu arada kano da akıntıyla aşağı sürüklenmişti. Boz Kunduz eline küreği aldı. Beyaz Diş tam yolunun üzerinde duruyordu. Ayağının tersiyle onu hızla kenara itti. Onun bu hareketiyle bir anda Beyaz Diş'in özgür doğası tekrar kendisini gösterdi ve dişlerini sahibinin deri ayakkabılı ayağına geçirdi. Ama peşinden gelen dayak önceki dayağı gölgede bıraktı. Boz Kunduz'un öfkesi bu defa korkunç olmuştu; Beyaz Diş'in korkusu ve dehşeti de öyle. Artık sadece eliyle değil, ağaçtan yaptığı sert kürekle vuruyordu ona. Tekrar kanonun dibine fırlatılıp atıldığında Beyaz Diş'in küçük bedeninin her yanı yara bere içindeydi, canı çok yanıyordu. Boz Kunduz bu defa ne yapacağını görmek için onu tekmelemeye özellikle devam etti. Beyaz Diş onun ayağına tekrar dişlerini geçirmedi. Böylece esaretin bir kuralını daha öğrenmişti: Koşullar ne olursa olsun, hiçbir zaman efendisi ve sahibi olan tanrıyı ısırmaya kalkışmamalıydı. Sahibin ve efendinin bedeni kutsaldı ve kendisi gibi bir yaratığın dişleriyle kirletilemezdi. Bu tüm suçların en büyüğüydü, asla görmezden gelinemeyecek, hoş görülemeyecek bir suçtu.

Kano nehrin kıyısına yanaştığında Beyaz Diş sürekli inleyerek kımıldamadan yatıp Boz Kunduz'un ona vereceği emri bekledi. Boz Kunduz'un emri, onun derhal kıyıya çıkmasıydı. Şiddetle kıyıya fırlatılıp atıldığında yan tarafının üstüne düştü ve bedenindeki yaraları feci

şekilde sızladı. Sürünüp titreyerek ayağa kalktı ve inleyerek öylece durdu. Bütün bu olanları nehrin kıyısından izleyen Lip-Lip koşarak ona saldırdı ve yere devirip dişlerini geçirdi. Boz Kunduz'un Lip-Lip'i havalandıran ve üç metre öteye fırlatan müthiş tekmesi gelmeseydi, Beyaz Diş'in işi bitikti. İşte insan-hayvanın adaleti böyle bir şeydi. Beyaz Diş bu derece acınacak durumdayken bile sahibine karşı çok küçük de olsa bir minnet hissetti. Aksayıp topallayarak köyün içinden geçip itaatkârca Boz Kunduz'un çadırına kadar onu izledi. Beyaz Diş böylece tanrıların bir şeyi cezalandırma hakkının sadece kendilerinde olduğunu, onlardan daha aşağı yaratıklara bu hakkı vermediklerini öğrenmiş oldu.

O gece her yer sessizlik içindeyken Beyaz Diş annesini hatırlayıp hüzünlendi. Ama hüznünü yüksek sesle haykırınca Boz Kunduz kalkıp onu bir kez daha dövdü. Böylece bundan böyle tanrıların yanındayken yasını daha alçak sesle dile getirmesi gerektiğini öğrendi. Ancak bazen tek başına ormanın kıyısına kadar gidip acısını açığa vuruyor, yüksek sesle bağırıp ağlıyordu. Bu süre içinde sık sık yuvasının yakınındaki derenin çağrısı ve Vahşi Yaşama dönüş özlemi yine aklına geliyordu. Başını alıp başka yerlere gitmekten annesinin hatırası alıkoyuyordu onu. Avlanan insan-hayvanlar köyden gittikleri halde bir süre sonra tekrar geldiklerine göre, bir gün annesi de geri dönebilirdi. Böylece onu bekleyerek geçen esaretini yaşamaya devam etti.

Ama bu esaret onu her zaman da mutsuz etmiyordu. İlgisini çeken pek çok şey vardı. Hep bir şeyler oluyordu. Şu tanrıların yaptığı tuhaflıkların sonu gelmiyor, Beyaz Diş de onları ilgi ve merakla izliyordu. Ayrıca Boz Kunduz'la nasıl geçineceğini de her geçen gün daha iyi öğreniyordu. Mutlak ve kayıtsız şartsız bir itaat bekliyordu

Boz Kunduz ondan ve ancak itaatkâr olduğu zaman dayak yemekten kurtuluyor, varlığına tahammül gösteriliyordu.

Yok, hayır, aslında o kadar da değildi. Boz Kunduz bazen kendi eliyle onun önüne et atıyor ve yerken onu diğer köpeklere karşı koruyordu. İşte o zaman o etin Beyaz Diş'in gözünde büyük bir değeri oluyordu. Anlaşılmaz şekilde değerliydi, bir kadının elinden gelen bir sürü etten çok daha kıymetliydi. Boz Kunduz onu asla okşayıp sevmezdi. Ama bir şekilde Beyaz Diş'i etkilemişti; bunun nedeni belki elinin ağırlığı, belki de her şeye rağmen adaletiydi, belki acı kuvveti, belki de bunların hepsiydi; her nasılsa, Beyaz Diş'in sert ve haşin sahibiyle arasında belli bir sadakat oluşmaya başlıyordu.

Beyaz Diş'in yaşadığı esaret sopa, taş ve yumrukların yanı sıra sinsi ve esrarengiz yöntemlerle de perçinleniyordu. Atalarından bu yana türünün insanın yaktığı ateşin yanına gelmesini mümkün kılan özellikleri vardı ve bunlar gelişmesine izin verilen özelliklerdi. Nitekim şu anda onun da içinde bir şeyler gelişiyor ve içi keder, dert ve ıstırapla dolu olsa da, kamp yaşamı gizliden gizliye kendini Beyaz Diş'e sevdirmeye başlıyordu. O henüz bunun farkında değildi. Şu an hissettiği tek şey, annesi Kiche'nin gidişiyle yaşadığı müthiş hüzün ve kederdi, onun dönüşüne ilişkin umut ve bir zamanlar onunla birlikte yaşadığı Vahşi Yaşama duyduğu büyük özlemdi.

3. dışlanmış

BEYAZ DİŞ'in doğasının gerektirdiğinden çok daha yırtıcı bir hale gelmesinin ve şeytani bir yaratığa dönüşmesinin nedeni, Lip-Lip'in ona hayatı zindan etmeyi sürdürmesiydi. Vahşilik zaten onun doğasında vardı ama bu kadarı doğasının ona izin verdiğinden de fazlaydı. İnsan-hayvanlar arasında 'kötü köpek' olarak nam salmıştı. Kampta ne zaman bir telaş ve koşuşturma ya da bir bela olsa, köpekler dalaşıp birbirlerine girse, yerli kadınlardan biri, etini birisi çaldığı için yaygarayı koparsa işin içinde mutlaka Beyaz Diş olur, olaya bir şekilde karıştığı, genellikle de elebaşı olduğu ortaya çıkardı. Ama kimse onun yaptıklarının nedenlerini araştırma gereği duymuyordu. Sadece sonuçlarını görüyorlardı ve o sonuçlar da çok kötüydü. Beyaz Diş onlara göre hep sinsice dolanıyordu ortalıkta, hırsızdı, kötü ruhluydu, sürekli huzursuzluk çıkaran bir baş belasıydı. Aniden taş ve sopa yağmuruna tutulmamak için tetikte beklediği ve hışımlarından ancak kaçarak kurtulduğu yerli kadınlar, onun bir kurt olduğunu, beş para etmez serserinin teki olduğunu ve eninde sonunda belasını bulacağını yüzüne haykırıyorlardı.

Bu yüzden Beyaz Diş o kalabalık kampın ortasında kendini toplumdan tamamen dışlanmış halde bulmuştu. Tüm genç köpekler Lip-Lip'in liderliği altında toplanmıştı. Beyaz Diş onlardan farklıydı. Belki de köpekler onun vahşi kurt soyundan geldiğini bir şekilde anlamışlardı ve ona karşı, evcilleşmiş köpeklerin kurtlara karşı hissettiği düşmanlığı içgüdüsel olarak hissediyorlardı. Öyle ya da böyle, sonuçta hepsi Beyaz Diş'e işkence yapmakta Lip-Lip'e katılmışlardı. Ve artık bir kere Beyaz Diş'e karşı olduklarını açık ettikleri için de, onun karşısında olmaya devam ettiler, her defasında da bir nedenleri vardı. Hepsi bir şekilde onun dişlerinin acısını tatmıştı. Beyaz Diş onlardan aldığı ısırığı her zaman fazlasıyla iade etmekle ün salmıştı. Teke tek giriştiği bir kavgada çoğunu yenebilirdi ama ona hiç teke tek savaşma fırsatı tanınmıyordu. Böyle bir kavganın başlayacağına dair tek bir işaret, kampın tüm genç köpeklerinin koşup ona saldırmasına yetiyordu.

Böylece, bir tür toplu işkenceye maruz kalan Beyaz Diş, bu saldırılara karşı kendisini nasıl koruyacağı ve eğer karşısında tek bir köpek varsa ona kısa zamanda nasıl büyük bir hasar verebileceği hususunda iki önemli ders çıkarmıştı: Düşman bir köpek sürüsünün ortasında ayakta kalmak, hayatta kalmak demekti ve Beyaz Diş bunu çok iyi öğrenmişti. Ayakları üzerinde durmak için kedilerinkine benzer beceriler geliştirmişti. Yetişkin köpekler bedenlerinin ağırlığıyla onu yana veya arkaya ittirdiklerinde havada uçarak ya da yerde kayarak yana veya arkaya devrilse de, her seferinde altındaki toprağa sıkıca basarak fırlayıp ayağa dikilirdi.

Köpek dalaşlarında asıl kavga başlamadan daima hırlama, tüylerini kabartma, kabadayılık taslama gibi ısınma hareketleri yapılırdı. Ama Beyaz Diş bu tip ısınma hare-

ketlerinden oluşan ön hazırlıkları es geçip doğrudan kavgaya girişmeyi öğrenmişti. Gecikmesi, tüm yavru köpeklerin ona saldırması anlamına geliyordu. O yüzden işi bir an önce bitirip oradan uzaklaşmalıydı. Böylece niyetini hiçbir şekilde belli etmemeyi öğrendi. Aniden saldırıya geçiyor, hiçbir uyarıda bulunmadığı düşmanı karşılık vermeye fırsat bile bulamadan onu ısırıp yaralıyordu. Düşmanına ani ve büyük hasar vermeyi bu şekilde öğrendi. Şaşırtmacanın ne kadar değerli olduğunu da artık iyi biliyordu. Savunmasız yakalanıp neye uğradığını anlayamadan omzu yarılmış veya kulakları lime lime edilmiş bir köpek, yarı yarıya bozguna uğramış bir köpek demekti.

Ayrıca şaşırtmaca yaparak bir köpeği yere devirmek de çok kolaydı. Yere devrilmiş bir köpekse boynunun en yumuşak alt kısmını, yaşamına son verecek keskin darbenin geleceği o hassas yeri, kaçınılmaz bir şekilde, bir anlığına da olsa meydana çıkarmış olurdu. Beyaz Diş o yeri biliyordu. Bu ona nesiller boyu avlanan kurtlardan miras kalmış bir bilgiydi. Saldırıya geçerken Beyaz Diş'in taktiği yavru köpeği tek başına yakalamak, şaşırtmaca yapıp onu yere devirmek ve dişlerini yumuşak boğazına geçirmekti.

Dişleri henüz tam olarak büyümemişti ve bu saldırıyı ölümle sonuçlandıracak kadar iri ve güçlü değillerdi. Bu yüzden yavru köpeklerin çoğu kampta Beyaz Diş'in niyetinin açık bir göstergesi olan yaralı boğazlarla dolaşıyorlardı. Sonunda bir gün ormanın kenarında düşmanlarından birini yalnız başına yakalayıp yere devirerek defalarca boğazına saldırdıktan sonra atardamarını kesmeyi ve canını almayı başardı. O akşam büyük olay oldu. Bunu yaparken görülmüştü ve haber, ölen köpeğin sahibine ulaşmıştı. Kadınlar bunu duyunca o

zamana kadar gerçekleşen bütün et çalma olaylarını hatırlamışlar ve öfkeli yerliler Boz Kunduz'un etrafını sarmıştı. Ama içine suçluyu koyduğu çadırının kapısını kapalı tutmaya kesin kararlı olduğunu onlara gösteren sahibi, kabiledekilerin öfkeden çıldırarak istedikleri intikamı almalarına izin vermedi.

Beyaz Diş böylece hem köpeklerin hem de insanların nefretini kazanmıştı. Gelişimini sürdürdüğü bu dönem boyunca kendisini bir an bile güvende hissetmedi. Bütün köpeklerin dişleri ve bütün adamların elleri ona karşıydı. Kendisi gibilerin hırlamalarına tanrılar beddua ve taşlarla karşılık verirdi. Çok gerilimli bir yaşamı vardı. Sürekli tedirgindi, daima saldırmaya hazır ve kendisine saldırılmasından endişeliydi ve ansızın üzerine fırlatılabilecek beklenmedik nesnelere karşı gözü hep açık, hızlı ve soğukkanlı hareketleriyle bir anda rakibinin üzerine sıçrayıp dişlerini geçirmeye hazır olduğu kadar, kenara sıçrayıp tehditkâr bir hırlamayla kaçmaya da hazırdı.

Hırlamadan söz etmek gerekirse, kamptaki genç ve yaşlı tüm köpeklerden daha korkutucu şekilde hırlayabiliyordu. Hırlamanın amacı uyarmak ya da korkutmaktı ama hırlayacağı zamanı ayarlamak konusunda bir karar vermek gerekiyordu. Beyaz Diş nasıl ve ne zaman hırlayacağını çok iyi biliyordu. Hırlamasına dehşeti, tehlikeyi, uğursuzluğu, kötülüğü de katmıştı. Sürekli titreyen kırışık burnu, tekrarlanan dalgalanmalarla kabaran tüyleri, kırmızı bir yılan gibi birden dışarı çıkıp tekrar ağzına giren dili, kor gibi nefretle yanan gözleri, gerilmiş dudakları yüzünden ortaya çıkan salyalı koca dişleri, karşısına çıkan tüm saldırganları bir an için duraksatıyordu. Bu bir anlık duraksama da Beyaz Diş'e, düşünüp hareketini belirlemek için bu ölüm kalım savaşında çok önemli olan zamanı kazandırıyordu. Çoğu kez de fazlasıyla uzayan bu

duraksama, saldırıdan tamamen vazgeçilmesiyle sonuçlanıyordu. Bazen de hırlaması Beyaz Diş'e, yetişkin köpekler karşısında onurlu bir geri çekilişi başarabilmesi için fırsat sağlıyordu.

Beyaz Diş genç köpekler sürüsü tarafından dışlanmıştı ama, kanlı yöntemleri ve şaşırtıcı ustalığıyla bu dışlanmışlığın bedelini onlara ödetiyordu. Sürüyle birlikte koşmasına izin verilmiyordu, ama sürüden biri de sürü dışında tek başına koşamıyordu. Çünkü buna da Beyaz Diş izin vermiyordu. Nasılsa eşkıya bir köpek olarak bilindiği için pusuya yatıp yol kesme yöntemlerini uygulamakta bir sakınca görmüyordu, bu yüzden genç köpekler sürüden ayrı, tek başlarına dolaşmaktan korkuyorlardı. Lip-Lip dışında hepsi, yarattıkları bu korkunç düşmana karşı kendilerini korumak için sürekli bir arada bulunuyorlardı. Tek başına nehrin kenarına gitmiş bir köpek yavrusu, yolunu kesen kurdun dişlerinden kurtulmak için korku ve dehşetle attığı keskin çığlıklarla koşarak kampı ayağa kaldıran ya da bunu başaramayıp ölen bir yavru demekti.

Beyaz Diş'in intikamı genç köpeklerin birlikte dolaşmayı öğrenmesiyle de bitmedi. Onları tek başlarına yakaladığında saldırıyor, onlar da bir araya toplandıklarında Beyaz Diş'e saldırıyorlardı. Onu görmeleri, hep birlikte üzerine saldırmalarına yetiyordu ama Beyaz Diş'in hızı onu hep kurtarıyordu. Takip sırasında eğer arkadaşlarından ayrılan bir köpek varsa, geçmiş olsun! Beyaz Diş, onu takip eden sürüden ayrılan köpeğe saldırmak için birden arkaya dönmeyi ve sürü yetişmeden onu ısırıp kaçmayı öğrenmişti. Köpekler takibin heyecanıyla çığlıklar atarak koşarken kendilerini unutmaya meyilli oldukları için onun neler yapabileceğini unutmaları da çok doğaldı. Ama Beyaz Diş kendini hiç unut-

muyordu. O yüzden de koşarken kaçamak bakışlarla sürekli arkasını kollayarak aniden dönüp arkadaşlarının önüne çıkan aşırı oyun heveslisi bu köpeğin üzerine çökmeye her an hazırdı.

Genç köpekler çok oyun meraklısı oluyorlardı ve içinde bulundukları durumdan dolayı hemen bu savaş oyunundaki yerlerini anlamışlardı. Birinci savaş oyunu da Beyaz Diş'i avlamaktı ama bu ölümcül ve kesinlikle ciddiye alınması gereken bir oyundu. Öte yandan Beyaz Diş, en hızlı köpek olduğu için bilmediği bir yere girip çıkmaktan hiç korkmuyordu. Annesinin dönmesini boş yere beklerken köpek sürüsünü pek çok kez ormanda vahşi takiplere çekmişti. Ama sürü onu her defasında gözden kaybetmişti. Sürünün çıkardığı gürültü ve bağırışlar onların yerini belli ediyor ama Beyaz Diş, annesi ve babası gibi kadife adımlarla ağaçların arasında tek başına süzülen bir gölgeydi. O, Vahşi Doğaya sürüdeki köpeklerden çok daha güçlü bağlarla bağlıydı; oradaki sırları ve hileleri onlardan çok daha iyi biliyordu. En sevdiği numaralardan biri, akarsuda izini kaybettirdikten sonra, çevresindeki sürüden şaşkın bağırışlar yükselirken, yakınlardaki bir çalılığın içine girip sessizce yatmaktı.

Kendi türü dışında insan türü de ondan nefret ettiği, âsi, başına buyruk ve inatçı olması yüzünden kendisine sürekli savaş açıldığı ve bu nedenle hep bir mücadele içinde yaşadığı için, gelişimi de hızlı ve tek taraflı olmuştu. Bu, şefkat ve merhametin yeşereceği bir toprak değildi. Böyle şeylerin burada en küçük bir belirtisi dahi yoktu. Burada öğrendiği tek şey, güçlüye itaat et, zayıfı ez yasasıydı. Boz Kunduz tanrı olduğu için çok güçlüydü. Bu yüzden de Beyaz Diş ona itaat ediyordu. Eğer karşısındaki ondan küçük bir köpek ise zayıf ve yok edilecek bir canlıydı. Gelişimi hep güç ve kudrete yönelikti. Sürekli

yaralanma, hatta yok edilme tehlikesiyle burun buruna yaşadığından saldırma ve kendini koruma becerileri aşırı derecede gelişmişti. Hareketleri diğer köpeklerden daha çevik ve atikti, onlardan daha hızlı ayaklara sahipti, demir gibi güçlü kas ve sinir sistemi onu daha dayanıklı, daha esnek, daha sert, daha öldürücü kılıyordu; bu yüzden onlardan daha yırtıcıydı, ayrıca da daha zekiydi. Sahip olduğu bu özelliklerin hepsini daha da geliştirmek zorundaydı, aksi halde kendisini koruyamaz ve içine düştüğü bu düşman ortamda hayatta kalamazdı.

4. tanrıların izi

O YILIN güz aylarında günler kısalıp havanın ısıran soğuğu hissedilmeye başladığında, Beyaz Diş ilk kez özgür kalma fırsatı yakaladı. Birkaç gündür köyde büyük bir telaş yaşanıyordu. Yaz kampı sökülüyor, bütün köy çadır ve eşyalarıyla birlikte güz avı için yola çıkmaya hazırlanıyordu. Beyaz Diş her şeyi coşkulu bir heyecan içinde izliyordu, çadırlar toplanıp nehrin kıyısındaki kanolara yüklenirken dikkatle bakan gözleri olup biteni anladı. Bazı kanolar çoktan yola çıkmış, bazıları nehrin aşağısında gözden kaybolmuştu bile.

Ama o kasten geride kalmıştı. Koşuşturma sırasında kamptan gizlice sıvışıp ormana kaçma fırsatını elde etmeyi bekliyordu. Nitekim sonunda bunu başardı ve üzerinde buz tabakasının yavaş yavaş oluşmaya başladığı akarsuda izini kaybettirdi. Sonra sürünerek sık bir çalılığın ortasına gidip orada bekledi. Saatler geçti. Orada saatlerce uyudu. Sonra Boz Kunduz'un onu çağıran sesiyle uyandı. Onu çağıran başka sesler de vardı. Beyaz Diş'i aramaya çıkan Boz Kunduz'un kadınıyla, oğlu Mitsah'ın seslerini de duyabiliyordu.

Korkuyla titredi. İçgüdüleri ona gizlendiği yerden çıkmasını söylüyordu ama o yine de direndi. Sonra sesler

artık duyulmaz olduğunda, kalkıştığı işte elde ettiği başarının tadını çıkarmak için sürünerek çalıların arasından çıktı. Karanlık çökmeye başlıyordu. Bir süre özgürlüğünün zevkini çıkarıp ağaçların arasında kendi kendine oynadı. Sonra birden tek başına olduğunun farkına vardı. Ne yapması gerektiğini düşünüp karar vermek için oturup ormanın sessizliğini dinledi ve içinde bir huzursuzluk hissetti. Çevresindeki hiçbir şeyin kımıldamaması ve çıt çıkmaması ona uğursuz gelmişti. Bu, görülemeyen, akla hayale gelmeyeceği gibi tahmin bile edilemeyen tehlikelerin yaklaşmakta olduğu anlamına geliyordu; bu duygu birden içini sardı. Heybetli ağaçların kasvetli görüntülerinin ve karanlık gölgelerinin her türlü tehlikeyi gizlediği kuşkusuna kapıldı.

Sonra hava soğudu. Gidip sığınacağı ılık bir çadır yoktu artık. Ayakları üşüyor, bir o ayağını bir öbür ayağını kaldırıp duruyordu. Isıtmak için tüylü kuyruğunu ayaklarına doladığı anda gözlerinin önüne bir hayal geldi. Kafasının içinden ardı ardına resimler geçmeye başladı. Hiç tuhaf değildi bu aslında. Çadırları, ateşin aleviyle birlikte kampı gördü. Kadınların tiz, erkeklerin boğuk ve kalın seslerini, köpeklerin hırlamalarını duydu. Karnı acıkmıştı. Önüne atılan et ve balıkları hatırladı. Burada et yoktu. Sadece tehlikeli ve yenmesi mümkün olmayan bir sessizlik hâkimdi buraya, başka bir şey yoktu.

Esareti onu yumuşatmıştı. Sorumsuzluk güçsüzleştirmişti. Başının çaresine bakmayı unutmuştu. Gece, her geçen an onu daha da içine alıyordu. Kampın koşturmacası ve gürültüsüne, sürekli duyduğu ses ve görüntülere alışmış olan duyuları şimdi işe yaramaz haldeydi. Görülecek, duyulacak hiçbir şey yoktu. Duyularını zorlayıp doğanın sessizliğinin ve dinginliğinin bittiği anı yakalamaya çalıştı. Oysa bu hareketsizlikten ve korkunç bir

tehlikenin yaklaştığı duygusundan dolayı, duyuları allak bullak olmuştu.

Büyük bir korku duymaya başladı. Dev gibi ve şekilsiz bir şey onun görüş alanında hızla hareket ediyordu. Oysaki bu bir ağacın gölgesiydi, bulutlar ayın önünden çekilince görüntüsü açığa çıkmıştı. Rahatlayıp hafifçe inledi. Sonra da üzerine yeni tehlikeleri çekmemek için korkup inlemesini hemen bastırdı.

Gecenin soğuğunda büzüşen ağaç bir ses çıkardı. Tam Beyaz Diş'in üzerinden geliyordu ses. Birden korkuyla çığlık attı ve panik halinde, kampa doğru deli gibi koşmaya başladı. İnsanın koruması altında olmak, onun yanında bulunmak için önüne geçilmez bir istek duyuyordu. Kamp ateşinin kokusu burnuna gelmişti. Kulaklarında kampın sesleri ve gürültüsü çınlıyordu. Ormanı geçip gölge ve karanlık alanların bulunmadığı, ay ışığıyla aydınlanmış açık araziye çıktı. Ama ortada hayal ettiği gibi gözlerini ısıldatacak bir köy yoktu. Unutmuştu. Köy yoktu artık.

Vahşi Yaşama kaçışı o anda bitti. Artık kaçacağı, gizleneceği hiçbir yer yoktu. Yıkılmıştı, hayal kırıklığı içinde, boşaltılmış olan kamp yerinden sessizce geçip gitti. Çöp yığınlarını ve tanrıların attığı şeyleri kokladı. O anda öfkeli bir yerli kadın onu taşa tutsa, Boz Kunduz'un eli ona hırsla vurmak için havaya kalksa memnun olurdu. Hatta burada olsalar, Lip-Lip'i ve tüm o hırlayan korkak sürüyü bile büyük bir sevinçle karşılardı.

Boz Kunduz'un çadırının olduğu yere geldi. Çadırın kurulduğu arazinin ortasına oturdu ve burnunu aya doğru çevirdi. Boğazı sert bir şekilde kasıldı, ağzı açıldı ve yalnızlığını, içindeki korkuyu, Kiche için duyduğu kederi, bütün geçmiş dertlerini, çektiği işkenceleri ve bundan sonra başına gelmesini beklediği üzüntü ve tehlikeleri iç parçalayan

bir çığlıkla haykırarak ona anlattı. Bu upuzun bir kurt ulumasıydı. Yürekten geliyordu, boğazını doldurarak çıkıyordu; çok acı çekiyordu ve bu onun ilk ulumasıydı.

Gün ışıyınca korkusu nispeten azaldı ama yalnızlığı daha da artmıştı. Düne kadar acayip kalabalık olan bu ıssız dünya, yalnızlığını daha güçlü bir şekilde yüzüne çarpmıştı. Kararını vermesi uzun sürmedi. Ormanın içine dalarak nehrin kenarından aşağı doğru koşmaya başladı. Bütün bir gün boyunca koştu. Hiç dinlenmedi. Sanki bu dünyaya sonsuza kadar koşmak için gelmişti. Demir gibi güçlü bedeni yorulmak bilmiyordu. Yorgunluk çökse bile atalarından miras aldığı dayanıklılıkla hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu çabayı devam ettirdi ve bu şekilde sızlayan bedenini hareket ettirmeyi başardı.

Nehrin sarp yamaçlar açtığı yerlerde, gerideki yüksek tepelere tırmanıyordu. Ana nehre katılan küçük dere ve su birikintilerine rastladığında onları yüzerek geçiyordu. Daha yeni oluşmuş ince buzun üzerinden sık sık geçmek zorunda kaldı ve bu yüzden pek çok kez kırılan buzun altındaki dondurucu akıntıda hayatta kalmak için kıyasıya bir mücadele verdi. Peşinde olduğu şey, tanrıların izinin nehrin kıyısından ayrılıp içerilere girdiği yerdi.

Beyaz Diş, kendi türü içinde vasatın üzerinde bir zekâya sahipti. Ama yine de zihni Mackenzie Nehri'nin diğer kıyısını kavrayabilecek kadar gelişkin değildi. İzini sürdüğü tanrıların yeri ya nehrin diğer kıyısındaysa? Aklına hiç böyle bir şey gelmedi. Sonraları çok daha fazla yolculuk yapmış, büyümüş, akıllanmış, çok daha fazla yol ve nehir tanımış bir hayvan olarak böyle bir ihtimali aklına getirebilirdi. Ama şu anda o zihinsel güce henüz sahip değildi. Sadece körlemesine koşuyor ve nehrin kendi bulunduğu kıyısı üzerine kendince birtakım hesaplar yapabiliyordu.

Gece boyunca koştu. Bazen karanlıkta başına, gecikmesine neden olan kazalar geliyor, sendeleyip tökezliyordu. Ama bu aksilikler onun gözünü korkutmuyor, onu pes ettirmiyordu. İkinci günün ortasına geldiğinde, otuz saattir durmaksızın koşmuştu ve artık o demir gibi gücü onu bırakmak üzereydi. Yola hâlâ devam etmesini sağlayan şey, iradesinin gücüydü. Otuz saattir hiçbir şey yememişti. Açlık onu zayıf düşürüyordu. Pek çok kez buzlu suya düşmesi de etkisini göstermeye başlamıştı. O güzel kürkü ıslanmış ve çamur içinde kalmıştı. Kocaman patileri yara bere içindeydi ve kanıyordu. Yürürken aksamaya başlamıştı ve bu aksama giderek arttı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de gökyüzü birden kararmış, kar yağmaya başlamıştı. Katı, nemli, kısa sürede eriyen, yapış yapış bir kardı bu; üzerinden geçtiği araziyi kısa sürede gizleyen, toprağın üzerindeki engebeleri örterek ayakları altındaki zemini daha zorlu hale getiren bir kar.

Boz Kunduz avlanmak için en ideal yer olduğundan, kampını nehrin diğer kıyısına kurmaya niyetliydi. Ama karanlık bastırmadan hemen önce kadını Kloo-kooch'un gözüne nehrin bu yakasına su içmeye gelen bir geyik ilişmişti. O geyik su içmeye oraya gelmese, Mitsah kar yüzünden herkesin gittiği yoldan gitmese, geyik Kloo-kooch'un gözüne çarpmasa ve Boz Kunduz da isabetli bir atışla geyiği vurmasa, o andan sonraki her şey çok farklı gelişebilirdi. Boz Kunduz, Mackenzie'nin bu yakasında kamp kurmayabilir, Beyaz Diş onları geçip giderek vahşi doğanın içinde ya ölür ya da bir yolunu bulup vahşi kardeşlerine katılabilir, sonunda da onlardan biri haline gelip yaşamının sonuna kadar kurt olarak yaşayabilirdi.

Gece çökmüştü. Yoğun kar yağışı vardı. Kendi kendine ağlayıp sızlanan, sendeleyip topallayarak ilerleyen Beyaz Diş, karın üzerinde taze bir ize rastladı. İz öyle

tazeydi ki onun ne olduğunu hemen anladı. Ve büyük bir hevesle inleyerek nehir kıyısı boyunca ağaçların arasına doğru izi takip etti. Kulağına kampın sesleri geliyordu. Ateşi, Kloo-kooch'un yemek pişirdiğini ve Boz Kunduz'un yere çömelmiş, bir parça çiğ donyağı çiğnediğini gördü. Bu, kampta taze et olduğu anlamına geliyordu!

Beyaz Diş temiz bir dayağı hak etmişti. İlkin bu düşünceyle hemen yere sinip tüylerini kabarttı. Sonra ilerlemeye devam etti. Korkuyor ve kendisini beklediğini çok iyi bildiği dayaktan hiç hoşlanmıyordu. Ama yine de içinde, ateş başında olmanın rahatına, tanrıların koruması altına girmeye ve düşmanca olsa da topluluk içinde yaşama ihtiyacını karşılayan köpeklerin yoldaşlığına kavuşacak olmanın sevinci vardı.

Yarı sürünüp yarı yaltaklanarak ateşe yaklaştı. Boz Kunduz onu gördü ve donyağını çiğnemeyi hemen bıraktı. Beyaz Diş boyun eğişin ve küçük düşmüş olmanın çaresizliği içinde, kuyruğunu sallayıp yavaşça sürünerek ona yaklaştı. Doğruca Boz Kunduz'un yanına gitmişti. Ona doğru ilerlerken adımlarının her santimi daha yavaşlıyordu. Sonunda sahibine gönüllü teslim oldu, bu teslimiyet tüm bedenini ve ruhunu kaplamıştı; gidip efendisinin ayaklarının dibine yattı. İnsanın yaktığı ateşin başına gelip ona itaat etmeyi tamamen kendi iradesiyle seçmişti. Gelecek cezayı bekleyerek titredi. Ve birden başının üzerinde yükselen bir el hissetti. Kafasına inecek darbenin korkusuyla istemeden de olsa iyice büzüldü. Ama beklediği darbe inmedi. Yukarı doğru ürkek bir bakış attı. Boz Kunduz'un, elindeki donyağı parçasını ikiye böldüğünü gördü ve efendisi ona oldukça iri bir parça donyağı verdi! Bunun üzerine Beyaz Diş donyağını önce kuşkuyla kokladı, ardından kibarca yemeye başladı. Derken Boz Kunduz, Beyaz Diş'e et getirilmesini

emretti ve üstelik yerken başında bekleyip diğer köpeklerden korudu. Böylece Beyaz Diş karanlık ve kasvetli ormanların içinde kimsesiz ve yapayalnız dolaşmak yerine insan-hayvanların kampında kendisini teslim ettiği ve artık tamamen bağımlı olduğu tanrılarla birlikte ertesi günü de karşılayacağından emin, hoşnut ve minnettar, Boz Kunduz'un ayakları dibine uzanarak bedenini ısıtan ateşin sıcaklığıyla uyuklamaya başladı.

5. antlaşma

ARALIK ayı geçip gidiyordu. Boz Kunduz, Mackenzie Nehri'nin yukarılarına doğru bir seyahate çıktı. Mitsah ve Kloo-kooch da onunla birlikte gitti. Boz Kunduz bir kısmını takasla, bir kısmını da ödünç aldığı köpeklerin çektiği bir kızağı sürecekti; ikinci ve daha küçük olan kızağı ise Mitsah sürecek, buna yavru köpekler bağlanacaktı. Aslında Mitsah bu kızağa oyuncak gözüyle bakıyordu ama bundan büyük heyecan duyduğu da kesindi; ayrıca artık erkek işi yapmaya başladığını da hissediyordu. Böylece köpekleri sürmeyi ve onları eğitmeyi de öğrenecekti. Dahası yavru köpekler de koşumlara alışmış olacaktı. Bu arada kızağın hiç faydası olmuyor da denemezdi, yaklaşık yüz kiloluk malzeme ve yiyecek taşıyacaktı.

Beyaz Diş kamptaki köpeklerin koşumları içinde canhıraş bir şekilde çalıştıklarını gördüğü için koşumlar ilk takıldığında canı fazla sıkılmamıştı. Boynuna içi yosunla doldurulmuş bir tasma taktılar, göğsünden geçirdikleri iki çekme kayışıyla, sırtından geçen ana kayışa bağladılar. Bu, kızağı çeken uzun ipin bağlandığı kayıştı.

Takımda yedi yavru köpek vardı. Beyaz Diş henüz sekiz aylıktı, diğer yavrular ise ondan daha erken doğ-

dukları için dokuz on aylık kadardı. Her köpek kızağa ayrı bir iple bağlıydı. İplerin hiçbiri aynı uzunlukta değildi ve iki ip arasındaki uzunluk farkı, en azından o köpeğin bedeninin uzunluğu kadardı. Bütün ipler kızağın önündeki bir halkaya bağlanıyordu. Kızağa gelince; ayaksız, tabanı tamamen karın üzerine basan, ön ucu karın altına girmemesi için yukarı doğru kıvrık yapılmış bir araçtı bu. Böylece kar, toz halinde ve çok yumuşak olduğu için kızağın ağırlığının en geniş kar yüzeyine eşit olarak dağıtılması sağlanmış oluyordu. Ağırlığı en geniş alana yayma prensibi köpeklerde de geçerli kabul edilmiş ve köpeklerin ipleri kızağın burnundan yelpaze şeklinde yayılacak gibi ayarlanmıştı. Bunun sonucu olarak da hiçbir köpek diğerinin ayak izi üzerinden koşmuyordu.

Bu yelpaze biçiminin bir başka yararı daha vardı. Farklı uzunluklardaki ipler, arkadaki köpeğin önündeki köpeğe saldırmasını da engelliyordu. Bir köpeğin daha kısa ipli takım arkadaşına ulaşıp ona hücum etmesi için geriye dönmesi gerekiyordu. Bu durumda da saldıracağı köpekle yüz yüze gelmekle kalmıyor, sürücünün kırbacından da nasibini alıyordu. Bu kızağın en ilginç faydası ise, önündeki köpeğe saldırmak isteyen köpeğin kızağı daha hızlı çekmek zorunda kalmasıydı. Bu durumda da kızak daha hızlı gidiyor, saldırıya uğrayan öndeki köpek de daha hızlı kaçabiliyordu. Böylece arkadaki saldırgan köpek öndekini hiç yakalayamıyordu. Peşinde olduğu köpeği yakalamak için ne kadar hızlı koşarsa, o ve onunla birlikte diğer köpekler de aynı hızla koşuyordu. Dolayısıyla kızak da hızlanıyor ve böylece kurnazca bir taktikle insan da o kocaman hayvanlar üzerindeki hâkimiyetini biraz daha genişletmiş oluyordu.

Mitsah babasına benziyordu, babasının o gizemli ve karanlık bilgeliğine o da sahipti. Geçmişte Lip Lip'in

Beyaz Diş'e çektirdiği işkenceleri gözlemlemişti ama Lip-Lip o zamanlar başkasının köpeği idi ve Mitsah ara sıra kenardan ona taş atmaktan başka bir şey yapamamıştı. Oysaki şu anda Lip-Lip artık kendi köpeğiydi ve onu en uzun ipin ucuna bağlayıp öcünü alma konusunda ilk adımını atmış oldu. Bu durum Lip-Lip'i lider köpek konumuna sokuyordu ve ona yapılan açık bir onurlandırmaydı. Ama aslında sürünün kabadayısı ve efendisi olmak yerine bundan böyle tüm sürü tarafından nefret ve eziyet edilen bir köpek olacağından tüm onurunu ondan çekip alan da bir şeydi.

En uzun ipin ucunda koşan köpek olduğu için diğer tüm köpeklerin izleyecekleri görüntü onlardan kaçan Lip-Lip olacaktı. Onunla ilgili görecekleri tek şey ise, tüylü kuyruğu ve uçar gibi giden arka ayakları olacaktı; bu da kabarmış yelesi ve parlayan dişlerine göre çok daha az yırtıcı ve korkutucu bir görüntüydü. Ayrıca akılları o şekilde çalışan hayvanlar olarak onun koşarkenki görüntüsünü izleyen köpeklerde hep onun peşinden koşma arzusu uyandıracak ve onun da kendilerinden kaçtığı duygusuna kapılmalarına neden olacaktı.

Kızak yola çıktığı andan itibaren takım Lip-Lip'in peşine düştü ve bu takip günün sonuna kadar sürdü. İlk zamanlarda Lip-Lip, tüm hiddetiyle itibarını korumak için kendini takip edenlere dönüp saldırma eğilimindeydi ama böyle zamanlarda Mitsah, Ren geyiği bağırsağından yapılmış dokuz metrelik can yakan kırbacını köpeğin yüzünde şaklatarak ona önüne dönmesini emrediyor ve hayvanı koşmaya zorluyordu. Lip-Lip tüm sürüyle baş edebilirdi ama kırbaca karşı çıkması imkânsızdı. Bu durumda yapması gereken tek şey, uzun ipini sürekli gergin tutmaya çalışmak ve böğürlerini takım arkadaşlarının dişlerinden korumaktı.

Yerli aklının derinliklerinde büyük bir kurnazlık gizlenmişti. Mitsah durmaksızın liderin peşinde koşan köpeklere bir takip gerekçesi vermek için Lip-Lip'e ayrıcalıklı bir muamele uyguluyordu. Bu muamele de diğerlerinin kıskançlık ve öfkeyle dolmasına neden oluyordu. Örneğin Mitsah hepsinin gözü önünde Lip-Lip'e et verip diğerlerine vermiyordu. Bu da onları çıldırtıyordu. Lip-Lip eti yerken Mitsah onu koruyor, diğerleri kırbacın menzili dışında kalmaya özen göstererek öfkeyle ciyaklayıp duruyorlardı. Et vermediği zamanlarda bile Mitsah onlarda Lip-Lip'e et verdiği izlenimi uyandırıyor ve takımı belli bir mesafede tutuyordu.

Beyaz Diş memnuniyetle çalışmaya koyulmuştu. Tanrıların yasasına boyun eğme noktasına gelmek için diğer köpeklerden çok daha uzun bir yol katetmiş ve onların iradesine karşı gelmenin ne kadar boş ve anlamsız olduğunu onlardan çok daha iyi öğrenmişti. Ayrıca da köpek sürüsünün gördüğü işkenceler, kendi önem sıralamasına göre köpekleri insana göre çok daha aşağıda bir yere koymasına neden olmuştu. Kendi soyundan canlıların arkadaşlığına bağımlı olmayı öğrenmemişti. Ayrıca Kiche de neredeyse unutulmuş ve duygularını ifade etmek için sadece efendisi saydığı tanrılara yönelik hassas bağlılığı kalmıştı. Bu yüzden de sıkı çalışıyordu, disiplini öğrenmişti ve itaatkârdı. Onun çalışma konusundaki alışkanlıkları şevk ve bağlılıktı. Bunlar ehlileşen kurtların ve yabani köpeklerin de başlıca özellikleriydi ama Beyaz Diş'te alışılmadık ölçüde bulunuyordu.

Beyaz Diş'le diğer köpekler arasında bir ilişki vardı ama bu bir savaş ve düşmanlık ilişkisiydi. Onlarla oyun oynamayı hiçbir zaman öğrenmemişti. Bildiği tek şey savaşmaktı ve onlarla savaşıyordu. Dahası Lip-Lip'in sürünün lideri olduğu günlerde aldığı ısırıkları ona misliy-

le iade ediyordu. Ama Lip-Lip, arkalarında hoplaya zıplaya gelen kızağı çeken ipin ucunda koşarak takım arkadaşlarından kaçtığı anlar dışında, artık lider değildi. Kampta Mitsah'a, Boz Kunduz'a veya Kloo-kooch'a yakın olmaya gayret ediyordu. Artık tüm köpeklerin dişleri kendisine karşı döndüğü için, Beyaz Diş'e çektirdiklerini şimdi kendisi çekiyor ve bu yüzden de tanrıların yanından ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Lip-Lip'in devrilmesiyle birlikte Beyaz Diş sürünün liderliğine geçebilirdi. Ama bunun için fazla huysuzdu ve yalnızlığı seven bir hayvandı. Takım arkadaşlarını paralıyor, bunun dışında onları görmezden geliyordu. O gelirken yolundan çekiliyorlardı. En cesuru bile ondan etini çalmaya asla cüret etmediği gibi etlerini de aceleyle ve Beyaz Diş ellerinden alır korkusuyla yiyorlardı. Beyaz Diş ise yasayı çok iyi biliyordu. *Zayıfı ez, güçlüye itaat et.* O da kendi etini olabildiğince çabuk yiyordu. Ama eğer o bitirdiğinde henüz etini yememiş olan köpek varsa ona geçmiş olsun! Kısa bir hırlaşma, şimşek gibi çakan dişler ve Beyaz Diş onun payını da midesine indirirken, köpek tüm hırsını çaresizce yıldızlara haykırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ara sıra bir köpeğin öfkeden kudurup isyan ettiği olmuyor değildi ama bu deneme anında bastırılıyordu. Beyaz Diş eğitimini böyle sürdürüyordu. Sürünün ortasındaki yalnızlığı konusunda çok kıskançtı ve bunu korumak için sık sık kavga ediyordu. Ama bu kavgalar hep çok kısa sürüyordu. Beyaz Diş diğerlerine göre çok hızlıydı. Daha en başından, ne olduğunu bile tam anlayamadan derin yaralar alıyorlar ve kavga başlamadan yenik duruma düşüyorlardı.

Tanrıların uyguladığı katı kızak disiplini, Beyaz Diş'in köpeklerin arasında sağladığı disiplin için de geçerliydi. Katılıktan asla taviz vermiyor, hiçbir serbestlik tanımıyor-

du. Hepsini kendisine kayıtsız şartsız saygı göstermeye zorluyordu. Kendi aralarında istedikleri gibi davranırlardı, bu onu ilgilendirmiyordu. Onun *istediği* kendisini yalnız bırakmaları, aralarından geçmek istediğinde yolundan çekilmeleri ve onun üstünlüğünü kabul ettiklerini her an göstermeleriydi. Herhangi bir kabadayılık işareti, gerilmiş bir dudak veya kabarmış tüy gördüğü anda zalimce ve merhametsizce saldırıp hadlerini bildiriyordu.

Korkunç bir diktatördü. Üstünlüğü çelik gibi sertti. Zayıfları intikam alırcasına eziyordu. Yavruluğunun ilk günlerinde annesiyle birlikte acımasız bir ölüm kalım savaşı vermek zorunda kalmıştı; kimsesiz ve yardıma ihtiyaç duymadan ayakta kalmayı, Vahşi Doğanın acımasız ortamında hayatını sürdürmeyi başarmıştı, tüm bu çabaları boşuna değildi. Yanından kendisinden güçlü olan geçerken usulca yürümeyi boşuna öğrenmemişti. Zayıfı eziyor ama güçlüye saygı gösteriyordu. Boz Kunduz'la çıktıkları uzun yolculuk boyunca rastladıkları yabancı insan-hayvanların kamplarındaki yetişkin köpeklerin arasından, gerçekten de usul usul yürüyerek geçiyordu.

Aylar geçip gitmişti ama Boz Kunduz'un yolculuğu hâlâ sürüyordu. Yolda kızak çektiği uzun saatler boyunca büyük bir çabayla çalışan Beyaz Diş gittikçe güçleniyordu, zihinsel gelişimini de neredeyse tamamlamıştı. Artık içinde yaşadığı dünyayı ayrıntılarıyla tanımışa benziyordu. Soğuk ve maddeci bir bakış açısı vardı. Onun gördüğü dünya vahşi ve gaddardı, acımasızdı, içinde hiçbir sıcaklık barındırmıyordu, sevmeye, okşamaya, şefkat ve merhamete, ruhların o cezbedici parlak yumuşaklığına yer vermeyen bir dünyaydı.

Boz Kunduz'a da hiçbir sevgi beslemiyordu. Evet, doğru, o bir tanrıydı ama en gaddar tanrılardan biriydi. Gerçi Beyaz Diş, efendisi olduğunu kabul ettiğini ona

göstermek zorundaydı ve aslında bunu yapmaktan da memnundu ama bu efendilik zekâ üstünlüğü ve kaba kuvvete dayanıyordu. Ancak Beyaz Diş'in doğasında bu efendiliği arzu edilir bir şey olarak görmesini sağlayan bir damar vardı, aksi halde Vahşi Doğanın içinden gelip ona bağlılığını sunmazdı. Onun doğasının asla kendisini uluorta açık etmeyen bir derinliği vardı. Boz Kunduz'dan gelecek sıcak bir söz, okşayan bir el belki bu derinliği açığa çıkarabilirdi ama Boz Kunduz onu hiçbir zaman okşamamış ya da onunla konuşmamıştı. Bu onun tarzı değildi. Efendisinin üstünlüğünü ortaya koyma ve ona hükmetme şekli son derece zulmediciydi, adaleti elindeki sopayla yerine getirirdi. Sınırı aşmanın cezası o sopanın acısını tatmaktı, becerilerinin ödülü ise ona güzel ya da nazik davranması değil, o sopayı bedenine indirmemesiydi.

O yüzden Beyaz Diş'in insanların ona elleriyle verebilecekleri cennete ilişkin hazlar hakkında bildiği hiçbir şey yoktu. Zaten insan-hayvanların ellerinden de hiç hoşlanmıyordu. Onlara her zaman kuşkuyla yaklaşıyordu. Bazen o ellerle ona et verdikleri doğruydu ama çoğunlukla acı veriyor, işkence ediyorlardı. O yüzden eller onun için kesinlikle uzak durulması gereken şeylerdi. Taş fırlatır, sopa atar, kırbaç sallardı, bedenine dokunmayı başardıklarında tokat ve yumruk atarlardı, etini çimdikler, büker, sıkarlardı, ona acı vermek konusunda çok ustaydılar. Yabancı köylerde ona dokunan çocukların ellerinin de ona zalimce acı verdiklerini öğrenmişti. Hatta bir defasında, daha paytak paytak yürüyen küçücük bir bebek bile neredeyse parmağıyla Beyaz Diş'in gözünü çıkaracaktı. Yaşadığı bu deneyimler, onun çocuklardan bile kuşku duymasına neden olmuştu. Onlara katlanamıyordu. O kötülük saçan uğursuz elleriyle ona yaklaştıkları anda oradan hemen kaçıp uzaklaşıyordu.

Bir keresinde de Great Slave Gölü civarındaki yabancı bir köyde daha insan-hayvanların ellerinin kötülüklerine sadece sitem etme dönemindeyken, Boz Kunduz'dan öğrendiği, bir tanrıyı ısırmanın affedilmez bir suç olduğu yasasını ihlal etmek zorunda kalmıştı. Beyaz Diş gittiği her köyde olduğu gibi o köyde de etrafta yiyecek arıyordu. Çocuğun biri de baltayla donmuş geyik eti kesiyordu, keserken kırpık et parçaları etrafa sıçrayıp yerdeki karın üzerine düşüyordu. Et aramakta olan Beyaz Diş de hemen durup onları yemeye koyulmuştu. Ama onu gören çocuk elindeki baltayı bırakıp hemen bir sopa almıştı. Beyaz Diş bunu görür görmez tam zamanında kenara sıçrayıp kafasına inecek olan sopadan kaçmayı başarmıştı. Ama çocuk onun peşini bırakmayıp takip etmişti. Köyde yabancı olan Beyaz Diş, iki çadırın arasından kaçmaya çalışırken yüksek bir toprak yığınının orada köşeye sıkışmıştı.

Beyaz Diş için kaçış yoktu. Tek çıkış yolu, iki çadırın arasından geçmekti ama orayı da çocuk tutmuştu. Sopasını, ona vurmak için hazırlayan çocuk yavaşça avına yaklaşıyordu. Beyaz Diş öfkeden çılgına dönmüştü. Çocukla yüz yüze geldiğinde ona hırlayıp tüylerini kabarttı. Adalet duygusu zedelenmişti. Yiyecek arama yasasını bilirdi, donmuş kırpıntı etler her zaman köpeklere aitti. O asla yanlış bir şey yapmamıştı, hiçbir yasayı çiğnememişti. Ama bu çocuk yine de onu dövmeye geliyordu. Derken ne olduğunu anlayamamış, öfkeden kendini kaybetmişti. Üstelik o kadar hızlı davranmıştı ki, çocuk neye uğradığını anlayamamıştı. Bir anda, nasıl olduğunu anlayamadan karların üzerine düşen çocuğun tek gördüğü şey, sopayı tutan elinde Beyaz Diş'in dişlerinin açtığı derin yarıktı.

Beyaz Diş, tanrıların yasasını ihlal ettiğini biliyordu. Dişlerini onlardan birinin etine geçirmişti, bu yüzden en

korkunç cezaya çarptırılmayı beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Isırdığı çocuk, ailesiyle birlikte intikam almaya geldiğinde Boz Kunduz'un arkasına saklanıp onun koruyucu bacaklarının arasına sinmişti. Böylece aile, intikam alamadan geri dönmek zorunda kalmıştı. Boz Kunduz, Beyaz Diş'i savunmuştu. Mitsah ile Kloo-kooch da öyle. Onların tartışmalarını dinleyen, kızgın vücut hareketlerini izleyen Beyaz Diş, eyleminin onlar tarafından haklı görüldüğünü anlamıştı. Böylece Beyaz Diş, tanrıların dışında başka tanrılar da olduğunu böyle öğrendi. Bir kendi tanrıları vardı, bir de başka tanrılar ve bunlar birbirinden farklıydı. Adaleti de adaletsizliği kendi tanrılarının elinden alması gerekiyordu. Başka tanrılardan adaletsizlik görmeye zorlanamazdı. Dişleriyle başka tanrıları kızdırması, onun ayrıcalığı olmuştu. Ve bu da tanrıların yasalarından biriydi.

O gün sona ermeden Beyaz Diş bu yasa hakkında bir şeyler daha öğrenecekti. Ormanda tek başına odun toplayan Mitsah, Beyaz Diş'in ısırdığı çocuğa rastlamıştı. Yanında başka çocuklar da vardı. Birbirlerine laf atmışlardı. Sonra da diğer çocuklar hep birlikte Mitsah'ın üzerine saldırmıştı. Her yandan yumruk ve tekme yemişti, durumu hiç iyi değildi. Beyaz Diş duruma şöyle bir baktı; bu, aslında tanrıların kendi aralarındaki bir işti, onu ilgilendirmezdi. Ama sonra dayak yiyenin kendi tanrılarından biri olduğunu fark etti; bundan sonra yaptığı şeyleri ona mantıklı bir dürtünün yaptırmadığı kesindi. Delice bir öfkeye kapılarak kavga edenlerin arasına dalmıştı. Çok geçmeden, ormanın içi oradan oraya kaçışan çocuklarla dolmuştu ve çoğunun elleri Beyaz Diş'in dişlerinin boşuna çalışmadığını gösteriyordu, ellerinden karların üzerine kanlar akıyordu. Mitsah yaşadıkları olayı kampta anlattığında, Boz Kunduz Beyaz Diş'e derhal et

verilmesini, hem de bol bol verilmesini emretti. Beyaz Diş eti midesine tıka basa indirdikten sonra yasanın doğruluğunun kanıtlandığını bilmenin verdiği rahatlıkla ateşin başında uyuklamaya başladı.

Beyaz Diş, bu deneyimleri doğrultusunda, mülkiyet ve sahiplenme yasasıyla birlikte, sahip olduklarını korumayı da öğrendi. Tanrısının bedenini ve onun sahip olduğu eşyaları korumak için bir adım atması gerekiyordu ve bu adımı attı. Başka tanrıları ısırma pahasına da olsa, tanrısına ait eşyayı tüm dünyaya karşı korumalıydı. Böyle bir eylem sadece en kutsal şeylere saygısızlık anlamına gelmiyor, aynı zamanda vahim bir tehlike oluşturuyordu. Tanrıların hepsi güçlüydü, bir köpek onlarla asla başa çıkamazdı. Ama Beyaz Diş onlarla kavga etmek için yüz yüze gelmeyi öğrenmiş ve hiç korkmamıştı. Üstlendiği görev, korkusunu bastırmıştı ve hırsız tanrılar, Boz Kunduz ile ona ait şeylere yaklaşmamayı öğrendiler.

Bununla ilişkili olarak Beyaz Diş'in yine çok çabuk öğrendiği bir şey daha vardı; hırsız bir tanrı genellikle korkak ve daha ilk uyarı işaretinde hemen kaçmaya meyilli olan tanrıydı. Bir de kendisi bir uyarı işareti vermesiyle Boz Kunduz'un onun yardımına koşması arasında çok kısa bir süre olduğunu da öğrenmişti. Hırsızı uzaklaştıran korku da Boz Kunduz'a karşı duyulan korkuydu. Beyaz Diş uyarısını havlayarak vermiyordu. O zaten hiç havlamazdı. Onun yöntemi, davetsiz misafire doğrudan doğruya saldırıp dişlerini geçirmeye çalışmaktı. Huysuz ve tek başına olmaktan hoşlanması, diğer köpeklerle hiç ilgilenmemesi, efendisinin sahip olduğu şeyleri koruması için en uygun durumdu ve zaten Boz Kunduz tarafından hep buna teşvik edilerek eğitilmişti. Bu eğitimin sonucunda da Beyaz Diş yırtıcı, asla boyun eğmez, âsi ruhlu ve hep yalnız kalmayı yeğleyen bir hayvan olup çıkmıştı.

Aylar geçtikçe insanla köpek arasındaki antlaşma giderek güçleniyordu. Bu, Vahşi Doğanın içinden gelip insanla anlaşan ilk kurdun yaptığı dostane bir antlaşmaydı. Onu izleyen tüm kurtlar ve yabani köpeklerin yaptığı gibi, Beyaz Diş de kendi antlaşmasının koşullarını kendi oluşturmuştu. Antlaşmanın şartları çok basitti: Etten ve kandan oluşmuş bir tanrıya sahip olmanın karşılığında özgürlüğünü veriyordu. Yemek ve ateş, tanrısının koruması ve yoldaşlığı, ondan aldığı şeylerin bazılarıydı. Bunların karşılığında o da tanrısının sahip olduğu şeyleri koruyor, onun bedenini savunuyor, onun için çalışıp ona itaat ediyordu.

Bir tanrıya sahip olmak ona itaat etmek demekti. Beyaz Diş'in itaati sevgiden değildi; görevi olduğu için itaat ediyordu, saygı ve korkudan kaynaklanan bir hizmetti bu. Sevginin ne olduğunu da bilmiyordu. Sevgi denen şeyi hiç tatmamıştı. Annesi Kiche, onun için uzak bir anıydı artık. Zaten Vahşi Doğayı terk edip kendisini bir insana teslim ettiği andan itibaren Kiche'ye tekrar rastlasa bile tanrısını terk edip tekrar onunla gidemezdi, antlaşmanın koşulları böyleydi. Beyaz Diş'in insana sadakati, doğasındaki özgürlükten, kendi türüne duyduğu bağlılık ve sevgiden bile daha büyük bir yasaydı.

6. kıtlık

BOZ KUNDUZ uzun süren yolculuğunu bitirdiğinde bahar gelmek üzereydi. Aylardan nisandı ve Beyaz Diş köye ulaşıp Mitsah tarafından koşum kayışları çözüldüğünde artık bir yaşındaydı. Aslında tam bir yetişkin olmasına daha çok zaman vardı ama köyde kendisi gibi bir yaşını doldurmuş köpekler arasında Lip-Lip'ten sonra gelen en iri köpekti. Boyu ve gücü ona kurt babasıyla annesi Kiche'den mirastı; bundan dolayı daha şimdiden yetişkin köpeklerle aynı boydaydı. Ama bedeni henüz sıkılaşmamıştı. Bedeni ince, uzun ve zayıf; kasları da yeterince dolgun değil ip gibiydi. Postu tam bir boz kurdun postuydu, o da zaten hangi açıdan bakılırsa bakılsın tam bir kurttu. Kiche'den gelen dörtte birlik ölçüdeki köpek kanı onda hiçbir fiziksel iz bırakmamıştı. Bu kan onun sadece zihinsel yapısını etkiliyordu.

Uzun yolculuk öncesinden hatırladığı çeşitli tanrıları tanıdığında içi mutlulukla dolu ve akıllı uslu bir şekilde köyü dolaştı. Köpekler de vardı elbette. Diğer yavrular da kendisi gibi büyümüştü. Yetişkin olanlarsa hafızasına yer etmiş resimlerdeki kadar iri ve heybetli görünmüyorlardı artık. Aralarındayken eskiye nazaran daha az korkuyor,

umursamazca aralarından geçerken yaşadığı bu yeni duygunun keyfini çıkarıyordu.

Aralarında Baseek adında yaşlı bir köpek vardı; gençliğinde Beyaz Diş'in ondan korkup sinmesi ve süklüm püklüm geri kaçması için dişlerini göstermesi yeterdi. Beyaz Diş onun yanındayken çoğunlukla değersiz bir köpek olduğunu hissetmiş, bu gerçeği en fazla ondan öğrenmişti; ama şimdi yaşadığı değişim ve gelişimi de yine en fazla ondan öğrenecekti. Geçen zaman içinde Baseek yaşlanıp iyice zayıflamış, Beyaz Diş ise serpilip büyüyerek güçlenmişti.

İlk önce, yeni öldürülmüş bir geyiğin paylaşılması sırasında, köpek dünyasındaki ilişkilerin çok değişmiş olduğunu öğrendi. Hayvanın toynağıyla oldukça etli olan incik kemiğini kapmayı başarmış ve açıkça söylemek gerekirse, diğer köpeklerin kavgasından uzaklaşmak için oradan hemen kaçıp bir çalının arkasına sığınmış, gözlerden uzak ödülünü yemekle meşgulken bir anda Baseek'in saldırısına uğramıştı. Ama Baseek, kendisi bile ne olduğunu anlayamadan cevabını derhal ve fazlasıyla almış, Beyaz Diş durduk yere kendisine saldıran köpeği kaşla göz arasında iki kere ısırıp hızla uzaklaşmıştı. Baseek onun hızı ve cesareti karşısında şaşkına dönmüştü. Öylece kalakalmış, aralarında duran kırmızı incik kemiğinin üzerinden aptallaşmış halde Beyaz Diş'e bakıyordu.

Baseek yaşlanıyordu ve bir zamanlar kabadayılık tasladığı köpeklerin artık kendisine karşı cesur ve atak davrandığını zaten biliyordu. Bunlar onun yaşadığı acı deneyimlerdi ama yapacağı bir şey yoktu, çaresizce sineye çekiyor ve onlarla baş edebilmek için gücü yerine aklını kullanıyordu. Eskiden olsa şu an müthiş bir öfke nöbetine tutulup Beyaz Diş'in üzerine atlardı. Ama artık giderek kaybolan gücü bunu yapmasına izin vermiyordu.

Müthiş bir hırlamayla, incik kemiğinin üzerinden, Beyaz Diş'e kötü kötü baktı. Onun bu bakışı karşısında eskiyi hatırlayan Beyaz Diş birden içinde uyanan, ona duyduğu saygı ve korkuyla cesaretini kaybederek büzülüp küçüldü ve fazla utanç verici olmayacak bir geri çekilme yöntemi bulmaya çalıştı.

İşte tam o sırada Baseek büyük bir hata yaptı. Eğer sadece yırtıcı ve kötü görünmekle yetinseydi, her şey yolunda gidecekti. Geri çekilmek üzere olan Beyaz Diş de eti ona bırakacaktı. Ama Baseek bunu beklemedi. Zaferi kazandığını düşünerek eti almak için ilerledi. Ve eti koklamak için başını dikkatsizce eğdiği anda Beyaz Diş ona önce hafifçe hırladı. O anda da artık Baseek'in durumu kurtarması imkânsız hale geldi. Gerçi eğer durup başını kaldırarak sadece dik dik bakmakla yetinseydi yine de çok geç kalmamış olacaktı, Beyaz Diş sonunda yine çekip gidecekti. Ama Baseek'in burnu et kokusuyla dolmuştu ve kendisini tutamayıp açgözlülükle etten bir ısırık kopardı.

Beyaz Diş için bu kadarı çok fazlaydı artık. Aylardır takım arkadaşları üzerinde kurduğu hâkimiyetin anısı hafızasında henüz çok taze iken, bir başkasının gelip ona ait bir eti yutması karşısında hiçbir şey yapmadan durmak onun kontrolünü aşan bir şeydi. Her zamanki gibi hiçbir uyarıda bulunmaksızın doğrudan saldırdı. İlk ısırığıyla Baseek'in sağ kulağı lime lime oldu. Baseek onun bu ani saldırısı karşısında şaşırmıştı. Oysaki aynı hızla, bundan çok daha acı verici olanı gelmek üzereydi. Nitekim çok geçmeden şiddetli bir darbeyle ayakları yerden kesildi. Ne olduğunu anlayamadan boğazı ısırıldı. O daha ayağa kalkmaya çalışırken genç köpek dişlerini iki kere omzuna geçirdi. Hızı sersemleticiydi. Baseek'in karşı saldırıda bulunup öfkeli bir ısırma girişimi boşa çıktı, dişleri boş-

lukta kapandı. Çok geçmeden de burnu yırtıldı ve sendeleyerek etten uzaklaşmak zorunda kaldı.

Artık durum tersine dönmüştü. Şimdi Beyaz Diş etin yanındaydı, hırlıyor, tehdit ediyordu; Baseek ise az ötede geri çekilmeye hazır öylece duruyordu. Bu genç ve şimşek gibi ısıran köpekle kavga etmeye cesaret edemiyordu. İlerleyen yaşının onu nasıl güçsüz bıraktığını bir kez daha acı bir şekilde görüyordu. Bunun üzerine kafasını çalıştırıp destansı bir hareket yaparak itibarını korudu. Onun dikkatini çekmeye bile değmezlermiş gibi ve sanki Beyaz Diş'le ve yediği etle zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi yaparak, gayet sakin bir tavırla sırtını köpeğe ve ete dönüp büyük bir kurumla yürüyüp gitti. Ancak iyice gözden kaybolduğunda, durup kanayan yaralarını yaladı.

Öte yandan bu kavga, Beyaz Diş'in kendine güvenini ve özsaygısını artırmaya yaramıştı. Artık yetişkin köpekler arasında yürürken daha az çekingen davranıyor, onlara yaklaşırken ödün vermiyordu. Elbette bela çıkarmak istercesine yürümüyordu, zaten öyle bir derdi de yoktu. Sadece yolunda giderken kendisine saygı gösterilmesini istiyordu. Kimse tarafından rahatsız edilmeden ve kimseye yol vermeden kendi yolunda ilerleme hakkına sahip çıkıyordu. Onu dikkate almalıydılar, o kadar. Artık takımındaki genç köpeklerin çoğuna yapıldığı ve hep yapılacağı gibi, saygı gösterilmeyen bir köpek olmayacaktı. Takım arkadaşlarının çoğu çekilip yetişkin köpeklere yol veriyor, etlerini de onlara bırakmak zorunda kalıyorlardı. Ama kimseyle arkadaşlık etmeyen, yalnız, huysuz, etrafına çok az bakınan, güçlü, cesur, diğerlerinden uzak ve yabancı duran, kendisine yaklaşılmasına izin vermeyen Beyaz Diş, şaşkın haldeki yetişkin köpeklerce akran kabul ediliyordu. Ona dokunmamayı çabuk öğrendiler, aynı zamanda düşmanca davranmaya cüret etmemeyi ve dost-

luk kurmaya çalışıp sırnaşmamayı da öğrendiler. İlk birkaç temastan sonra onun diğerlerinden beklediği tavır anlaşılmıştı; eğer ona dokunmazsanız, o da size dokunmaz.

Yaz ortasında Beyaz Diş'in başından bir olay geçti. Avcılarla geyik avına gidip köyden uzaklaştığı bir dönemde, köyün kenarına yeni kurulan çadırı incelemek için her zamanki gibi sessizce o tarafa giderken annesi Kiche'ye rastladı. Bir an durup ona baktı. Onu ancak hayal meyal hatırladı ama yine de *hatırladı*. Ama Kiche'nin onu belli belirsiz hatırladığı bile söylenemezdi. Eskiden olduğu gibi yine tehditkâr bir biçimde diş gösterip hırlayınca Beyaz Diş'in hafızası tazelendi. Hep o aşina olduğu hırlamayla birlikte birden unutulmuş yavruluk günleri zihnine üşüştü. Tanrıları tanımadan önce Beyaz Diş'e göre evrenin merkezi annesiydi. O zamana ait tanıdık duygular tekrar içini doldurdu. Neşe içinde ona doğru hopladı ama onun bu içtenliğine, yanağını kemiğine kadar yırtan hünerli dişler karşılık verdi. Beyaz Diş geri çekildi. Bir anda kafası karmakarışık olmuştu.

Ama bunda Kiche'nin bir suçu yoktu. Bir anne kurt, bir yıl önceki yavrularını hatırlayamazdı, doğasında böyle bir duygu mevcut değildi. O da doğal olarak hatırlamamıştı. O yüzden şu an kendi yavrusu ona yabancıydı, davetsiz bir misafirdi ve şu anki yavrularını koruyabilme çabası, ona her türlü davetsiz misafiri kovma hakkını veriyordu.

Yavrulardan biri Beyaz Diş'in yanına sokuldu. Aslında onunla üvey kardeştiler ama yavrunun bundan haberi yoktu. Beyaz Diş yavruyu ilgiyle koklarken Kiche yine saldırıp onun yüzünde ikinci bir yara açtı. Beyaz Diş geri çekildi. Böylece bütün eski anıları ve beraberinde gelen tüm duygular tekrar öldü ve içinden henüz çıkmış olduk

ları mezara tekrar gömüldü. Yavrusunu yalarken arada durup kendisine hırlayan Kiche'ye baktı. Onun, annesinin gözünde herhangi bir değeri yoktu artık. Annesi onsuz yaşamayı öğrenmişti. Yavrusu olduğu zamanlarda kendisi için taşıdığı anlamı unutmuştu. Artık ne Beyaz Diş'in hayatında onun ne de Kiche'nin hayatında Beyaz Diş'in yeri vardı.

Aniden sersemlemiş, ne yapacağını şaşırmıştı Beyaz Diş, tüm anılarını unutmuş ve bütün bunların ne anlama geldiğini çözememiş halde orada öylece dururken, Kiche onun oradan çekip gitmesi için üçüncü kez saldırdı. Beyaz Diş'i oradan bir an önce sürüp uzaklaştırmak istiyordu. O kendi türünün bir dişisiydi ve türünün yasalarına göre erkekler dişilerle kavga etmezdi. Aslında Beyaz Diş'in bu yasayı bildiği yoktu çünkü şimdiye dek zihnine yazdıklarıyla karşılaştırdığında bu, onun için bu dünyada edinilecek bir deneyim değildi. Bu, onun gizemli bir içgüdünün dürtüsüyle, geceleri aya ve yıldızlara doğru ulumasını sağlayan, ölümden ve bilinmeyenden korkmasına neden olan içgüdüsüyle bildiği bir şeydi.

Aylar geçti. Beyaz Diş güçlendi, ağırlaştı, cüssesi irileşti. Bir yandan da kalıtımıyla ve yaşadığı çevreyle kurduğu etkileşimle kişiliği gelişiyordu. Yaşamının temelini oluşturan kalıtım, onun hamurunun ana malzemesini oluşturuyordu. Bu malzeme her türlü olasılığa açık ve yoğrularak pek çok kalıba girebilen bir malzemeydi. Ona şekil veren çevreydi. Bir başka deyişle, eğer Beyaz Diş insanın yaktığı ateşin başına gelmeseydi, Vahşi Doğa onu şekillendirip tam bir kurt yapacaktı. Ama tanrılar ona farklı bir çevre verdiler ve o da köpek oldu. Daha çok kurda benzeyen bir köpekti ama kurt değil, köpekti.

Böylece doğasının hamuru ve çevresinin baskısıyla kişiliği belli bir kalıba dökülüp şekillendi. Bundan farklı

bir şey olamazdı. Diğer köpekler onunla savaşmaktansa barış içinde yaşamanın daha iyi bir şey olduğunu öğrenir ve Boz Kunduz ödüllerini her geçen gün artırırken; o da giderek daha huysuz, daha mesafeli, daha yalnız ve daha yırtıcı bir köpeğe dönüştü.

Dışarıdan bakıldığında oldukça güçlü görünen Beyaz Diş'in yakasını bir türlü bırakmayan bir de zaafı vardı. Kendisine gülünmesine asla katlanamıyordu. İnsanların alaycı kahkahalarından nefret ediyordu. Kendi aralarında canlarının istediği şeye gülebilirlerdi, hiçbir sakıncası yoktu. Ama ona gülemezlerdi. Kahkahalar kendisine yöneldiği anda korkunç öfke nöbetlerine kapılıyordu. Ciddi ve ağırbaşlı da olsa, kahkaha atılması onu en anlamsız çılgınlıklara sürüklüyordu. Onu müthiş derecede kızdırıyor, zıvanadan çıkartıyor, etrafına saatlerce şeytan gibi davranıyordu Beyaz Diş. Tabii ki o bu hale gelince, yoluna çıkan köpek de acınacak hale geliyordu. Elbette bu çılgınlığı Boz Kunduz'a yapmayacak kadar iyi biliyordu yasayı, onunla arasında her zaman zekâ ve sopa vardı. Ama köpeklerle arasında sadece mekânlar vardı ve Beyaz Diş kahkahalar nedeniyle kudurmuş halde ortalıkta göründüğü anda, onlar da kaçıp başka bir yerde alıyorlardı soluğu.

Hayatının üçüncü yılında, Mackenzie yerlileri büyük bir kıtlık yaşadı. Yazın nehirden hiç balık çıkmadı. Kışın da ren geyikleri her zamanki göç yollarından gitmediler. Kanada geyiği azdı, tavşan ise neredeyse hiç yoktu; avcı hayvanlar da, av hayvanları gibi telef olmuştu. Sonuçta, her zamanki gıdalarından mahrum kaldıkları ve açlıktan çok zayıf düştükleri için acımasızca saldırarak birbirlerini yediler. Sadece güçlüler hayatta kalabiliyordu. Beyaz Diş'in tanrıları aynı zamanda birer avcı hayvandı. Aralarındaki yaşlılar ve zayıflar açlıktan öldüler. Av bulmak

için ormanda boş yere dolaşan, sıskası çıkıp gözleri çukura kaçmış avcıların midesine bir lokma girsin diye, çocuklarla kadınların elde avuçtaki azıcık yiyecekten de vazgeçtiği köyde sürekli ağıtlar yakılıyor, iniltiler duyuluyordu.

Tanrılar öylesine çaresiz haldeydi ki hafif ayakkabılarıyla, eldivenlerinin ince ve yumuşak derilerini yiyorlardı. Köpekler ise sırtlarındaki koşum kayışlarını, hatta kamçıları kemiriyorlardı. Köpekler birbirlerini, tanrılar da köpekleri yiyorlardı. İlkin en zayıf ve değersizleri yediler. Hayatta kalan köpekler durumu anlamıştı. Bunun üzerine en cesur ve akıllılarından birkaçı, artık açlıktan ve güçsüzlükten ayaklarını sürüyüp zorlukla yürüyebilen tanrıların yaktığı ateşten kaçıp ormana sığındılar; ama sonunda orada ya açlıktan öldüler ya da kurtlara yem oldular.

Bu kıtlık zamanında Beyaz Diş de ormana kaçtı. Aslında orman hayatına köpeklerden daha yatkındı, yavruyken aldığı eğitim ona rehberlik edebilirdi. Özellikle de sessizce yaklaşıp küçük canlıları avlama konusunda oldukça becerikliydi. Çektiği açlık kadar büyük olan sabrıyla saatlerce gizlenerek yatıp dikkatli ve ürkek bir sincabın her hareketini izler, sonunda küçük hayvan yere inmeye cesaret edinceye kadar hiç ses çıkarmadan beklerdi. Hatta sincap yere indiğinde bile hemen ona saldırmazdı. Onun tekrar indiği ağaca sığınamayacağından emin oluncaya kadar beklerdi. Yerinden bile kıpırdamazdı. Ama emin olduğu anda saklandığı yerden boz renkli bir kurşun gibi fırlar, şimşek hızıyla vurduğu avını ele geçirirdi. Iskaladığı hiç olmamıştı, kaçan sincaplar yeterince hızlı değillerdi.

Sincaplar konusunda çok başarılıydı, onlarla olan tek sorunu, ortada yeterince sincap olmaması nedeniyle şiş-

manlayıp semirememesiydi. Bu yüzden de daha küçük şeyleri avlamaya başladı. Bazen açlığını o kadar şiddetli hissediyordu ki, tarla farelerinin toprak altındaki yuvalarını açmak için toprağın üzerindeki kökleri sökecek kadar alçalıyordu. Ya da en az kendisi kadar aç yırtıcı bir gelinciği hiç de küçümsemeyip normal zamanda istemediği bu avla savaşa girişiyordu.

Açlığın, canını en çok yaktığı bir zamanda tanrıların yaktığı ateşe geri döndü. Ama doğruca ateşin başına gitmedi. Ormanda saklanıp kimseye görünmüyor, nadiren de olsa tuzağa düşen tavşanları çalıyordu. Hatta bir defasında gücü ve nefesi yetmediği için sık sık oturup dinlenmek zorunda kalarak aksayarak ormanda dolaşan Boz Kunduz'un tavşanını bile çalmıştı.

Bir gün açlıktan kemikleri sayılan, eklemleri bile tutmayan genç bir kurda rastladı. Kendisi aç olmasaydı onunla birlikte gidip sonunda vahşi kardeşlerinin arasına katılabilirdi. Ama çok açtı. O yüzden genç kurda saldırdı, onu öldürüp yedi.

Şansı yaver gidiyordu. Yiyeceğe en çok ihtiyaç duyduğu zaman bile mutlaka yiyecek bir şey buluyordu. Çok zayıfken büyük avcı hayvanlarla karşılaşmaması da yine onun şansıydı. Aç bir kurt sürüsü tüm hızıyla peşine düştüğünde, bir vaşağı midesine indireli daha iki gün olduğu için kendisini güçlü hissediyordu. Onlara göre çok daha iyi beslenmiş olduğu için de bu uzun, zorlu ve vahşi takipten kurtulup onları geride bırakmayı başarmıştı. Hatta geride bırakmakla da kalmayıp geniş bir daire çizerek arkalarından dolaşmış ve peşlerine düşmüştü; sonunda da onu takip etmekten yorgun düşüp adım atacak gücü bile kalmayan bir kurdun üzerine çöküvermişti.

Artık o taraflarda dolaşmayı bırakıp doğduğu vadiye doğru gitti. Eski yuvasında yine annesi Kiche'ye rastladı.

O da geçmişte yaptığını bir kez daha yapmış, konukseverliğini kaybetmiş olan tanrıların ateşinden kaçıp yeni yavrusunu doğurmak için eski barınağına sığınmıştı. Beyaz Diş ortalıkta göründüğünde bu batından tek yavrusu kalmıştı ve o da fazla yaşamayacaktı. Böyle bir açlık yaşanırken, yavruların yaşama şansı zaten çok azdı.

Kiche artık oldukça büyümüş olan oğlunu pek sevgiyle karşılamadı. Ama Beyaz Diş bunu umursamadı bile. Annesinin davranışlarına kafa yormayacak kadar büyümüştü artık. Sakince dönüp kuyruğunu sallayarak derenin kenarından yukarı çıkmaya başladı. Suyun çatal yaptığı yere gelince sol taraftaki kolu izleyip çok uzun zaman önce annesiyle birlikte kavga ettiği vaşağın yuvasını buldu. Terk edilmiş yuvaya yerleşip orada bir gün dinlendi.

Yazın ilk, kıtlığın son günlerinde, kendisi gibi ormana kaçıp orada büyük zorluklarla yaşamını sürdüren sefil durumdaki Lip-Lip'le karşılaştı. Onunla hiç beklemediği bir anda karşılaşmıştı. Sarp bir kayalığın iki ucundan aksi yönlerden koştukları sırada bir kayayı dönmüş ve onunla yüz yüze gelmişti. Ani bir uyarıyla durup birbirlerine kuşkuyla baktılar.

Beyaz Diş mükemmel durumdaydı. İyi avlanmış ve bir hafta boyunca midesini tıka basa doldurmuştu. Hatta öldürdüğü son hayvan, yerken fazla gelmiş, tıkanmıştı. Lip-Lip'e bakarken istemsizce tüm tüyleri kabardı; bunun nedeni Lip-Lip'in kabadayılığının ve geçmişte ona çektirdiklerinin yarattığı fiziksel ve duygusal tepkiydi. Geçmişte onu gördüğünde nasıl hırlayıp tüyleri kabarıyorsa, şimdi de farkında olmadan öyle olmuştu. Hiç zaman kaybetmedi. Ve yapılması gereken hakkıyla ve de her zamanki süratle yapıldı. Lip-Lip gerilemeye çalıştı ama Beyaz Diş omzuyla onun omzuna sıkı bir darbe indirdi. Lip-Lip sırtüstü devrilip yuvarlanınca Beyaz Diş'in diş-

leri onun sıska boğazına geçti. Beyaz Diş'in dikkatli ve güçlü olduğu bir mücadeleydi bu, bir ölüm-kalım meselesiydi. Ama Beyaz Diş işi bitirdi ve kayalıktaki yoluna devam etti.

Çok geçmeden bir başka gün de, Mackenzie'ye doğru hafif bir eğimle inen dar bir arazi parçasının bulunduğu yerde ormandan çıktı. Buraya daha önce de gelmişti ama o zaman buralar bomboştu; şimdiyse bir köy kurulmuştu. Ağaçların arasında saklanarak çevreyi kolaçan etti. Görüntüler, sesler ve kokular ona tanıdık geldi. Eski köy yeni bir yere taşınmıştı. Ama görüntüler, sesler, kokular, son gördüğü ve kaçtığı köyden farklıydı. Burada ağlamalar, inlemeler, ağıt yakmalar yoktu. Kulakları neşeli seslerle şenlendi. Bir kadının öfkeli sesinin ancak dolu mideyle mümkün olabileceğini gayet iyi biliyordu. Ayrıca da havada balık kokusu vardı. Köyde bol yiyecek olduğu anlaşılıyordu. Kıtlık bitmişti. Hemen ormandan çıkmaya karar verip hızla kampa koştu ve doğruca Boz Kunduz'un çadırına gitti. Efendisi orada değildi ama Kloo-kooch tarafından sevinç çığlıklarıyla sıcak bir şekilde karşılandı, ona taze yakalanmış kocaman bir balık verildi. Sonra da Boz Kunduz'un dönüşünü beklemek için yere uzandı.

jack
london

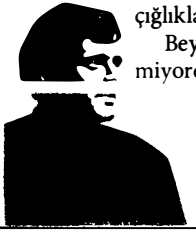
bölüm
dört

üstün tanrılar

1. kendi türünün düşmanı

BEYAZ DİŞ'in doğasında çok küçük de olsa kendi türüyle dostça bir ilişki kurma ihtimali bulunsaydı bile, bu ihtimal kızak takımına lider olduğu anda, geri dönüşsüz biçimde yok edilmişti. Çünkü artık köpekler ondan nefret ediyordu. Mitsah'ın ona verdiği fazladan etin yanı sıra, gerçek ve hayali tüm ayrıcalıkları yüzünden... Gözlerinin önünde sallanan o fırça gibi kuyruğu ve kendilerinden kaçarken sürekli takımın başında giden o arka bacakları gördükleri anda deliye dönüyor ve ona müthiş bir kin besliyorlardı.

Beyaz Diş de, en az onların kendisinden nefret ettikleri kadar nefret ediyordu onlardan. Kızağın lideri olmaktan da hiç memnun değildi. Her birini üç yıldır sürekli paralayıp üzerlerinde egemenlik kurduğu köpeklerden oluşan çığlık çığlığa bir sürünün önünde koşmaya zorlanmak, aslında onun kaldırabileceğinden ağır bir yüktü. Ama ya bu duruma katlanacak ya da yok olacaktı ve Beyaz Diş'in de yok olmaya hiç niyeti yoktu. Mitsah'ın yola çıkmak için onlara emir vermesiyle tüm takım büyük bir şevkle, vahşi çığlıklar atarak Beyaz Diş'in üzerine atılıyordu.

Beyaz Diş'in konumu kendini savunmasına izin vermiyordu. Başını arkaya, köpeklere çevirdiği anda Mitsah

can yakan kamçısını suratına indiriveriyordu. O an kaçmaktan başka yapacağı bir şey yoktu. Sürekli havlayıp uluyan o sürüye kuyruğuyla ve ayaklarıyla karşı koyamazdı. Bunlar acımasız koskoca dişlere karşı koyabilecek güçlü silahlar değildi. Sonuçta kaçmak zorunda kalıyordu, her sıçrayışında kendi doğasını ve gururunu çiğneyerek ve bütün gün boyunca durmadan sıçrayarak kaçıyordu.

Kimse doğası gereği ona bahşedilmiş şeyleri, geri tepme olmadan çiğneyemez. Böyle bir geri tepme tıpkı bedeninden çıkan bir kılın, doğal olmayan biçimde dışarı değil de, iltihaplanarak acı veren bir kıl dönmesi gibi vücudun içine doğru, ters yönde büyümesine benzer. İşte Beyaz Diş'in durumu da böyleydi. Aslında benliğinin her parçası dönüp ayağının dibinde bağrışıp duran sürünün üzerine atılmaya onu zorlasa da, arkasında tam dokuz metrelik geyik bağırsağından yapılma yakıcı kamçının yürütme gücünün olduğu tanrıların iradesi, ona bunu yapmamasını söylüyordu. Hal böyleyken de Beyaz Diş'in yapabileceği tek şey içindeki acıyı, nefreti ve kötülüğü, doğasının vahşiliği, acımasızlığı ve âsiliğiyle orantılı şekilde büyütmekti.

Bu dünyada kendi türüne böylesine düşman olan bir yaratık varsa, o da Beyaz Diş'ti. Aman vermez bir düşmanlıktı bu. Beyaz Diş sürekli, peşindeki sürünün acımasız dişleriyle sakatlanıyor, yaralanıyor; bu yüzden de sürü üzerinde sürekli kendi izlerini bırakmak zorunda kalıyordu. Kamp kurulup köpekler çözüldüğünde sürü liderleri çoğunlukla onlardan korunmak için tanrıların yanına sokulsalar da, Beyaz Diş asla böyle bir şey yapmıyordu; böyle bir korunmaya gereksinim duymayacak kadar kibirli ve gururluydu o. Kampın içinde kabadayı gibi dolaşıyor, gündüzleri ona çektirilen acıların cezasını

geceleri veriyordu. Aslında daha lider köpek olmadan önce sürü onun yolundan çekilmeyi öğrenmişti. Ama şu an durum farklıydı. Bütün gün onun peşinde koşmaktan heyecanlanan ve onun kendilerinden kaçarken çizdiği görüntünün zihinlerine kazınması nedeniyle iyice bilenip gün boyunca ona egemen oldukları duygusunun keyfini çıkaran köpekler, geceleri onun yolundan çekilmeyi artık gururlarına yediremiyorlardı. O yüzden de Beyaz Diş'i aralarında gördükleri anda hemen ağız dalaşına girişiyorlardı. Onun aralarından geçmesi, hırlamalarla, ısırıklarla ve havlamalarla karşılanıyordu. Soluk aldığı ortam nefret ve kötülük yüklüydü, bu da onun içindeki nefreti ve kötülüğü büyütmekten başka bir işe yaramıyordu.

Mitsah bağırarak sürünün durmasını emrettiğinde, Beyaz Diş hemen buna uyuyordu. Bu önce diğer köpekler için sorun oluyordu. Hepsi aynı anda lider köpeğin üzerine atladıkları anda işlerin karıştığını görüyorlardı. Çünkü Beyaz Diş'in arkasında, elindeki koca kamçıyı şaklatan Mitsah oluyordu. Böylece köpekler Mitsah durmalarını emrettiği anda Beyaz Diş'i rahat bırakmaları gerektiğini öğrenmişlerdi. Ama bu aynı zamanda, emir almadan durduklarında, hemen onun üzerine atlayıp becerebildikleri kadar onu paralamalarının serbest olduğu anlamına da geliyordu. Beyaz Diş bunu birkaç kez deneyimledikten sonra, artık asla emir almadan durmamaya başladı. Kuralları çabuk öğreniyordu. Aslında çabuk öğrenmesi doğasına uygundu, yaşamı boyunca sert koşullar altında yaşayacaktı, bu yüzden böyle olmak zorundaydı.

Ama diğer köpekler kampta onu rahat bırakmayı hiç öğrenemediler. Her gün onun peşinden bağıra çağıra gözdağı veriyorlar, bunu yaparken bir önceki gece aldıkları dersi unutmuş oluyorlardı; bu da aynı dersin o gece

yine tekrarlanması gerektiğini gösteriyordu. Aslında Beyaz Diş'ten hoşlanmamalarının bir başka derin ve önemli nedeni daha vardı: Kendi türlerinin onunkinden farklı olduğunu hissediyorlardı, bu da zaten başlı başına yeterli bir düşmanlık nedeniydi. Onlar da Beyaz Diş gibi evcilleştirilmiş kurtlardı. Ama onlar nesillerdir evcildi. İçlerindeki vahşet ve yabaniliğin çok büyük bir kısmını kaybetmişlerdi. Onlara göre artık bilinmeyen, dehşet duyulan, korkulan, tehdit eden ve her an savaşılması gereken tek şey, Yabandı. Beyaz Diş'in de gerek görünümü, gerek hareketleri gerekse de içgüdüleri buram buram Yaban kokuyordu. O, yabanı simgeliyordu, yabanın vücut bulmuş haliydi. Köpekler ona diş gösterdiklerinde, aslında sadece ona değil, aynı zamanda kamp ateşinin ötesindeki karanlıklarda pusuda bekleyen yok edici güçlere karşı da kendilerini savunuyorlardı.

Köpeklerin öğrendiği tek ders vardı; o da birbirlerinden ayrılmamak. Çünkü Beyaz Diş onlar için teke tek karşılaşılamayacak kadar korkunçtu. O yüzden onunla toplu olarak karşı karşıya gelmeleri gerekiyordu, aksi halde bir gece içinde hepsini teker teker yok edebilecek güçteydi. Ama Beyaz Diş, toplu haldelerken, onları öldürecek şansı bulamadı. Bir şekilde fırsatını bulup köpeklerden birini devirip alaşağı etse bile, hamlenin sonunu getirip o ölümcül boğaz kesme vuruşunu indiremeden sürü hemen yetişip üzerine çullanıyor, en küçük bir dalaşma belirtisi sezdikleri anda kenetlenip ona karşı birleşiyorlardı. Kendi aralarında dalaşıyorlar ama Beyaz Diş'le çatışma söz konusu olduğunda kendi aralarındaki husumeti unutup derhal ona karşı birleşiyorlardı.

Ancak tüm uğraşlarına rağmen onlar da Beyaz Diş'i öldürmeyi başaramadılar. Beyaz Diş onlara kıyasla çok hızlı, çok çetin ceviz ve çok zekiydi. Köşeye sıkışabileceği

yerlerden kaçınıyor, kendisini kuşatacak gibi olurlarsa hemen bir yolunu bulup aralarından sıvışıveriyordu. Sürüde ona benzeyen, ayakları yerden kesme numarasını kendisine karşı yapabilecek tek bir köpek bile yoktu. Beyaz Diş yaşama nasıl sımsıkı sarılıyorsa, ayaları da yere öyle basıyordu. Onun için sürüyle aralarındaki bitmek bilmez savaşta ayakta kalmak, hayatta kalmakla aynı anlama geliyordu ve bunu hiçbiri Beyaz Diş'ten daha iyi bilemezdi.

Beyaz Diş böylece insanın yaktığı ateşle hemen yumuşayan, insanın gücünün gölgesine sığınarak zayıflık gösteren kendi türünden evcilleşmiş kurtların düşmanı olmuştu. Çok sert ve acımasızdı. Hamuru öyle yoğrulmuştu. Tüm köpekleri ebedi düşmanı ilan etmişti. Bu düşmanlığını da korkunç bir şekilde devam ettiriyordu; öyle ki bazen Boz Kunduz bile onun vahşiliğine hayranlık duymaktan kendini alamıyordu. Onun bir benzerinin daha olmadığına yemin ediyor, Beyaz Diş'in köpekleri nasıl öldürdüğünün hikâyesini anlattığı yabancı köylerin yerlilerine de aynı yemini tekrarlayıp duruyordu.

Beyaz Diş beş yaşına gelmek üzereyken Boz Kunduz onu yine uzun bir yolculuğa çıkardı. Mackenzie Nehri boyunca, Rocky Dağları sırasınca, Porcupine Nehri'nden aşağı Yukon Nehri'ne[4] kadar pek çok köyün köpekleri arasında Beyaz Diş'in neden olduğu kıyım uzun süre hatırlanacaktı. Kendi türünden intikam almaktan, onları korkutup dehşete düşürmekten büyük zevk alıyordu Beyaz Diş. Oysaki hiçbir şeyden kuşku duymayan sıradan

4. Pizer'ın kayıtlarına göre altın arayıcıların gittiği yoldan gitmeyen Boz Kunduz'un onlardan farklı olarak takip ettiği gizli yol üzerindeki bir nehirdir. Alaska'nın kuzeybatı Yukon bölgesinden doğup Alaska'nın kuzeydoğu bölgesine kadar uzanan çok geniş bir alanı kapsayan nehir adını iki yakası boyunca yaşayan ve nüfusları oldukça fazla olan oklu kirpilerden almıştır.

köpeklerdi onlar. Beyaz Diş'in atikliğine, hiç belli etmeden aniden üstlerine atılmasına ve hiçbir ikazda bulunmadan saldırmasına karşı hazırlıklı değillerdi. Daha onun ne olduğunu, yıldırım gibi atılıp bir anda düşmanının boğazını kesen bir katil olduğunu bilmiyorlardı. Onlar daha kabadayılık yapıp meydan okurken, bu tür ön hazırlıklarla zaman kaybetmeyen Beyaz Diş çelik bir yay gibi anında fırlayıp harekete geçerek doğrudan hayvanların boğazına yapışıyor, göz açıp kapayıncaya kadar zavallıların canını alıveriyordu.

Savaşma işinde uzman olmuştu. Savaşırken gücünü tasarruflu kullanıyor, asla boşa harcamıyor, hiç itişip kakışmıyor, uzun süren boğuşmalara girişmiyordu. Doğrudan doğruya büyük bir hızla düşmanına saldırıyor, olur da ıskalarsa, hemen aynı hızla geri çekiliyordu. Kurtların göğüs göğse dövüşmekten hoşlanmama alışkanlığı onda fazlasıyla vardı. Başka bir bedenle uzun süre temas halinde olmaya kesinlikle katlanamıyordu. Bu, tehlike kokan bir hareketti ve onu çıldırtıyordu. O açıkta olmalıydı; her zaman ayakları üzerinde, serbest olmalı, yaşayan hiçbir şeyle temas etmemeliydi... Vahşi Yaşamın içinde kıpır kıpır eden yankısı kendini bu şekilde gösteriyordu. Bu duygu onun benliğine yavruluk günlerinden beri işlemişti ve toplumdan dışlanmasıyla da iyice belirginleşmişti. Temas onun için pusuda bekleyen tehlike demekti. Bu duygu onun ta içine, etine kemiğine kazınmıştı, en derininde yatan korkuydu; temas demek tuzağa düşmek demekti.

Bu yüzden de karşısına çıkan yabancı köpeklerin ona karşı hiçbir şansı yoktu. Beyaz Diş onların dişlerinden rahatça sıyrılıyordu. Ya onları öldürüyor ya da sıvışıp kaçıyor, böylece her iki durumda da kendisine temas etmelerine izin vermemiş oluyordu. Ama istisnai durum-

lar da olmuyor değildi elbette. Onun üzerine atlayıp Beyaz Diş kendisini kurtarıp kaçana kadar cezasını veren köpekler de olmuştu. Hatta bir defasında bir köpek, etinde derin bir yara açmıştı dişleriyle. Ama bunlar nadiren gerçekleşen, pek beklenmedik olaylardı. O kadar amansız bir savaşçıydı ki, kavgalardan çoğunlukla tek bir çizik bile almadan çıkıyordu.

Sahip olduğu bir başka üstünlük ise, zamanı ve mesafeyi doğru algılamasıydı. Aslında bunu bilinçli yapmıyordu, böyle şeyleri hesaplamazdı, her şey kendiliğinden olurdu. Gözleri doğru görüyor, sinirleri de bu bilgiyi aynı doğrulukla beynine taşıyordu. Vücudunu oluşturan parçalar birbirleriyle vasat bir köpekte olduğundan çok daha uyumluydu, daha akıcı ve süreklilik içinde çalışıyorlardı. Akıl, kas ve sinir uyumu diğerlerine kıyasla müthişti. Gözleri bir eylemin hareketli görüntüsünü beynine ulaştırdığı anda, beyni bilinçli bir çaba göstermeksizin, o eylemin olduğu mekânı algılıyor ve eylemin tamamlanması için gerekli süreyi ölçüyordu. Bu özelliği sayesinde bir köpeğin saldırısından veya dişlerinden kurtulabiliyor ve hemen aynı anda kendi saldırısını yapacağı zamanı kestirip eylemi en ince ayrıntısına kadar saptayıveriyordu. Zihinsel ve bedensel olarak kusursuz bir mekanizmaya sahipti. Aslında bu konuda Beyaz Diş'i övmeye pek gerek yoktu. Doğa ona ortalama bir hayvana olduğundan çok daha cömert davranmıştı, o kadar.

Beyaz Diş o yaz Fort Yukon'a[5] vardı. Boz Kunduz kışın sonlarına doğru Mackenzie ile Yukon nehirlerini ayıran

5. 1847 yılında Hudson Bay Company tarafından kurulmuş olan, kürk avcılarının tuzak kurup avladıkları hayvanların post ve kürklerinin takasının yapıldığı bir ticaret merkezi. Yukon düzlükleri üzerinde ve Fairbanks'ın 140 mil kuzey doğusundaki Porcupine Nehri ağzında yer almaktadır.

su havzasını aşmış, bahar mevsimini Rocky Dağlarının batı eteklerinde avlanarak geçirmişti. Ardından Porcupine Nehri'ndeki buzların çözülmesini bekleyip kendisine yeni bir kano yapmış, sonra da Kuzey Kutup Dairesi'nin hemen altında bu nehrin Yukon Nehri ile birleştiği yere kadar inmişti. Hudson Bay Company'nin eski kalesi buradaydı. Burada her yerde yerliler, bol bol yiyecek, benzersiz bir coşku ve kargaşa vardı. 1898 yazıydı ve binlerce altın arayıcısı Yukon'dan Dawson ve Klondike'a doğru gidiyordu. Hedeflerine ulaşmalarına daha yüzlerce kilometre vardı. Aralarından çoğu bir yıldır yoldaydı ve en az yol katetmiş olanları sekiz bin kilometreyi geride bırakmıştı. Bazıları dünyanın öbür ucundan kalkıp gelmişti.

Boz Kunduz burada durdu. Altına Hücum gibi bir şey duyduğunu hatırlamıştı. Elinde birkaç balya kürk, yine birkaç balya bağırsaktan yapılma iplikle dikilmiş tek parmaklı eldiven ve yerlilerin mokasen dedikleri hafif deri ayakkabılar vardı. İyi para kazanacağını düşünmese, bu kadar uzun bir yola çıkmazdı. Ve gerçekten de, beklentisi, elde ettiğinin yanında hiç kaldı. Yüzde yüz kâr bile aklının ucundan geçmezken, yüzde bin kazanmıştı. O da tam bir yerli gibi, gayet ağırdan alarak ve dikkatle ticaret yapmak istiyordu; o yüzden bütün mallarını satabilmek için bütün bir yaz ve kış mevsimini orada geçirmesi gerekiyordu.

Beyaz Diş beyaz adamı hayatında ilk kez Fort Yukon'da gördü. O zamana kadar tanıdığı yerlilere göre onlar daha başka bir varlık, daha üstün bir tanrı ırkıydı. Üstün güçlere sahiplerdi ve üstün güçleri de tanrı olmalarından geliyordu; onlardan etkilenmişti Ama beyaz tanrıların da güçlü olduklarına dair bilgiyi akıl süzgecinden geçirerek keşfetmiş ve bu konuda kesin bir yargıya varmış da de-

ğildi elbette. Bu sadece bir histi, ama güçlü bir histi. Yavruyken nasıl üstüne üstüne gelen o devasa çadırları bir güç göstergesi olarak algıladıysa, onlardan nasıl etkilendiyse, şimdi de kocaman kerestelerden yapılma evlerden ve koca kaleden aynı şekilde etkilenmişti. İşte güç buydu. Beyaz tanrılar güçlüydü. Cansız nesneler üzerinde şimdiye dek tanıdığı tanrılardan daha büyük bir egemenlik kurmuşlardı. Bildiği tanrılar arasında en güçlülerden biri olan Boz Kunduz, şimdi bu beyaz tenli tanrılar karşısında çocuk tanrı gibi kalmıştı.

Beyaz Diş tabii ki bunları sadece hissediyordu. Bu sonuçlara bilinciyle ulaşmamıştı. Hayvanlar düşünmekten ziyade hissederek hareket ederler ve Beyaz Diş'in her hareketi artık beyaz adamın daha üstün bir tanrı olduğunu hissettiğini gösteriyordu. Önceleri onlara hayli kuşkuyla yaklaşıyordu. Kim bilir onlar canlılara bilmediği ne korkular, ne dehşetler saçıyorlar, şimdiye dek hiç tanımadığı ne acılar çektiriyorlardı. Onları büyük bir ilgiyle izliyor ve onlar tarafından fark edilmekten çok korkuyordu. İlk birkaç saat boyunca etrafta sinsice dolaşıp güvenli bir mesafeden onları izledi, bundan dolayı son derece memnundu. Sonra yanlarındaki köpeklere bir zararları dokunmadığını görünce yaklaştı.

Bu arada aynı şekilde Beyaz Diş de beyazların ilgisini çekmişti. Kurda benzeyen görüntüsü hemen tüm bakışları üzerine çekiyor, onu birbirlerine gösterdiklerini görüyordu. Ama bu parmakla gösterme hareketi onun hemen savunmaya geçmesine neden oluyor, kendisine doğru yaklaştıklarında diş gösterip geriliyordu. Bu yüzden içlerinden hiç kimse onun postuna dokunmayı başaramamış, bu da aslında çok iyi olmuştu.

Beyaz Diş çok geçmeden bu on-on iki tanrıdan sadece birkaçının burada yaşadığını öğrendi. Üç günde bir

başka devasa güç göstergesi olan bir gemi kıyıya yanaşıp birkaç saat duruyordu. Beyaz adamlar bu gemilerle geliyor ya da tekrar o gemilerle geri gidiyorlardı. Sayılamayacak kadar çok beyaz adam vardı. Beyaz Diş daha buradaki ilk günlerinde, hayatında gördüğü yerlilerden çok daha fazla beyaz adam görmüştü. Günler geçtikçe nehrin aşağısından gelmeye devam ediyor, orada duruyor ve sonra nehrin yukarısına doğru yollarına devam edip giderek gözden kayboluyorlardı.

Beyaz tanrılar güçlüydü elbette ama köpeklerinde hiç iş yoktu. Beyaz Diş bunu sahiplerinin yanında kıyıya inen o köpeklerle dövüşerek kısa sürede keşfetmişti. Bir kere şekilleri ve boyutları hatalıydı. Bazılarının bacakları fazla kısa, bazılarının ise fazla uzundu. Sağlam bir post yerine seyrek tüyleri vardı, bazılarının tüyü bile yoktu. Hiçbiri de dövüşmeyi bilmiyordu.

Kendi türünün düşmanı olarak onlarla dövüşmek, Beyaz Diş'in uzmanlık alanıydı. O da uzmanlığının gereğini yerine getirmiş ve kısa sürede onları küçümsemeye başlamıştı. Yumuşak ve acizlerdi, fazla gürültü yapıyorlar, etrafta acemice dolaşıp onun kurnazca ve ustalıkla yaptığını kaba kuvvetle yapmaya çalışıyorlardı. Havlayarak onun üzerine saldırıyorlardı. Beyaz Diş de hemen kenara sıçrıyor, köpek daha neye uğradığını bile anlamadan Beyaz Diş omzundan bindirip onu alaşağı ediyor ve boğazını ısırıverme numarasını çekiyordu.

Bazen de bu darbeyi yiyen köpek toz toprak içinde yuvarlanıp dururken kenarda bekleyen yerli köpekleri üzerine atılıp onu paramparça ederek işini bitiriyorlardı. Beyaz Diş akıllıydı. Köpekleri öldürülen tanrıların buna çok kızacaklarını gayet iyi biliyordu, bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Beyaz adamlar da aynıydı. Bu yüzden bir köpeği yere devirip boğazına derin bir yara açtıktan

sonra kenara kaçıp, işi yerli köpeklerin vahşice bitirmesini izlemekten büyük keyif alıyordu. Adamlar hemen koşarak gelip bütün öfkelerini köpek sürüsünden çıkarırlarken, Beyaz Diş aradan rahatça sıyrılıveriyordu. Hemen belli bir mesafeye çekiliyor; taş, sopa, balta dahil her türlü silahın onların üzerine inişini sessizce izliyordu. Beyaz Diş çok akıllıydı.

Bir süre sonra arkadaşları da akıllandı. Ama Beyaz Diş onlarla beraber daha da akıllandı. Eğlenmeyi, bir gemi kıyıya ilk bağlandığında neler yaşayacaklarını öğrendiler. Yabancı köpeklerin ikisi üçü haklanıp yok edildikten, beyaz adamlar kendi hayvanlarını iteleyerek gemiye bindirdikten sonra, dönüp saldırganlardan intikam almaya başlıyorlardı. Bir keresinde bir beyaz adam, setter cinsi bir av köpeğinin gözlerinin önünde paramparça edildiğini görünce silahını çekmişti. Peş peşe altı el ateş etmiş ve sürüden altı köpeği ölü ve can çekişir halde yere sermişti. Bu da Beyaz Diş'in bilincinin derinliklerine kazınan bir başka güç göstergesi olmuştu.

Bütün bu olup bitenler Beyaz Diş'in çok hoşuna gidiyordu. Çünkü kendi türünü seven bir hayvan değildi ve kendi başını beladan kurtaracak kadar da kurnazdı. Önceleri beyaz adamların köpeklerini öldürmek, onun için bir tür eğlenceydi. Bir süre sonra asıl uğraşı haline gelmişti. Çünkü yapacağı başka bir iş yoktu. Bu arada Boz Kunduz ticaret yapıyordu, zengin olmakla meşguldü. Beyaz Diş de adı kötüye çıkmış yerli köpek sürüsüyle birlikte iskelenin civarında dolaşıp gemilerin gelmesini bekliyordu. Bir gemi geldiğinde eğlence başlıyor demekti. Ama birkaç dakika içinde beyaz adam bu sürprizin şaşkınlığını üzerinden atınca çete anında dağılıyordu. Eğlence de bir sonraki gemi gelinceye kadar sona ermiş oluyordu.

Aslında Beyaz Diş köpek çetesinin üyesi değildi. Aralarına karışmıyor, onlarla mesafesini koruyor, her zaman kendi başına hareket ediyor, hatta onlardan biraz da korkuyordu. Onlarla birlikte çalıştığı doğruydu. Gemileri beklerken çete onun hangi yabancı köpeklerle dövüşeceğini belirliyordu. Sonra o köpeği yere deviriyor, ondan sonra da işi bitirmek üzere çete devreye giriyordu. Beyaz Diş'in görevi burada bitiyor, sıra öfkeden kudurmuş beyaz tanrıların sürüye verdiği cezayı izlemeye geliyordu; cezalandırılma işini çeteye bıraktığı da doğruydu.

Öte yandan Beyaz Diş'in yabancı köpeklerle kavga çıkarmak için fazla bir çaba harcamasına da gerek yoktu. Yapması gereken tek şey, yabancı köpekler gemiden indiğinde kendini onlara göstermekti. Zaten onu görür görmez hemen üzerine saldırıyorlardı. Köpeklerin içgüdüleri böyleydi. Çünkü onlar için Beyaz Diş vahşiydi, bilinmeyenin, dehşet, korku ve tehdidin ta kendisiydi. O henüz tarih öncesi çağlarını yaşayan dünyada ateşin etrafındaki karanlıkları kolaçan ederek av kollarken, korkuyla insanın yaktığı ateşin başına sinen, içinden çıktıkları, terk ederek ihanet ettikleri Vahşi Yaşamdan korkmayı öğrenen ve yeni içgüdüler kazanan ise bu köpeklerdi. Nesiller boyunca Vahşi Yaşamdan duydukları bu korku, onların iliklerine işlemişti. Onlara göre Vahşi Yaşam korku ve yok etmek anlamına geliyordu yüzyıllardır. Bütün bu süre içinde de Vahşi Yaşama ait her şeyi öldürmek için efendilerinden onay almışlardı. Böylece hem kendilerini, hem de eşlik ettikleri tanrıları koruyorlardı.

Bütün bu nedenlerden ötürü, ılıman güney ülkesinden yukarılara gelip Yukon Nehri kıyısına henüz yanaşan geminin borda tahtasından aşağı inen bu köpeklerin, Beyaz Diş'i görür görmez üzerine atlayıp onu yok etmeye yönelik karşı konulmaz bir içgüdüye sahip olmaları

çok doğaldı; bu içgüdüye boyun eğmekten başka şanslarının olmadığı da kaçınılmaz bir gerçekti. Şehirlerde yetişmiş olabilirlerdi ama sonuçta Vahşi Yaşamdan duydukları korku, aynı içgüdüsel korkuydu. Gözlerinin önünde, güneşin parlak ışığı altında duran ve kurda benzeyen bu yaratığı sadece kendi gözleriyle görmüyorlardı. Atalarının gözleriyle de görüyor, onlardan devraldıkları hafızayla Beyaz Diş'in kurt olduğunu biliyor ve o zihinlerine kazınmış olan eski kan davasını hatırlıyorlardı.

Tüm bunlar Beyaz Diş'in günlerinin eğlenceli geçmesine yarıyordu. Eğer görüntüsüyle yabancı köpekleri üzerine hemen saldırtabiliyorsa, bu kendisi için iyi ama onlar için kötü bir şeydi. Onlar Beyaz Diş'e ele geçirilebilir bir av gözüyle bakarken, o da onlara ele geçirilebilir bir av gözüyle bakıyordu.

Gün ışığını ilk kez bir mağarada görmüş olan Beyaz Diş'in ilk savaşını bir kar tavuğunun ardından bir vaşak ve bir gelincikle yapmış olması boşuna değildi. Yavru olduğu günleri Lip-Lip ve yavru köpekler sürüsünün işkencelerini çekerek geçirmiş olması da boşuna değildi. Başka türlü olsaydı, şu an o da başka türlü olacaktı. Eğer Lip-Lip diye bir köpek olmasaydı, yavruluk dönemini diğer köpek yavrularıyla birlikte geçirecek, böylece köpeklere daha çok benzeyecek ve köpeklerden daha çok hoşlanarak büyüyecekti. Eğer Boz Kunduz'da biraz şefkat ve sevgi olsaydı, Beyaz Diş'in doğasının derinliklerinde bulunan birçok iyi ve güzel özellik ortaya çıkacaktı. Ama öyle olmadı. Bu yüzden de Beyaz Diş'in hamuru, geçimsiz, yalnız, sevgisiz ve acımasız, kendi türünün düşmanı bir köpek olarak yoğrulup şekillendi.

2. deli tanrı

FORT YUKON'da az sayıda beyaz adam yaşıyordu. Bunlar uzun süredir burada yaşayan insanlardı. Kendilerine *Sourdough* diyorlar ve bu isimle gurur duyuyorlardı. Bölgede yeni olanlar, yeni gelenler için hissettikleri tek şey küçümsemeydi. Yeni gelenler gemilerden inip kıyıya ayak basanlardı. Onlara yerli dilinde *chechaquo* diyorlardı. Bu adı ne zaman duysalar keyifleri kaçardı. *Chechaquo*'lar ekmeklerini kabartma tozuyla yaparlardı. *Sourdough*'larla aralarındaki o incitici fark da buydu çünkü *sourdough*'lar, kabartma tozları olmadığı için, ekmeklerini yaparken ekşi maya kullanırlardı, adlarının anlamı da zaten 'ekşi hamur' demekti.

Her neyse, konuyla hiçbir ilgisi yok bunların. Kaledeki adamlar yeni gelenleri küçümsüyor ve onların acı çektiklerini görmekten zevk alıyorlardı. Özellikle de Beyaz Diş ile kötü nam salmış çetesinin yeni gelenlerin köpeklerine verdikleri zarardan ayrı bir zevk duyuyorlardı. Bir gemi yanaştığında kıyıya inip bu vahşet dolu eğlenceyi izlemeyi kimse ihmal etmiyordu. Beyaz Diş'in oynadığı ustalıklı vahşi rolün değerini bilerek bu fırsatı anında değerlendiren yerli köpekler kadar, insanlar da bu gösteriyi izlemeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Hele aralarında biri vardı ki, bu oyundan özel bir zevk alıyordu. Geminin ilk düdüğüyle birlikte koşarak kıyıya gelir ve son dövüş bitip Beyaz Diş ile çete dağıldıktan sonra can sıkıntısıyla somurtarak ayaklarını isteksizce sürüyerek kaleye dönerdi. Yumuşak bir Güneyli köpek, sürünün keskin ve acımasız dişleri arasında ölüm feryatları atarken, bazen bu adamın kendini tutamayarak havalara sıçrayıp heyecan ve mutluluktan çığlık çığlığa bağırdığı bile duyulurdu. Ve o keskin, açgözlü bakışları hep Beyaz Diş'in üzerindeydi.

Bu adama kalenin diğer sakinleri "Güzel" derdi. Adını kimse bilmezdi ve genellikle bölgede Güzel Smith olarak tanınırdı. Adı böyleydi ama ona "yakışıklı" dışında her şey denebilirdi. Çirkinlikte rakipsizdi. Doğa ona cimri davranmıştı. Ufak tefek bir adamdı. Bu kıtı kıtına oluşturulmuş çelimsiz bedenin üzerine bir de, en az onun kadar kıt ve yetersiz bir kafa oturtulmuştu. Kafasının tepesi, bir iğnenin ucuna benzetilebilirdi. Aslında daha çevre sakinleri tarafından ona "Yakışıklı" ismi takılmadan önce, çocukluğunda ona "İğne Kafa" denirdi.

Kafasının tepesi, arkadan belli bir eğimle dosdoğru ensesine iniyor, önde keskin bir açıyla basık ve geniş bir alınla birleşiyordu. Doğa sanki cimriliğinden sonradan pişman olup Güzel Smith'in alnından başlayarak bütün organlarını müsrifçe dağıtmıştı. Kocaman gözleri ve o koskoca gözlerin arasın, iki koca göz daha sığacak kadar açıktı. Yüzü vücudunun diğer kısımlarına göre olağanüstü büyüktü. En gerekli bölgeyi iyice açığa çıkarmak için doğa ona fırlak koca bir çene vermişti. Geniş, ağır ve fırlak çenesi, sanki aşağı düşmüş gibi göğsüne kadar iniyordu. Böylesi bir yükü gereğince taşıyamayan ince boynunun dik duramaması çenesi yüzünden olmalıydı.

Onda yırtıcı bir ruh olduğu ve yırtıcılık konusunda son derece azimli olduğu izlenimi uyandıran da işte bu çeneydi. Ama onda eksik bir şeyler olduğu belliydi. Belki de sorun eksiklik değil, fazlalıklardan kaynaklanıyordu. Belki de bu, çenesinin aşırı derecede büyük olmasındandı. Ama bu büyük çene insanların onun hakkında yanlış bir izlenim edinmesine neden oluyordu. Çünkü Güzel Smith görünüşüyle taban tabana zıt olarak, ödleğin tekiydi; tabansızların en tabansızı, sümüklü korkakların en korkağıydı. Dişleri kazma gibi ve sapsarıydı; diğerlerinden daha iri olan iki köpek dişi, gerçek köpeklerin dişleri gibi, ince ve sıkı dudaklarının arasından fırlıyordu. Gözleri sanki doğa ananın elinde renk pigmenti kalmadığı için artık elinde ne renk kaldıysa onları birbirine karıştırmış gibi, bulanık tuhaf bir sarıydı. Seyrek, düzensiz uzamış, rüzgârda uçuşan kumların orada burada kümelenmesi gibi, demetler halinde kafasından çıkan saçlarıyla yüzünden fışkıran kıllar da aynı renkteydi, çamur gibi kirli bir sarı.

Kısacası Güzel Smith, zalim ve gaddar bir hilkat garibesiydi. Ama bunun suçlusu başkaydı. Bunun sorumlusu o değildi. Hamuru öyle yoğrulmuştu. Kaledekilere yemek pişirir, bulaşıkları yıkar, kimse onu hor görmezdi. Tam tersine, yaratılırken çok haksız davranılmış olan bir yaratığa nasıl hoşgörü gösterilirse ona da en insani şekilde yumuşak davranmaya özen gösterirlerdi. Ama bir yandan da ondan korkarlardı. Korkaklıkla karışık bir öfke nöbetine tutulup sırtlarına bir kurşun sıkmasından ya da kahvelerine zehir katmasından korkarlardı. Ama birinin yemek pişirmesi gerekiyordu ve kusurlu da olsa Güzel Smith bunu yapabiliyordu.

İşte Beyaz Diş'e bakıp yırtıcı cesareti ve ustalığına hayranlık duyarak ona sahip olmak isteyen adam böyle bi-

riydi. İlk zamanlar ona yaklaşmaya çalıştı ama Beyaz Diş onu önce görmezden geldi. Yaklaşımları giderek ısrarcı olmaya başlayınca diş gösterip hırladı ve geri çekilerek uzaklaştı. Bu adamı hiç sevmemişti. Onun hakkında kötü duygular hissediyordu. Onun içindeki şeytani duyguları hissetmiş, uzattığı elden ve alçak sesle konuşmalarından korkmuştu. Bütün bunlardan dolayı bu adamdan nefret etmişti.

Basit varlıklar iyi ve kötüyü basit şekilde algılarlar. Rahatlık sağlayan, tatmin duygusu veren, acı çekmeyi engelleyen her şey iyidir. Bu yüzden de iyi, hoşa giden bir şeydir. Rahatsızlık, tehdit edici ve acı getirebilecek her şey ise kötüdür, o yüzden de ondan nefret edilir. Beyaz Diş'in Güzel Smith hakkındaki duygusu da aynı bu şekildeydi; kötüydü. O adamın çarpık vücudu, sapık ruhu ve sapkın beyninden, sıtma mikrobu yayan bataklıkların hastalıklı buğusu gibi, sağlıklı olmayan bir şeyin esrarengiz şekilde yayıldığını hissediyordu. Sadece aklı ve beş duyusuyla değil, daha uzak, henüz tanımadığı, bilinmeyen duyularıyla da bu adamın uğursuz ve çok kötü bir yaratık olduğunu, canını yakabileceğini; kısacası kötü olduğunu, o yüzden de ondan nefret etmenin çok doğru ve yerinde olacağını seziyordu.

Güzel Smith ilk ziyarete geldiğinde Beyaz Diş, Boz Kunduz'un kampındaydı. Daha o uzaktayken sinsi adımlarının çıkardığı sesten kimin geldiğini anlamış ve anında tüyleri kabarmaya başlamıştı. Sere serpe uzanmış yatarken hızla ayağa kalktı ve adam yanlarına yaklaşırken o tam bir kurt gibi davranarak sessizce kampın diğer ucuna süzüldü. Bulunduğu yerden onun ne söylediğini işitmiyordu ama Boz Kunduz'la konuştuğunu görüyordu. Bir defasında adam parmağıyla onu işaret etti, Beyaz Diş o anda sanki onu işaret eden parmak kendisinden en az

on beş metre ötede değil de başının üzerindeymiş gibi asabiyetle hırladı. Adam onun bu hareketine çok güldü. Bunun üzerine Beyaz Diş kendini hemen ormana atıp onun koruyuculuğuna sığındı. Toprağın üzerinde sessizce süzülerek giderken de orada neler olup bittiğini görmek için kafasını o yöne çevirmişti.

Boz Kunduz köpeğini satmayı reddetti. Ticaretten zaten fazlasıyla zengin olmuştu, şu an hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Ayrıca Beyaz Diş çok değerli bir hayvandı, onun sahip olduğu en güçlü kızak köpeği ve en iyi liderdi. Üstelik Mackenzie Nehri boyunca ve tüm Yukon'da eşi benzeri yoktu. Dövüşmeyi de çok iyi biliyordu. İnsanlar nasıl sivrisinekleri kolayca öldürüyorsa, o da diğer köpekleri aynı şekilde hiç zorluk çekmeden hemen öldürebiliyordu. Özellikle bu cümle, Güzel Smith'in gözlerinin parlamasına neden olmuştu, dilini ince dudakları üzerinde hevesle dolaştırıp yalandı. Boz Kunduz son söz olarak, Beyaz Diş'in hiçbir şekilde, hiçbir fiyata satılık olmadığını söyledi.

Ama Güzel Smith yerlileri çok iyi tanıyordu. Boz Kunduz'un kampına sık sık geliyor, gelirken yanında daima paltosunun altına gizlediği siyah ya da koyu renkli bir şişe oluyordu. Viski insanda şiddetli istek uyandıran özel bir içkiydi, müthiş bir gücü vardı. Boz Kunduz'un alev alev yanan iç organları ve midesi o yakıcı sıvıdan giderek daha çok içmek için yanıp tutuşurken, içkinin uyuşturduğu beyni de bu olağanüstü uyarıcının yaptığı bağımlılığın etkisiyle onu elde edebilmek için her şeyi yapmasına izin veriyordu. Bu yüzden kürkleri, eldivenleri, ayağındaki hafif deri ayakkabılarını bile sattı ve kazandığı paralar gitgide erimeye başladı. Sonunda parası iyice azalıp cüzdanı boşaldıkça Boz Kunduz'un sinirleri bozulmaya başladı.

Sonunda parası ve mallarıyla birlikte sinirleri de tamamen tükendi. Artık ayık olduğunda hissettiği tek şey, her soluk alışında giderek büyüyen susuzluğuydu, başka hiçbir şeyi kalmamıştı. İşte tam bu dönemde Güzel Smith ortalıkta tekrar belirip Beyaz Diş'i satıp satmayacağını ona son kez sordu. Ama eğer satacak olursa bu kez ona dolarlar yerine şişeler getirmişti; onu, getirdiği şişeler karşılığında alacaktı. Boz Kunduz'un da zaten duymak istediği tek şey buydu.

Ve Güzel Smith'e son sözü, "Yakalayabilirsen al götür, anlaştık" oldu.

Böylece şişeler el değiştirdi. İki gün sonra ise Güzel Smith, "Köpeği sen yakala" dedi Boz Kunduz'a.

Bir gece Beyaz Diş sessizce kampa girdi ve rahatlayarak bir iç çekip huzurla yere uzandı. O korkunç beyaz tanrı neyse ki orada yoktu. Günlerdir adam ona el sürme isteğini giderek artan bir ısrarla sürdürmeye devam ediyor ve onun bu isteği Beyaz Diş'i kamptan kaçmak zorunda bırakıyordu. O ısrarcı ellerden ne gibi kötülükler gelebileceğini bilemiyordu. Tek bildiği, şu an bir şekilde onlardan mutlaka bir kötülük göreceğini hissediyor olmasıydı, o yüzden en iyisi onlardan uzak durmaktı.

Boz Kunduz sarhoş bir halde yanına gelip boynuna deriden bir kayış bağladığı sırada, yere daha yeni uzanmıştı. Boz Kunduz gelip Beyaz Diş'in yanına oturdu, kayışın ucu elindeydi. Diğer elinde ara sıra başına dikip gurk gurk içtiği bir şişe vardı.

Beyaz Diş, adamın yere basan ayaklarının yarattığı titreşimlerden gelenin kim olduğunu anlayana dek, bir saat öylece oturdular. Boz Kunduz başını aptal aptal sallarken onlara doğru yaklaşan kişiyi ilk tanıyan Beyaz Diş oldu...Birden tüyleri kabardı. Sahibinin elindeki kayışı hafifçe çekip kurtulmaya çalıştı ama gevşemiş parmaklar

bir anda sıkılaştı ve Boz Kunduz hemen ayağa fırladı. Güzel Smith uzun adımlarla kampı geçti ve Beyaz Diş'in önüne kadar gelip durdu. Beyaz Diş bu korku veren nesneye hafiften hırladı, ellerinin hangi konumda olduğunu dikkatle izliyordu. Çok geçmeden adamın bir eli ileri uzanıp onun başına doğru alçalmaya başladı. O yumuşak sesi birden hafif asabi ve sert bir tona dönüştü. El alçalmaya devam ederken Beyaz Diş de giderek daha çok yere sindi, kötü niyetli gözlerle onu izlerken nefesinin sıklaşmasıyla seri aralıklarla çıkmaya başlayan hırlaması da en yüksek noktaya ulaştı. Sonunda aniden bir yılan gibi fırlayıp eli ısırmak için hamle yaptı. Ama el son hızla geri çekilince dişleri şiddetle havada birbirine çarptı. Güzel Smith hem kızmış hem de korkmuştu. Boz Kunduz bunu yaptığı için Beyaz Diş'in kafasına bir yumruk indirdi. O da itaatkâr bir şekilde sinerek yere yattı.

Beyaz Diş'in kuşkulu gözleri bütün hareketleri izliyordu. Güzel Smith'in gidip kısa ve kalın bir sopayla geldiğini gördü. Sonra deri kayışın ucu Boz Kunduz tarafından ona teslim edildi. Güzel Smith yürümeye başladı. Kayış iyice gerilmişti. Beyaz Diş direndi. Boz Kunduz kalkıp yürümesi için ona sağlı sollu yumruklar indirdi. Beyaz Diş yine itaat etti ama bu kez kendisinden beklenen şekilde değil, takip etmesi istenen adamın üzerine atılarak. Güzel Smith buna hazırlıklıydı. Ustalıklı bir sopa darbesi Beyaz Diş'in hamlesini yolun ortasında durdurdu ve onu yere serdi. Boz Kunduz bu vuruşu başıyla onaylayarak güldü. Güzel Smith kayışı tekrar sıkılaştırdı ve Beyaz Diş sersemlemiş bir halde sendeleyerek ayağa kalktı.

Güzel Smith'in üzerine ikinci kez atlamadı. Sopa darbesi beyaz tanrının bu işi iyi bildiğine onu inandırmıştı ve Beyaz Diş yenileceğini bildiği bir savaşa girmeyecek kadar akıllıydı. Sıkıntıyla kuyruğunu bacaklarının arası-

na sıkıştırıp hafif hafif hırlamaktan da vazgeçmeyerek Güzel Smith'in peşine düştü. Bu arada Güzel Smith'in gözü de onun üzerindeydi ve sopa her zaman vurmaya hazır vaziyette elinde bekliyordu.

Kaleye varınca Güzel Smith onu iyice bağladıktan sonra yatmaya gitti. Beyaz Diş bir saat kadar bekledi. Sonra bağlandığı kayışı dişleriyle kemirmeye başladı. On saniye sonra serbestti. Dişleriyle kemirirken hiç vakit kaybetmemiş ve en ufak bir yeri atlamamıştı. Kayış sanki bıçakla kesilmiş gibi çok muntazam kemirilmişti. Beyaz Diş hemen homurdanarak kaleye doğru baktı, tüyleri kabardı. Ardından dönüp Boz Kunduz'un kampına bir koşu tutturdu. Bu yabancı ve korku saçan tanrıya hiçbir yakınlık duymuyordu. O, Boz Kunduz'a teslim olmuştu ve kendisini hâlâ ona ait görüyordu.

Ama aynı sahne, sadece tek bir farkla tekrarlandı. Boz Kunduz sabahleyin onu tekrar kayışla bağlayıp Güzel Smith'e teslim etti. Fark şuydu: Güzel Smith bu kez onu dövdü. Sımsıkı bağlı olan Beyaz Diş'in bu sırada öfkeden kudurmak ve dayağa katlanmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Güzel Smith onu sopanın yanı sıra kamçıyla da dövüyordu. Bu, o gün Beyaz Diş'in yaşamı boyunca yediği en kötü dayaktı. Boz Kunduz'un, daha yavruyken attığı o müthiş dayak bunun yanında hiç kalırdı.

Güzel Smith attığı dayaktan hoşlanmıştı. Hatta büyük bir zevk almıştı. Kurbanının perişan halinden büyük bir zevk alıyor, aynı anda hem sopa hem de kamçıyla vurduğu Beyaz Diş'in acı feryatlarını ya da aciz hırlamalarını, inlemelerini dinlerken ruhsuz kıvılcımlar saçan gözleri parlıyordu. Güzel Smith gibilerinde korkaklığın zalimliği vardı çünkü. Böyleleri kendilerine söz ya da yumrukla meydan okuyanların karşısında sinip yalakalık yapar, salya sümük ağlayıp zırlarlar, kendilerine yapılanların

intikamını ise zayıf yaratıklardan alırlardı. Bütün canlılar gücü sever, Güzel Smith de seviyordu elbette. Kendi türüne karşı güç gösterisinde bulunamayınca, kendisinden zayıf yaratıklara bu şekilde davranarak içindeki hıncı kusuyordu. Ama Güzel Smith'in böyle olmasının nedeni kendisi değildi, bu yüzden de suç ona yüklenemezdi. Bu dünyaya çarpık bir beden, gaddar bir ruh ve şeytani bir zekâyla gelmişti. Hamuru bunlarla yoğurulmuştu ve dünya bu hamuru yoğururken ona hiç de nazik davranmamıştı.

Beyaz Diş neden dayak yediğini biliyordu. Boz Kunduz kayışı boynuna dolayıp ucunu Güzel Smith'in eline verdiğinde, onunla gitmesinin tanrısının isteği olduğunu biliyordu. Güzel Smith onu kalenin dışında bağlı bıraktığında, isteğinin orada kalması olduğunu da biliyordu. Ama her iki tanrının da iradesine karşı gelmişti ve işte şimdi bunun cezasını çekiyordu. Geçmişte sahipleri değişen çok sayıda köpek görmüş, kaçakların da aynı kendisi gibi dayak yediğine şahit olmuştu. Akıllı bir köpekti ama onun doğasında akıldan daha büyük güçler vardı. Bunlardan biri sadakatti. Boz Kunduz'u sevmiyordu ve onun iradesine çok kızıyordu ama yine de ona sadıktı. Bu duygusunu engelleyemiyordu. Sadakat onun mayasında vardı. Bu, onun kendi türüne özgü bir şeydi, türünü diğer tüm türlerden ayıran bir özellikti ve bir kurt ile yabani bir köpeğin özgür doğadan gelip insanın arkadaşı olmasını mümkün kılan şey de bu özellikti.

Dayaktan sonra Beyaz Diş sürüklenerek kaleye götürüldü. Bu kez Güzel Smith onu bir sırıkla bağladı. Bir tanrı öyle kolayca bırakılamazdı ve Beyaz Diş için de bu kural geçerliydi. Onun tanrısı Boz Kunduz idi ve Boz Kunduz'un isteğine rağmen Beyaz Diş yapışmış, onu bırakmıyordu. Boz Kunduz'un ihaneti ve onu yüzüstü bırakmasının Beyaz Diş üzerinde bir etkisi olmamıştı.

Bedenini ve ruhunu tamamen ve karşılıksız bir şekilde Boz Kunduz'a vermişti. Beyaz Diş açısından hiçbir şart ve itiraz yoktu ve o bağ öyle kolay kolay kopmuyordu.

Böylece gece vakti herkes kaledeki herkes uykudayken Beyaz Diş kendisini tutan sırığı kemirmeye başladı. Sırık çok sağlam ve kuruydu, ayrıca boynuna çok yakın bağlanmıştı, dişlerini zorlukla değdirebiliyordu. Büyük bir çabayla, kasları müthiş acıyarak boynunu iyice geriye büktü ve sırığın ucunu dişlerinin arasına alıp güçlükle tutmaya çalışarak saatler süren sonu gelmez bir sabırla kemirmeyi başardı. Bu normal köpeklerin yapabileceği bir şey değildi. Bu olayın eşi benzeri yoktu, daha önce hiç görülmedik bir şeydi. Ama Beyaz Diş bunu başarmıştı ve sırığın ucu boynundan aşağı sarkarak, sabahın erken saatlerinde koşarak kaleden uzaklaştı.

Akıllı bir köpekti. Ama eğer sadece akıllı olsaydı, o ana kadar kendisine iki kez ihanet eden Boz Kunduz'a gitmezdi. Onda aklın yanı sıra sadakat da vardı ve üçüncü kez ihanete uğramak için yine geri döndü. Yine Boz Kunduz'un boynuna kayışı dolamasına izin verdi ve Güzel Smith yine onu almak için geldi. Ve bu defa geçen seferkinden daha şiddetli bir dayak yedi.

Beyaz adam kamçısını indirirken, Boz Kunduz ona kılını bile kıpırdatmadan bakıyordu. Beyaz Diş'i hiç korumadı. Artık onun köpeği değildi. Dayak bittiğinde Beyaz Diş ayakta duramıyordu. Güney topraklarının yumuşak iklimine ve toprağına ait bir köpek böyle bir dayaktan sonra asla hayatta kalamaz, ölürdü ama Beyaz Diş ölmedi. Onun yaşam denen okulunda sert kurallar geçerliyse, o da sert malzemeden yapılmıştı. Müthiş bir dayanma gücü vardı. Hayata büyük bir güçle ve sıkı sıkıya sarılmıştı. Şu an durumu ayakta duramayacak kadar kötüydü. Kendisini sürükleyecek kadar bile gücü yoktu, o yüzden

Güzel Smith yarım saat beklemek zorunda kaldı. Ama sonra önünü bile göremez ve sersemlemiş bir halde, onun peşi sıra kaleye döndü.

Bu defa onu dişlerinin tüm çabasını boşa çıkartacak bir zincirle bağladılar. Beyaz Diş zinciri ağaca çivilendiği yerden sökmek için sürekli ileri atılarak boş yere çabalayıp durdu. Birkaç gün sonra Boz Kunduz ayılmış ve iflas etmiş durumda Mackenzie'ye doğru Porcupine üzerinden uzun yolculuğuna çıktı. Beyaz Diş ise yarı deli ve çok zalim bir adamın malı olarak Yukon'da kaldı. Bir köpek deliliği nasıl algılayabilir ki? Beyaz Diş'e göre her şeye rağmen, korkunç dahi olsa, yeni sahibi sonuçta bir tanrıydı. Deli bir tanrıydı ama Beyaz Diş'in delilik konusunda bir deneyimi yoktu, o konuda bir şey bilmiyordu. Bildiği tek şey, yeni efendisinin iradesine itaat etmek ve onun tüm arzu ve isteklerine boyun eğmek zorunda olduğuydu.

3. nefretin saltanatı

DELİ tanrının eğitimi altındaki Beyaz Diş, tam bir cehennem köpeğine dönüştü. Kalenin arkasındaki bir ağılda zincirlenmiş olarak tutuluyor ve yine orada Güzel Smith'in yaptığı işkencelerle tahrik edilip azdırılıyordu. Beyaz Diş'in kahkahaya karşı ne kadar hassas olduğunu epeydir fark etmiş olan adam, ona acı verici numaralar yaptıktan sonra kahkahayla gülmeyi hiç ihmal etmiyordu. Büyük bir alayla patlattığı hakaret dolu kahkahasıyla gülerken parmağını da Beyaz Diş'e doğru uzatıyordu. Böyle anlarda Beyaz Diş çok korkuyor ve ardından içini müthiş bir öfke kaplıyordu, o an, aklından zoru olan Güzel Smith'in deliliğini bile aşıyordu.

Eskiden Beyaz Diş öç alma duygusuyla yanıp tutuşsa da, sadece kendi türünün düşmanı olmuştu. Ama o kadar çok ve kötü işkence görmüştü ki, ona karşı olan herkesten, her şeyden, ayırt etmeksizin ve en ufak bir mantık belirtisi göstermeksizin, körü körüne nefret ediyordu. Onu bağlayan zincirden, ağılın parmaklıkları arasından ona bakanlardan, adamların yanında dolaşıp onun çaresizliğini fırsat bilerek karşısında hırlayıp duran köpeklerden, her şeyden nefret ediyordu. İçine konduğu ağılın tahta-

larından bile nefret ediyordu. Ve tabii hepsinden önce ve fazlasıyla da Güzel Smith'ten.

Öte yandan, çok geçmeden Güzel Smith'in Beyaz Diş'e yaptıklarının bir amacı olduğu anlaşıldı. Bir gün çok sayıda adam ağılın önünde toplanmıştı. Güzel Smith elinde sopayla içeri girip Beyaz Diş'in boynundaki zinciri çıkardı. Sahibi tekrar dışarı çıktığında Beyaz Diş serbest kalmıştı ve dışarıdaki adamların üzerine atlayabileceği bir delik bulmak için ağılın duvarlarına saldırdı. Müthiş irileşmiş ve korkunç bir hayvana dönüşmüştü. Boyu bir buçuk metre, omuz yüksekliği yetmiş beş santimdi ve o boyutlardaki bir kurttan çok daha ağırdı. Annesinden, köpeklerin içyapısını miras almıştı, bedeninde yağ diye bir şey yoktu, ayrıca fazla et de yoktu ama buna rağmen kırk beş kilodan fazla çekiyordu. Ve bu kiloların hepsi kas, kemik ve sinirlerden oluşuyordu, etten yapılmış bir savaş makinesiydi o.

Ağılın kapısı tekrar açıldığında Beyaz Diş duraksadı. Alışılmadık bir şey oluyordu. Bekledi. Kapı iyice açıldı. İçeri devasa bir köpek itildi ve arkasından kapı gürültüyle kapatıldı. Beyaz Diş daha önce hiç böyle bir köpek görmemişti. Mastif denilen iri çoban köpeği türündendi hayvan. Ama köpeğin boyu ve korkutucu görünüşü Beyaz Diş'i yıldırmadı. Karşısında hıncını alabileceği tahta ya da demir olmayan canlı bir şey vardı. Parlak dişlerini göstererek atıldı ve mastifin boynunun yan tarafını bir hamlede parçaladı. Köpek de karşılığında başını can havliyle sallayıp boğuk bir sesle hırlayarak Beyaz Diş'e saldırdı. Ama Beyaz Diş durmuyordu, her yerdeydi; o yana, bu yana kaçıyor, bir şekilde sıvışıp sürekli atlayarak fırsat bulduğu anda dişlerini geçiriyor, sonra da hiç yara almadan ve tam zamanında kaçıyordu.

Dışarıdaki adamlar bağırıp alkışlarken Güzel Smith heyecandan kendinden geçmiş, şeytani bir zevk alarak Beyaz Diş'in sunduğu kesme ve parçalama gösterisini izliyordu. En baştan beri mastifin hiç şansının olmadığı belliydi. Çok hantal ve yavaş bir köpekti. Sonunda Güzel Smith, Beyaz Diş'i sopayla vurup geriletirken, mastifin sahibi de onu kurtarmak için sürükleyerek dışarı çıkardı. Sonra bahisler ödendi ve paralar Güzel Smith'in avuçlarına doldu.

O günden sonra Beyaz Diş ağılın çevresinde adamların toplanmasını dört gözle beklemeye başladı. Çünkü bunun anlamı dövüş demekti ve içindeki enerjiyi açığa çıkartması için bu kendisine lütfedilen bir fırsattı. Sürekli işkence görüyor, nefret etmesi için tahrik edilip kışkırtılıyor ve sahibinin kendisinden güçlü olduğuna karar verip güç savaşına girişmesini istediği köpeği bekliyor ama onunla karşılaşması dışında içindeki nefreti kusup rahatlamaması için zincire vuruluyordu. Güzel Smith ondaki gücü çok iyi tahmin ediyordu, çünkü kazanan hep o oluyordu. Bir gün üzerine peş peşe üç köpek saldılar. Başka bir gün ağılın kapısından içeri Vahşi Yaşamdan yeni yakalanıp getirilmiş yetişkin bir kurt itildi. Yine başka bir gün karşısına aynı anda iki köpeği birden çıkardılar. En vahşi dalaşma bu olmuştu ve Beyaz Diş iki köpeği de öldürdü; ama onun da canından olmasına ramak kalmıştı.

O yıl sonbaharda ilk kar düşmüş ve henüz donmamış yumuşak buz parçaları nehirlerde akarken, Güzel Smith Yukon'dan Dawson'a giden bir buharlı gemide kendisine ve Beyaz Diş'e yer ayırttı. Beyaz Diş bölgede büyük ün kazanmıştı. Savaşçı Kurt ismiyle her yerde tanınıyor ve geminin güvertesindeki kafesin etrafı, meraklı adamlar tarafından çevriliyordu hep. Kâh öfkelenerek hırlıyor kâh sakin bir şekilde yatıp buz gibi bir nefretle dikkatle onla-

rı inceliyordu. Nasıl nefret etmesin? Kendisine bu soruyu hiç sormamıştı ama şu an sadece nefret etmeyi biliyor, nefretin tutkusuyla birden kendini kaybediyordu. Yaşam onun için bir cehenneme dönüşmüştü. O, kesinlikle, insanların eline düşüp küçücük kafeslere kapatılmak için yaratılmamıştı. Ama gördüğü muamele tam olarak buydu. İnsanlar ona bakıyor, parmaklıkların arasından sopalarla dürtüyor, sonra da kahkahalarla yüzüne gülüyorlardı.

Hamurunu yoğuran doğanın ona verdiğinden çok daha acımasız bir yaratık haline gelmesine neden olan işte bu ortamdı, bu adamlardı. Ama doğa onu yaratırken esneklik de vermişti. Başka bir hayvan bu koşullarda ölür ya da cesareti kırılırdı ama Beyaz Diş şartlara ayak uydurup hayatta kalmıştı ve bunun bedeli olarak ruhu da ölmemişti. Cehennemin baş köpeği ve onun baş işkencecisi olduğu kesin olan Güzel Smith'in Beyaz Diş'in ruhunu öldürmesi büyük olasılıktı ama henüz bunu başaracağına dair bir belirti yoktu ortada.

Güzel Smith'in içinde bir şeytan varsa, Beyaz Diş'in içinde de başka bir şeytan vardı ve bu iki şeytan birbirine karşı sonu gelmez bir kin ve nefret besliyordu. Eskiden Beyaz Diş eli sopalı adam karşısında sinmek ve ona itaat etmek gibi bir bilgeliğe sahipti ama artık bu bilgelik de onu terk etmişti. Güzel Smith'in sadece görüntüsü bile onun şiddetli öfke krizleri geçirmesine neden oluyordu. Birbirlerine yaklaştıklarında ve Beyaz Diş onun sopasını yiyerek geri çekilmek zorunda kaldığında, hırlayıp kükreyerek dişlerini gösteriyordu. Ve son kükreme hep ona aitti, hiçbir zaman da bu üstünlüğünü düşmanına kaptırmayacaktı. Bu asla onun elinden alınamayacaktı. Ne kadar feci bir dayak yerse yesin, son kükreme hep onundu, son olarak hep onun sesi duyuluyordu. Güzel Smith pes edip yanından ayrılırken Beyaz Diş ya meydan okurcasına

hırlıyor ya da nefretle kükreyerek kafesin parmaklıklarına saldırıyordu.

Gemi Dawson'a vardığında Beyaz Diş kıyıya çıktı. Yine kafesindeydi ve çevresi yine meraklı adamlarla çevrilmiş olarak gözler önündeydi. Savaşçı Kurt adıyla herkese sergileniyordu ve onu ancak elli sentlik altın tozu verenler görebiliyordu. Hiç dinlenemiyordu. Biraz uyumak için yatsa hemen sert bir sopayla dürtülüyor, izleyiciler onun için ödedikleri paranın karşılığını almak istiyordu. Gösteriyi daha ilginç hale getirmek için çoğu zaman onu tahrik edip öfkelendiriyorlardı. Ama daha da kötüsü, yaşadığı ortamdı. Büyük vahşi hayvanların en korkuncu olarak görülüyor, bu duygu parmaklıkların arasından ona da ulaşıyordu. Adamların ona attığı her laf, her bir tahrik onu da etkiliyor, sonuçta korkunç yırtıcılığı bu sayede kendi kendini besleyip daha da büyüyor, vahşiliği iyice ateşleniyordu. Bu da aslında onun hamurunun esnekliğinin ve bulunduğu ortamın baskısıyla her defasında yeniden yoğrulma kapasitesine sahip olduğunun bir başka göstergesiydi. Beyaz Diş kafesin içinde insanlara sergilenmek dışında profesyonel dövüşler de yapan bir hayvandı. Düzensiz aralıklarla yapılan dövüşler için her defasında kafesinden çıkarılıp kasabadan birkaç kilometre uzaktaki ormana götürülüyordu. Ve atlı polislerin müdahalesine maruz kalmamak için bu genellikle geceleri oluyordu. Birkaç saat bekledikten sonra gün ışıdığında izleyiciler ve dövüşeceği köpek geliyordu. Bugüne dek bu şekilde pek çok kez, her türlü ebatta ve cinste köpeklerle dövüşmüştü. Burası vahşi bir yerdi, insanları vahşiydi ve dövüşlerin sonu genellikle ölümle bitiyordu. Beyaz Diş dövüşmeye devam ettiğinden, dövüştüğü diğer köpeklerin öldüğü çok açık bir şekilde anlaşılmaktaydı. Bu konuda yenilgi duygusunu şimdiye kadar hiç tatmamıştı.

Lip-Lip'le ve yavru köpek sürüsüyle savaşarak aldığı ilk eğitim burada çok işine yarıyordu. İçinde, dünyaya sıkıca yapışmasını sağlayan bir azim ve kararlılık vardı. Daha hiçbir köpek onun ayaklarını yerden kesememişti. Kurt melezi olan tüm köpek cinslerinin en belirgin numarası, beklenmedik bir dönüşle hızla rakibinin üzerine saldırması ve doğrudan doğruya onun omzuna bindirerek onu devirmekti. Mackenzie tazıları, Eskimo ve Labrador köpekleri, Haskiler, Malemut köpekleri; hepsi aynı numarayı denemişler ama başaramamışlardı. O ayakları asla yerden kesilemeyen köpek olarak tanınıyordu. Adamlar bunu birbirlerine anlatıp her defasında bu kez devrilecek olup olmadığını izlemek için onu özel olarak seyretmeye geliyorlardı ama Beyaz Diş onları hep hayal kırıklığına uğramış olarak gönderiyordu. Ayrıca şimşek gibi de hızlıydı. Bu ona ölümüne dövüştüğü rakipleri karşısında inanılmaz bir üstünlük sağlıyordu. Kavga konusunda çok deneyimli olmasına rağmen hiçbir köpek onun kadar süratli bir rakiple karşılaşmamıştı. En önemli özelliklerinden bir başkası da, saldırısını rakibinin hiç beklemediği bir anda gerçekleştirmesiydi. Dövüşmeye alışkın vasat bir köpek hırlama, tüylerini kabartma ve kükreme gibi dövüş öncesi ön hazırlıklarını yapardı ama Beyaz Diş, daha dövüşe başlamadan rakibi olan köpeklerin ayaklarını yerden kesip işlerini bitiyordu. Bu oldukça sık rastlanan bir olaydı, o yüzden diğer köpekler dövüşe hazırlanana kadar Beyaz Diş'i tutmak gibi yeni bir âdet geliştirmek zorunda kalmışlardı.

Dövüş konusunda Beyaz Diş'in üstün olmasının tek nedeni deneyimdi. Bu onun için en önemli ve en yararlı şeydi. Dövüşmeyi, karşısına çıkan köpeklerin hepsinden çok iyi biliyordu. Onlardan daha çok dövüşmüş, herhangi bir numarayla karşılaştığında bununla nasıl baş ede-

ceğini çok iyi öğrenmişti. Bu da aynı zamanda onun diğerlerinden çok daha fazla numara bildiği anlamına geliyordu. Diğer yandan sadece ona mahsus olan şu özel saldırı yönteminden daha üstün bir numara olmadığı gibi, bu yöntemin daha fazla geliştirilecek bir tarafı da kalmamıştı. Bu yüzden zaman içinde daha az dövüşe çıktı çünkü adamlar onunla eş özelliklere ve güce sahip bir köpek bulma konusunda umutsuzluğa düşmüşlerdi. Bu durumda da Güzel Smith onun karşısına kurtları çıkarmak zorunda kalıyordu. Sırf bunun için yerliler tarafından tuzağa düşürülüp yakalanan vahşi hayvanlar getiriliyordu, hal böyle olunca, Beyaz Diş'le kurtlar arasındaki dövüşün kalabalık bir izleyici kitlesi çekmesi garantiydi. Ama bir defasında onun karşısına yetişkin bir dişi vaşak çıkardıklarında Beyaz Diş ilk defa hayatta kalmak için dövüşmüştü. Vahşi Doğanın içinden kopup gelmiş olan vaşağın hızı kendisininkiyle aynıydı, yırtıcılığı da eşitti ve Beyaz Diş sadece dişleriyle savaşırken vaşak buna ilaveten kıvrık ve keskin pençelerini de işin içine katarak dövüşüyordu.

Vaşaktan sonra Beyaz Diş için artık dövüşler bitmişti. Artık onunla savaşacak bir hayvanın olmadığı kesin olarak anlaşılmıştı. En azından dövüşmek için onun karşısına çıkmaya değer görülen bir hayvan yoktu. Bu yüzden de baharda Tim Keenan adlı kumarbaz şehre ayak basana kadar dövüşe çıkarılmayıp sadece kafesin içinde sergilendi. Keenan'ın yanında Klondike'a ilk kez gelen bir buldog vardı ve görünen o ki, bu tuhaf köpekle Beyaz Diş'in karşılaşması kaçınılmazdı. Ve bir hafta boyunca kasabanın belli başlı yerlerinde baş sohbet konusu olan dövüş, sonunda gerçekleşti.

4. ölümün pençesi

GÜZEL SMİTH, boynundaki zinciri çıkarıp geri çekildi.

Beyaz Diş hemen saldırmadı. Durdu, kulakları ileri doğru dikildi, her an saldırmaya hazır halde ve büyük bir ilgiyle karşısındaki tuhaf hayvanı incelemeye koyuldu. Daha önce hiç böyle bir köpek görmemişti. Tim Keenan buldogu ileri iterken kulağına fısıldadı: "Saldır." Bodur hayvan kısa ve hantal adımlarla dairenin ortasına doğru paytak paytak yürüdü. Sonra durdu ve gözlerini kırpıştırarak Beyaz Diş'e baktı.

Bu arada kalabalıktan, "Saldır ona Cherokee!", "Yok et onu, Cherokee!", "Ye şu köpeği!" diye çığlıklar yükseliyordu.

Ama Cherokee dövüşmekle pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Başını çevirip kendisine bağıran adamlara bakarken kısa kuyruğunu sevecenlikle sallıyordu. Korkmuyordu, sadece tembeldi. Ayrıca da kalabalığın, ondan karşısında duran köpekle dövüşmesini istediğini anlayamamıştı. Çünkü bu tür bir köpekle dövüşmeye alışık değildi, kalabalıktan onun karşısına dövüşeceği türden bir köpek çıkarmalarını bekliyordu. Tim Keenan dairenin içine girip Cherokee'nin üzerine doğru eğildi ve omzunun

iki yanındaki tüylerini ters yönde ovarak ileri doğru sıvazlamaya başladı. Bu okşamalarla ona ne yapması gerektiğini söylüyordu, amacı onu bu şekilde tahrik etmekti. Cherokee boğazının derinliklerinden yavaşça gelen bir homurtuyla hırlamaya başladı. Hırlamaların ritmi adamın el hareketleriyle uyum içindeydi. Ve hayvanın homurtusu onu okşayan ellerin hareketinin son noktaya gelmesiyle iyice yükseliyor, bir sonraki sıvazlamayla tekrar başlayana dek geri çekiliyordu. Bu ritmi ellerin hareketleri yönlendiriyordu, ellerin hareketi kesildiğinde hırlama da birden yükseliyordu.

Bu durum Beyaz Diş üzerinde de etkili oldu. Hayvanın boynundaki ve omuzlarındaki sert tüyler aniden dikildi. Tim Keenan köpeğini son kez ileri doğru ittirip geri çekildi. Cherokee'yi ileri iten güç arkasından çekildiği için, artık hayvan çarpık bacaklarıyla çevik bir şekilde koşmaya çalışarak kendi iradesiyle ilerliyordu. Beyaz Diş o anda durdu. Kalabalıktan irkilmeyle karışık bir hayranlık çığlığı yükseldi. Derken aradaki mesafeyi bir anda aştı ve rakibine bir köpekten çok bir kedi gibi yaklaşarak kedi çevikliğiyle onu ısırıp geri kaçtı. Buldogun kulağı parçalanmış, kanlar kalın boynuna akıyordu. Ama hayvan hiç aldırış etmez göründü, hatta hırlamadı bile, dönüp Beyaz Diş'in peşine takıldı. İki tarafın da sergilediği tavır, izleyenlerin taraf tutma ruhunu canlandırmıştı; biri hızlı, diğeri metanetliydi. Kalabalık yeni bahislere giriyor ya da bahisleri artırıyordu. Beyaz Diş peş peşe saldırdı, kesiyor, yarıyor ama kendisi yara almadan geri kaçıyordu; bu arada tuhaf rakibi ise acele etmeden ama çok da yavaş davranmaksızın, kararlılıkla ve adeta amacına odaklanmış bir işadamı ciddiyetiyle onu izliyordu. Uyguladığı yöntemin bir hedefi olduğu kesindi, yapmak istediği bir şey vardı ve onu bundan hiçbir şey alıkoyamazdı. Tüm tavır ve

tutumları, hareketleri bu hedefe yönelikti. Bu, Beyaz Diş'in kafasını karıştırdı. Bugüne kadar hiç böyle bir köpek görmemişti. Kendini koruyacak tüylerden bile yoksundu. Üstelik yumuşaktı ve bedeninden kolayca kan çıkıyordu. Üzerinde kendi türünden köpeklerde genellikle olduğu gibi Beyaz Diş'in dişlerini engelleyecek kalın bir kürk tabakası da yoktu. Onu her ısırışında dişleri yumuşak etinin içine kolayca batıyor, hayvan kendisini savunamayıp teslim olmuş gibi görünüyordu. Kafasını karıştıran bir diğer şey de şuydu: Şimdiye kadar dövüştüğü tüm köpeklerde alışık olduğunun tersine bu köpek hiç ciyaklamıyordu. Sadece bir gırlama ve homurdanma dışında başına gelen her şeye sessizce katlanır görünüyor, bu arada Beyaz Diş'i takip etmekten de vazgeçmiyordu.

Aslında Cherokee hiç de yavaş bir hayvan değildi. Büyük bir çeviklikle sağa sola dönüyor, kendi çevresinde turluyor ama dönüp durduğu yerde Beyaz Diş'i bulamıyordu. Onun da kafası karışmıştı. Şimdiye dek böyle yaklaşamadığı bir köpekle hiç dövüşmemişti. Bütün dövüşlerde köpekler birbirlerine yaklaşmak isterdi. Ama şimdi karşısında kendini hep belli bir mesafede tutan ve bu mesafeyi koruyan, bu arada da sürekli bir oraya bir buraya koşup durarak dans eden bir köpek vardı. Ok gibi fırlayıp dişlerini ona geçirdikten sonra tekrar aynı hızla uzaklaşan bir köpek.

Beyaz Diş, rakibinin yumuşak boğazına ulaşamamıştı. Buldog kendi boyuna göre fazla kısaydı. Bir de ona ilave bir koruma sağlayan kocaman bir çenesi vardı. Beyaz Diş hızla atılıp ona vurarak kaçtıkça Cherokee'nin yaraları daha da artıyordu. Boynu ve başının iki yanı çok fena parçalanmıştı. Kanaması çok fazla olmasına rağmen hareketlerinin uyumunun bozulduğuna ilişkin hiçbir işaret vermiyor, rakibini gönülsüzce takip ediyordu. Sadece tek

bir an, kafası karıştığı için onu takibe ara verdi ve onu izleyen adamlara gözlerini kırpıştırarak baktı, dövüşe devam edeceğinin göstergesi olarak ağaç kütüğüne benzeyen kuyruğunu salladı.

Beyaz Diş bundan yararlanıp hemen onun üzerine atladı ve kulağının kalan parçasını da yararak geri kaçtı. Bunun üzerine küçük bir kızgınlık belirtisi gösteren Cherokee onu tekrar takibe koyuldu. Beyaz Diş'in çizdiği dairenin içinde koşarken ölümcül kancasını onun boğazına takmaya çalıştı. Ama buldog rakibinin boğazını kıl payı kaçırırken Beyaz Diş'in aldatıcı bir hareketle ansızın ters yöne dönüp tehlikeden uzaklaşması kalabalığın hayranlık ve övgü dolu çığlıklarına neden oldu.

Zaman geçiyordu ama Beyaz Diş hâlâ dans ediyordu, şaşırtıcı hareketlerde bulunuyor, birdenbire kenara kaçıyor, sonra birden tekrar rakibinin üzerine atlayıp onu yaraladıktan sonra tehlikesiz bölgeye sıçrıyordu. Buldog ise, aman vermez takibine devam ediyordu. Rakibinin boğazına kancayı geçirip hedefine er ya da geç ulaşacaktı. Bu yüzden de o ana dek gördüğü tüm eziyetlere katlanıyordu. Kulakları kopuktu, boynu ve omuzları en az yirmi yerden delinmişti, dudakları kesilmiş kanıyordu. Bu yaraların hepsi tahmininin de ötesinde ve kesinlikle savunma gücünü aşan şiddette aldığı şimşek gibi hızlı ısırıklar yüzündendi.

Beyaz Diş bazen Cherokee'yi yere devirmeye çalışmıştı ama aralarındaki boy farkı epey fazlaydı. Cherokee bodurdu ve yere çok yakındı. Beyaz Diş ünlü boyun numarasını birçok kez denedi. Sonra bir ara hızlı şaşırtma hareketleriyle ters yöne dönüşler sırasında bir fırsat yakaladı. Cherokee kendi etrafında döndüğü için onu başı diğer yöne dönük halde buldu. Omzu açığa çıkmıştı. Beyaz Diş yüklendi ama kendi omzu rakibinin omzundan çok

yüksekteydi ve tüm gücüyle ona bindirdiği için aldığı hızla rakibinin üzerinden aştı. Onun nasıl dövüştüğünü bilenler, Beyaz Diş'in ayaklarının yerden kesildiğini ilk kez gördüler. Havada yarım takla attı. Ve kediler gibi ayakları üzerine inmek için bedenini havada çevirdi, eğer çeviremeseydi yere sırtüstü düşecekti. Ama yine de yanlamasına düştü. Gerçi hemen ayakları üzerine döndü ama o sırada Cherokee'nin dişleri Beyaz Diş'in boğazına geçiverdi. Aslında Chorekee tam tutamamıştı, onu boğazının alt tarafından, göğsüne yakın bir yerden yakalamıştı ama orayı bırakmadı.

Beyaz Diş ayağa kalktığı anda deli gibi koşarak boğazına asılan buldogu üzerinden atmaya çalıştı ama başaramıyordu. Bu üzerine yapışan, onu bir türlü bırakmayan ağırlıktan dolayı çılgına döndü. Hareketlerini engelliyor, özgürlüğünü kısıtlıyordu. Bu, tuzağa yakalanmak gibi bir şeydi; tüm içgüdüleri ona kızıyor, isyan ediyordu. Bu çok büyük, çılgınca bir isyandı. Birkaç dakika boyunca tam anlamıyla delirmiş gibiydi. İçindeki temel içgüdü, kontrolü ele geçirmişti. Doğası gereği varoluş iradesi kabarmış ve bir anda her şeyi yutmuştu. Şu an artık sadece bedeninin yaşama tutkusu ona egemen olmuş durumdaydı. Tüm zekâsı uçup gitmiş, yok olmuştu, sanki kafasının içinde beyin diye bir şey yoktu. Bedeni kör bir ihtiras içindeydi; var olmak, hareket etmek, sonucu ne olursa olsun hamle yaparak saldırmak, ne kadar zarar verecek olursa olsun devinime devam etmek istiyordu, çünkü bu şiddetli ihtiras mantığını saf dışı bırakmıştı, bu davranış biçimi onun varoluşunun dışavurumu idi.

Boğazında sürüklenen o yirmi beş kiloluk ağırlıktan kurtulabilmek için üst üste daireler çizdi, kendi çevresinde turlar attı, kendisinin ve onun tersi yönünde dönenip durdu ama buldog kancasını orada tutmak dışında hiçbir

şey yapmıyordu. Bazen, çok nadir anlarda, ayaklarını yere basıyor ama bunu Beyaz Diş üzerindeki konumunu sağlamlaştırmak için yapıyordu. Sonra hemen ardından ayakları yine yerden kesiliyor ve Beyaz Diş'in hızla dönerek yaptığı çılgın girdaplarda onun ardından sürükleniyordu. Cherokee kendisini içgüdüleriyle ortaya koyan bir köpekti. Rakibine o şekilde yapışarak doğru bir şey yaptığını biliyordu ve o anda duyduğu tatmin duygusuyla gururlanıp tüyleri kabarıyordu. O anlarda adeta gözlerini kapatıyor, yara aldığına, incindiğine bile bakmadan bedeninin o şekilde oradan oraya savrulmasına ses çıkarmıyordu. Önemli olan bu değildi. Önemli olan kancasıydı ve o kancayı oradan indirtmedi.

Ancak Beyaz Diş yorgunluktan artık tükenince durdu. Elinden hiçbir şey gelmiyor ve bunu anlayamıyordu. Dövüş hayatında hiç böyle bir şey olmamıştı. Şimdiye dek dövüştüğü köpekler hiç böyle dövüşmemişlerdi. Onlarla dövüşü her zaman ısır-parçala-kaç, ısır-parçala-kaç şeklinde olurdu. Birden böğrünün üzerine yere düştü. Soluk soluğa idi. Hâlâ boğazını bırakmamış olan Cherokee onu itip yanlamasına yere yatırmaya çalışıyordu. Beyaz Diş buna direniyor, rakibinin dişlerinin tuttuğu yeri bırakıp çiğner gibi ardı ardına sıkarak kancasının yerini yavaşça değiştirdiğini hissediyordu. Her çiğneme hareketi rakibinin dişlerini boğazına daha da yaklaştırıyordu. Buldoğun taktiği elindekini tutup fırsat bulduğu takdirde durumunu sağlamlaştırmaya çalışmaktı. Beyaz Diş dururken böylece aradığı fırsat da çıkmıştı. Beyaz Diş savaşırken Cherokee elindekini tutmakla yetinmekten hoşnuttu.

Beyaz Diş'in dişlerinin Cherokee'nin bedeninde erişebileceği tek yer şişkin boynuydu. Boynunun omuzla birleştiği yerden dişleriyle yakaladı ama çiğneyerek dö-

vüşme taktiğini bilmiyordu ve üstelik çenesi de buna uygun değildi. Rastgele ve düzensiz bir şekilde dişleriyle kesip parçaladı. Sonra pozisyonlarındaki değişiklik yüzünden bunu yapamaz hale geldi. Buldog onu yere sırtüstü yuvarlamayı başarmış ve boğazına yapışarak üzerine çıkmıştı. Bunun üzerine Beyaz Diş bedeninin alt kısmını hemen bir kedi gibi eğip ayaklarıyla üzerindeki rakibinin karnına ulaştı, sonra da uzun ve yırtıcı pençeleriyle deşmeye başladı. Cherokee, Beyaz Diş'in boğazını bırakmadan hızla yer değiştirip onun üzerinden çekilmeseydi, bağırsaklarını dışarı dökülebilirdi.

Bu dişlerden kurtulamıyordu. Bu adeta, kader gibi insafsız ve kaçınılmazdı. Rakibi yavaşça şahdamarına yaklaşıyordu. Şu anda Beyaz Diş'i ölümden koruyan tek şey boynunun esnek derisi ve deriyi kaplayan kalın kürküydü. Deri ve kürk Cherokee'nin ağzında kabarık bir rulo oluşturmuştu ve dişlerini engelleyen sadece bunlardı. Ama eline en küçük bir fırsat geçtiğinde, azar azar ilerleyerek o esnek deri ve kalın kürkün giderek daha fazlasını ağzına alıyordu. Bu da sonuçta Beyaz Diş'in nefesini her geçen dakika daha da kesiyor, gitgide daha zor nefes alıyordu.

Kalabalığa göre dövüş bitmişti. Cherokee'yi destekleyenler çok neşelenmişler, ortaya ilginç bahisler atıyorlardı. Beyaz Diş'in destekleyicileri ise suskundu, bire on, bire yirmi şeklinde önerilen bahisleri reddediyorlardı. Sadece tek bir kişi bire elli bahse girecek kadar gözü karalık göstermişti, o da Güzel Smith idi. Dövüş ringinin içine girip parmağını Beyaz Diş'e uzattı ve ardından alay eden, onu küçümseyen bir kahkaha attı. Kahkahası istenen sonucu yarattı. Beyaz Diş öfkeden kudurmuştu. Kalan son gücünü kullanıp ayağa kalktı. Ama ringin içinde daireler çizip mücadele ederken yirmi beş kiloluk rakibinin boğazında yine sürüklendiğini görünce, öfkesi paniğe dönüştü. Bir

anda bedenine en basit ve temel içgüdü olan hayatta kalma güdüsü hâkim oldu ve yine bedeninin bu önüne geçilmez yaşama isteği karşısında aklı başından uçup gitti. Kâh daire çizerek kâh düşüp kalkarak, bazen de arka ayakları üzerinde oturup boğazına yapışmış ölümü oradan artık silkip atmak uğruna düşmanını yerden yükseğe kaldırmak için boş yere savaşıp durdu. Ve sonunda tükenmiş bir halde sırtüstü yere düştü.

Buldog da bu fırsatı kaçırmadan hemen dişlerini onun şahdamarına daha da yaklaştırdı ve kürkle kaplı etin daha büyük bir kısmını çiğneyip Beyaz Diş'i daha da nefessiz bırakacak en uygun yeri buldu. Kalabalığın alkışları, kazanan köpeğeydi. Birisi "Cherokee! Cherokee!" diye bağırıyordu. Cherokee de kesik ağaç kütüğüne benzeyen kuyruğunu zaferle titretip karşılık veriyordu. Ama bu tezahürat onun dikkatini dağıtmamıştı. Kuyruğu ile koca çenesi aynı duygular içinde değildi. Kuyruğu zaferle titrerken, çenesi Beyaz Diş'in boğazındaki korkunç kancayı bırakmıyordu.

Tam o sırada izleyicilerin arasında bir hareketlenme oldu. Bir yerlerden çıngırak sesleri duyuldu. Köpek sürücüsünün bağırışları duyuldu. Güzel Smith dışında herkes endişeyle etrafına bakındı, ne de olsa içlerinde çok büyük bir polis korkusu vardı. Ama gördükleri şey sadece köpekleri ve kızaklarıyla onlara doğru koşarak gelen iki adamdı; üstelik adamlar aşağıdan değil, yukarıdaki yoldan geliyorlardı. Maden aramak için çıktıkları yolculuktan dönmüş oldukları belliydi, dere yatağından aşağı iniyorlardı. Kalabalığı görünce köpeklerini durdurup yaklaştılar ve bu coşkunun nedenini anlamak için insanların arasına karıştılar. Köpek sürücüsü bıyıklıydı. Diğeri ise daha uzun ve düzgün tıraşlı, genç biriydi, buz gibi havada koşmaktan dolayı cildi kızarmış, koyu pembe bir renk almıştı.

Beyaz Diş artık mücadeleyi bırakmıştı. Aslında düzensiz ve istikrarsız bir şekilde direnmeye devam ettiği de söylenebilirdi ama bir hedefi yoktu. Çok az soluk alabiliyor ve alabildiği bu azıcık hava rakibinin dişlerinin aman vermez baskısı altında gitgide daha da azalıyordu. Buldog ilk önce dişlerini boğazından aşağı bir yere, göğsüne yakın bir yere geçirmiş olsaydı, zırh gibi kalın kürküne rağmen boğazındaki şahdamarı çoktan parçalanmış olacaktı. İlk anda kaptığı yeri yavaş yavaş yukarı doğru çekmekle uğraşmak Cherokee'nin epey vaktini almış, o sırada ağzı Beyaz Diş'in kılları ve derileriyle dolmuştu.

Bu arada şu anda Güzel Smith'in içindeki sınırsız zalimlik giderek beynine doğru yükselip bedenine tamamen hâkim olmaktaydı, içinde zerre kadar bir sağduyusu varsa bile o da yok olmuştu. Beyaz Diş'in bakışlarının donuklaştığını görünce artık dövüşün bittiğini kesin olarak anlamıştı. Ve birden fırlayıp delirmiş halde Beyaz Diş'in üzerine atlayarak onu vahşice tekmelemeye başladı. Kalabalığın arasından onu yuhalayanlar, bağırarak kınayanlar oldu ama hepsi bu kadar. Ancak Güzel Smith'in Beyaz Diş'i tekmelemeye devam ettiği sırada kalabalığın içinde bir hareketlenme başladı. Uzun boylu bir yabancı kimseden kibarca yol vermesini istemeksizin, insanları sağa sola iterek ilerliyordu. Adam dövüş ringine ulaştığında, Güzel Smith yeni bir tekme atmak üzereydi. Bütün ağırlığını bir ayağına vermişti, bu yüzden duruşu tam olarak dengede değildi. Tam o sırada yabancının yumruğu tüm şiddetiyle suratının ortasına indi. Yediği yumrukla Güzel Smith'in yerde duran sol bacağı da yerden kesildi ve tüm vücuduyla birlikte uçuşa geçerek havada döndü, sonra da karların üzerine sırtüstü düştü. Yabancı, kalabalığa dönüp bağırdı.

"Korkaklar, canavarlar!"

Öfkeliydi ve bu öfkesinde çok haklıydı. Kalabalığa bakarken gri gözleri madeni bir renk alıyor, çelik gibi parlıyordu. Ayağa kalkan Güzel Smith burnunu çekerek süklüm püklüm adama doğru eğildi. Ama yabancı bunu anlayamamıştı. Onun ne kadar aşağılık bir korkak olduğunu bilmediği için kavga etmek için üzerine yürüdüğünü sanmıştı. Bu yüzden, "Seni hain pislik!" diye bağırarak yüzünün ortasına ikinci bir yumruk indirip onu tekrar yere serdi. Güzel Smith bu kez kendisi için en güvenilir durumun, yattığı yerde kalmak olduğuna karar verdi ve kalkmaya yeltenmedi.

Yabancı ise dövüş ringine kadar peşinden gelmiş olan köpek sürücüsüne, "Matt, gel bir el at bakalım şuna" dedi.

İki adam köpeklerin üzerine eğildiler. Matt, Beyaz Diş'i tutarak Cherokee'nin dişleri biraz gevşeyince onu çekmek üzere hazırlandı. Genç adam, buldoğun iki çenesini birden sıkıca kavrayıp dişlerini gevşetmeye çalıştı. Ama boşunaydı. Sonra tüm gücüyle bir kez daha hayvanın çenelerine asılıp çekti, bunu yaparken her nefes verişinde de haykırıyordu. "Canavar herifler!"

O sırada kalabalıkta huzursuz bir dalgalanma belirdi, aralarında eğlencelerinin bu şekilde bozulmasına tepki gösterip homurdanmaya başlayanlar oldu ama yabancı yaptığı işten başını kaldırıp ateş saçan gözlerle onlara bakınca hepsi birden sus pus oldu.

Ama yabancı yine de dayanamayıp, "Lanet olası canavarlar!" diye onlara doğru haykırdı, ardından tekrar dikkatini elindeki işe verdi.

"Hiç faydası yok Bay Scott, o çeneleri asla ayıramazsın" dedi Matt.

İkisi de durup köpekleri yakından incelemeye koyuldular.

"Çok fazla kan kaybetmemiş" dedi Matt, "daha her şey bitmiş değil."

"Ama her an bitebilir" dedi Scott. "Bak! Görüyorsun değil mi, şu an atardamara biraz daha yaklaştı."

Genç adamın Beyaz Diş'le ilgili kaygısı artıyordu. Çenesini açması için Cherokee'nin kafasına defalarca acımasızca vurdu. Ama hayvan dişlerini gevşetmiyordu. Küt ve kısa kuyruğunu titretip ona bu şekilde vurulmasının nedenini anladığını ama ne olursa olsun kendisini haklı gördüğünü, bu yüzden de kancasını bırakmamakla görevini yaptığını belirtiyordu.

Scott umarsızca vahşi kalabalığa dönüp, "Kimse yardım etmeyecek mi" diye çıkıştı.

Ama kimse yardım etmek derdinde değildi. Üstüne üstlük alay ederek yerli yersiz tavsiyelerde bulundular.

"Dişlerinin arasına bir şey sokmamız gerek" diye önerdi Matt.

Bunun üzerine diğeri hemen kalçası üzerinde sallanan tabanca kılıfına uzanıp içinden silahı çekti ve namluyu buldoğun dişlerinin arasına sokmaya çalıştı. Sonunda namluyu dişlerinin arasına soktu ve kilitlenmiş dişlerle çeliğin sürtünme gıcırtısı net bir şekilde duyuluncaya kadar tüm gücüyle ileri doğru iteledi. İki adam da dizleri üzerine çökerek köpeklere doğru eğilmişti. O sırada Tim Keenan dövüş ringine girip Scott'ın arkasında durdu ve onun omzuna dokunup uğursuz bir sesle konuştu:

"Sakın onun dişlerini kırayım deme, yabancı."

"O zaman boynunu kırmam gerekecek" diyerek onu tersledikten sonra Scott tabancasının namlusunu hayvanın çenesinden içeri itelemeye devam etti.

Bunun üzerine kumarbaz daha kötü bir sesle, "Sana onun dişlerini kırma diyorum" diye tekrarladı.

Ama Keenan'ın maksadı blöf yapmaksa, bu hiç işe yaramamıştı. Scott uğraşısından geri durmuyordu ve çok geçmeden buz gibi bakışlarla ona dönüp sordu:

"Senin köpeğin mi?"

Kumarbaz homurdanarak onayladı.

"O halde gel buraya da gevşet şu hayvanın dişlerini."

Diğeri sinir bozucu bir yavaşlıkla konuşmaya devam ediyordu. "Bak yabancı, buna ben bile bir şey yapamam, ne yapmak lazım onu da bilmiyorum."

"O zaman defol git başımdan" dedi Scott, "ve bir daha da beni rahatsız etme, işim var."

Tim Keenan tepesinde dikilmeye devam etmesine rağmen, Scott hiç oralı olmadı. Bu arada tabancasının namlusunu hayvanın çenesinden içeri sokmayı başarmıştı, şimdi de diğer taraftan çıkarmaya uğraşıyordu. Bunu da başardıktan sonra çeneyi dikkatle ve nazikçe kanırtarak yavaş yavaş gevşetirken, Matt de Beyaz Diş'in iyiden iyiye çiğnenmiş boynunu aynı yavaşlıkla azar azar çekiyordu.

Scott, Cherokee'nin sahibine dönüp emreden bir sesle, "Köpeğini almaya hazır ol" diye bağırdı.

Kumarbaz onun talimatını hemen yerine getirip eğilerek köpeğini sıkıca tuttu.

"Şimdi!" diye bağıran Scott köpeğin çenesini son kez kanırttı.

Köpekler birbirlerinden ayrılırken buldog tüm gücüyle direniyordu.

"Uzaklaştır hemen buradan şu köpeği" diye bağıran Scott'ın emrine uyan Tim Keenan, Cherokee'yi sürükleyerek kalabalığın içine doğru götürdü hemen.

Beyaz Diş birkaç kez ayakları üzerine dikilmeye çabaladı. Sonunda bir kere bunu başardı ama bacakları henüz onu taşıyabilecek kadar güçlü değildi; yavaşça karların

üzerine çöktü tekrar. Gözleri yarı kapalıydı, feri sönmüş gözleriyle donuk donuk bakıyordu. Çenesi kapanmıyordu, gevşemiş ve yana kaymış dili dişlerinin arasından dışarı fırlamıştı. Görünüşü boğularak can vermiş bir köpeği andırıyordu. Matt onu dikkatle inceledi.

"Neredeyse işi bitmek üzereymiş" dedi, "ama düzgün soluk alıp veriyor."

Güzel Smith yattığı yerden kalkıp Beyaz Diş'e bakmak üzere yanlarına geldi.

"Matt, iyi bir kızak köpeği sence ne kadar eder" diye sordu Scott.

Hâlâ dizleri üzerinde Beyaz Diş'in üzerine eğilmiş duran köpek sürücüsü kafasından kabaca bir hesap yaptı. "Üç yüz dolar" diye cevap verdi.

Scott bu kez ayağının ucuyla Beyaz Diş'i hafifçe dürterek, "Peki ya bunun iyice dişlenip çiğnenmişi ne kadar eder" diye sordu.

Köpek sürücüsü, "Yarısı" dedi.

Scott bu cevap üzerine Güzel Smith'e döndü.

"Duydun mu canavar herif? Şimdi köpeğini senden satın alıyorum ve karşılığında sana yüz elli dolar veriyorum."

Cüzdanını çıkarıp paraları saydı. Ama Güzel Smith ona teklif edilen paraya dokunmayı reddedip ellerini arkasına götürdü.

"Satmıyorum" dedi.

"Hayır efendim, pekâlâ da satıyorsun" diyerek Scott satış işlemini kesinleştirdi. "Çünkü ben alıyorum. İşte paran. Köpek artık benimdir."

Güzel Smith elleri hâlâ arkasında, geri çekildi.

Bunun üzerine Scott hemen onun üzerine atlayıp yumruğunu havaya kaldırdı. Güzel Smith bunu görünce korkudan yere çöktü. Bu arada, "Ama benim de haklarım var" diye sızlanıyordu.

"O köpeğe sahip olmakla sen zaten haklarının tazminatını önceden peşinen alın ışsın" dedi Scott. "Şimdi sen şu parayı alıyor musun, almıyor musun? Bak, eğer bunu hemen şimdi almazsan sana yine vurmak zorunda kalacağım."

Güzel Smith korkusundan hemen telaşla, "Tamam, tamam" dedi. Ardından da, "Parayı alıyorum ama itirazımdan vazgeçmiş değilim" diye ekledi. "Bu köpek bir darphane ve ben şimdi burada soyguna uğramış oluyorum. Her insanın bazı hakları vardır."

"Çok doğru" diyerek Scott parayı ona uzattı. "Her insanın bazı hakları vardır. Ama sen insan değilsin ki. Sen bir canavarsın."

Bunun üzerine Güzel Smith onu tehdit etme yoluna başvurdu. "O zaman Dawson'a gittiğimde gör bak neler olacak" dedi. "Kanun benden yana."

"Dawson'a gittiğinde ağzını açacak olursan sana oraları nasıl dar edeceğimi de görürsün. Anladın mı?"

Güzel Smith cevap vermek yerine homurdandı.

"Anladın mı dedim" diye gürledi Scott.

Güzel Smith korkudan iyice büzülüp homurdanarak, "Evet" diye onayladı.

"Evet, ne?"

"Evet, efendim" diye köpek gibi hırladı beriki.

O sırada kalabalıktan biri, "Şuna bakın! Neredeyse köpekler gibi ısıracak!" diye bağırınca ortalık kahkaha sesleriyle doldu.

Scott hemen Beyaz Diş'le ilgilenen köpek sürücüsünün yardımına koştu.

Adamlardan bazıları oradan ayrılıyorlardı. Bazıları ise gruplar halinde durmuş, onları izlerken aralarında konuşuyorlardı. Tim Keenan bu gruplardan birine katıldı. "Kim bu herif" diye sordu.

İçlerinden biri, "Weedon Scott" dedi.

Kumarbaz, "Kimin nesidir bu Weedon Scott denen lanet herif peki" diye üsteledi.

"Yetenekli madencilerden biridir, dostları hep zengin kodamanlardır. Eğer başının belaya girmesini istemiyorsan ondan uzak durmalısın, senin için iyi olur, sana bu kadar diyorum. Yetkililerle arası çok iyidir. Hele o Altın Komiseri[6], en iyi adamıdır."

Bu sözler karşısında kumarbazın yorumu, "Ben de zaten onun önemli biri olduğunu anlamıştım" oldu. "Yoksa baştan beri neden böyle davrandım sanıyorsunuz."

6. Pizer'a göre altın arayıcılarının şikâyetlerini kaydedip anlaşmazlıkları çözmeleri için Kanada tarafından resmi olarak görevlendirilen ve yaptıkları iş karşılığında ücret alan yetkililer.

5. Asi ruh

WEEDON SCOTT, "Hiç yararı yok" dedi. Kulübesinin merdivenine oturmuş, en az kendisi kadar umutsuz bir tavırla omuz silken köpek sürücüsüne baktı.

İkisi de kızak köpeklerinin üzerine atılmak için sonuna kadar gerdiği zincirin ucunda tüylerini kabartıp tüm şiddetiyle durmaksızın hırlayan Beyaz Diş'e baktılar. Kızak köpekleri, Matt'ten çeşitli dersler alınca ki bu dersler genellikle kısa ve kalın bir sopayla verilmişti, Beyaz Diş'i rahat bırakmayı öğrenmişler ve ancak o zaman belli bir uzaklıkta yatarak onun varlığını görmezlikten gelmeye başlamışlardı.

"Bu bir kurt ve evcil değil" diye kararını açıkladı Weedon Scott.

"Dur bakalım, daha belli değil" diye itiraz etti Matt. "Belki de içinde tahmin ettiğimizden çok daha fazla köpeklik vardır. Emin olduğum bir şey var ve bunu kabul etmek zorundayız."

Sonra durup gizli bir şeye işaret edermiş gibi başını Moosehide Dağı'na[7] doğru salladı.

7. Kanada, Yukon bölgesinin başkenti olan Dawson'a tepeden bakan bir dağdır. Üzerindeki kaymış kayanın görüntüsü dolayısıyla geyik postu ve geyik boynuzuna benzetildiği için bu adı almıştır.

"Çıkar şu baklayı ağzından öyleyse" dedikten sonra bir süre bekledi Scott. "Öt bakalım, neymiş bu?"

Köpek sürücüsü başparmağıyla arkasında duran Beyaz Diş'i işaret etti. "İster kurt ister köpek olsun, fark etmez. Bu evcilleşmiş."

"Hadi canım!"

"Evet, aynen öyle, hatta onu koşuma bile sokmuşlar. Şuraya iyice baksana, göğsündeki şu boydan boya izleri görüyor musun?"

"Haklısın, Matt. Anlaşılan Güzel Smith onu satın almadan önce kızak köpeğiymiş."

"O halde tekrar kızağa çekilmemesi için bir neden yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun" diye merakla sordu Scott ama hemen ardından başını hayır anlamında sallayarak ilave etti. "İki haftadır bizimle birlikte ve gördüğümüz tek şey onun şu anda her zamankinden daha vahşi olduğu."

"Ona bir şans ver o halde" diye öneride bulundu Matt. "Bir süreliğine serbest bırak."

Diğeri ona kuşkuyla bakıyordu.

"Tabii" diye devam etti Matt. "Daha önce de bunu denediğini biliyorum ama o zaman eline sopanı almamıştın."

"O zaman bir de sen dene."

Köpek sürücüsü sopasını eline alıp zincirine bağlı duran Beyaz Diş'e doğru gitti. Kafesteki bir aslanın eğiticisinin kırbacını izlediği gibi Beyaz Diş de sopayı öyle izliyordu.

"Görüyor musun, gözleri sopanın üzerinden ayrılmıyor" dedi Matt. "Bu iyiye işaret ve o hiç aptal bir hayvan değil. Bu, elimde sopa olduğu sürece bana bir şey yapmayacağını gösteriyor. Kesinlikle öyle çılgınlık yapacak kadar aptal değil."

Adamın eli boynuna yaklaştıkça Beyaz Diş tüylerini kabartarak hırladı ve yere çömeldi. Bir taraftan yaklaşan ele bakarken bir taraftan da tehdit edici biçimde tepesinde duran diğer eldeki sopayı gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Matt zincirin ucunu Beyaz Diş'in tasmasından çıkarıp geriledi.

Beyaz Diş özgür olduğunu güçlükle kavrayabildi. Güzel Smith'in eline geçeli aylar olmuştu ve bu süre zarfında köpeklerle dövüşmesi için serbest bırakılması dışında hiç böyle özgürlük anı hatırlamıyordu. Dövüş bittiği anda tekrar hapsedilmeye alışıktı. O yüzden şu anda ne yapacağını bilemiyordu. Bu yine tanrıların şeytani bir oyunu olmalıydı. Büyük bir dikkatle her an saldırıya uğramaya hazır, yavaşça yürüdü. Bu onun için öyle alışılmadık bir durumdu ki, ne yapacağını kestiremiyordu. Kendisini izleyen iki tanrıdan uzak durmak gibi bir önlem alarak kulübenin köşesine doğru dikkatle yürüdü. Hiçbir şey olmamıştı. Kafasının karıştığı açıkça görülüyordu. Tekrar geri geldi ve üç dört metre uzakta durup ne yapmak istediklerini anlamak ister gibi iki adama baktı.

"Yani sence kaçmayacak mı" diye sordu yeni sahibi.

"Bir kumar oynayacağız. Bunu öğrenmenin başka yolu yok" diyerek omzunu silkti Matt.

"Zavallı şeytan" diye şefkatle mırıldandı Scott. "Tek istediği insanca bir muamele, hepsi bu" diyerek dönüp kulübeye girdi.

Çıktığında elinde bir parça et vardı. Eti Beyaz Diş'e doğru attı. Beyaz Diş bir sıçramayla etten kaçarak onu uzaktan kuşkuyla inceledi.

"Hayır, Major!" diye bağırarak onu uyardı Matt ama geç kalmıştı.

Major derhal etin üzerine atladı. Dişlerini ete geçirdiği anda da Beyaz Diş saldırıya geçti. Köpeği bir hamlede yere

devirdi. Matt hemen fırladı ama Beyaz Diş kadar hızlı olması mümkün değildi. Major sendeleyerek ayağa kalkabildi ama boğazından fışkıran kan yerdeki karın üzerinde giderek genişleyen kıpkırmızı bir göl oluşturuyordu.

"Çok kötü ama Beyaz Diş ona hak ettiği dersi verdi" dedi Scott telaşla.

Bu arada Matt'in bacağı Beyaz Diş'i tekmelemek için havalandı. Ama aniden bir sıçrama, dişlerin şimşek hızıyla ısırıp kaçması ve peşi sıra gelen keskin, canhıraş bir haykırış. Öfkeyle hırlayan Beyaz Diş birkaç metre geri çekilirken Matt de eğilmiş bacağına bakıyordu. Yırtılmış pantolonuyla, iç donunu ve giderek büyüyen kırmızı lekeyi işaret ederek, "Bana da hak ettiğim dersi verdi" dedi.

"Sana onun umutsuz vaka olduğunu söylemiştim" dedi Scott cesareti kırılmış bir sesle. "Bu sorunu etraflıca düşündüm ve bir karara vardım. Bunu yapmayı asla istemezdim ama geriye yapacak tek bir şey kaldı."

Konuşurken bir taraftan da isteksiz ve yavaş hareketlerle tabancasını çıkarıp revolver topunu açarak içindeki kurşunları kontrol etti.

"Dinle beni Bay Scott, bak bu köpek cehennemden çıkıp geldi. Bu yüzden onun melek gibi bir yaratık olmasını bekleyemezsin. Ona biraz zaman tanımalısın" diyerek itiraz etti Matt.

Diğeri hemen cevabı yapıştırdı. "Major'a yaptığına baksana!"

Köpek sürücüsü feci durumdaki köpeğe baktı. Karların üzerinde, kendi kanının oluşturduğu gölün içinde yatmış can çekişiyordu.

"Ona hakkını verdi, bunu az önce sen kendin söyledin, Bay Scott. Beyaz Diş'in etini çalmaya kalktı ve öldü. Başka ne olacaktı ki? Elbette etini koruyacak, korumayı bilmeyen bir köpek zaten beş para etmez."

"Öyle ama kendi haline baksana, Matt. Haydi, köpekler konusunda haklısın diyelim ama bir yerde artık sınırı çekmemiz gerekiyor."

Matt inatla direniyordu. "Bak, bana da hak ettiğim dersi verdi. Neden ona tekme atmak istedim? İşte kendin söyledin. Doğru yaptığı için. O halde benim de ona tekme atmaya hakkım yoktu."

Scott ise bu konuda ısrarcıydı. "Aslında onu öldürmek, ona iyilik olur. Bu kesinlikle evcilleşemeyecek bir hayvan."

"Bana bak Bay Scott, bu zavallı şeytana mücadele etmesi için bir şans tanı. Şimdiye dek böyle bir fırsat bulamamış zavallı. Cehennemden yeni çıktı sayılır ve daha ilk kez, az önce serbest kaldı. Ona adamakıllı bir fırsat tanı. Eğer yola gelmezse, sana söz, onu şuracıkta kendi ellerimle öldüreceğim!"

"Tanrı biliyor ya, zaten ben de onu ne öldürmek ne de herhangi birisine öldürtmek istiyorum" dedi Scott ve tabancasını kılıfına soktu. "Tamamen serbest bırakıp ona her türlü iyi muameleyi yapacağız. Ve işte ilk muamele benden" diyerek Beyaz Diş'e doğru yürüyüp nazik ve yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başladı.

"Ama bence sen yine de eline sopanı alsan iyi olur" diye onu uyardı Matt.

Scott başıyla hayır işareti yaparak Beyaz Diş'in güvenini kazanma çabasına devam etti. Beyaz Diş ise kuşku içindeydi. Tanrının köpeğini öldürmüş, arkadaşını ısırmıştı, bütün bunlardan sonra feci bir cezadan başka ne bekleyebilirdi? Ama karşısında boyun eğmeyecekti. Nitekim tüylerini kabartmış, ona dişlerini gösteriyordu. Gözleri ateş gibiydi. Tüm bedeni tetikte ve her an her şeye hazır durumdaydı. Tanrının elinde sopa olmadığı için kendisine bu kadar sokulmasına izin vermişti. O el şimdi yukarıdan aşağıya doğru yavaşça kafasına yaklaşıyordu.

Yaklaştıkça Beyaz Diş bir taraftan sinirleniyor, bir taraftan da büzülüp yere çöküyordu. El ona yaklaştıkça o daha çok siniyor, bu arada bedeni büzülüp küçülürken içindeki kızgınlık daha da büyüyordu. Bu çok tehlikeli bir durumdu, arkasından mutlaka bir kalleşlik gelmesini bekliyordu. Tanrıların ellerini iyi biliyordu, o ellerin nasıl egemenlik kurduğuna ve ne büyük bir ustalıkla can yakabildiğine pek çok kez tanık olmuştu. Ayrıca da eskiden beri kendisine dokunulmasına tahammül edemezdi. Daha tehditkâr bir ifadeyle hırladı ve yere doğru biraz daha sindi ama el durmuyor, giderek yaklaşıyordu. O eli ısırmak istemiyordu. İçindeki o vahşi içgüdü iyice ayaklanıncaya ve yaşama arzusu her yanını kaplayıncaya kadar elden gelecek bütün tehlikelere katlandı. Weedon Scott dişlerin elini kapmasını ya da yaralamasını engelleyecek kadar hızlı olduğuna inanırdı. Dikilmiş bir yılanın atikliğiyle vuran Beyaz Diş'in müthiş hızı hakkında çok şey öğrenmesi gerekecekti.

Scott şaşkınlık içinde keskin bir çığlık atarak diğer eliyle yarılan elini kavrayıp sıkıca tuttu. Matt esaslı bir küfür savurup ona doğru öfkeyle koştu. Beyaz Diş hâlâ yere sinmiş durumdaydı, tüyleri kabarmış, dişleri ortaya çıkmış, gözlerinde kötü ve tehdit dolu bakışlarla geri çekiliyordu. Kendisini en az Güzel Smith'ten yediği dayak kadar korkunç bir dayağa hazırlıyordu.

"Buraya gel! Ne yapıyorsun sen" diye birden bağırdı Scott. Matt kulübeye dalarak elinde bir tüfekle dışarı çıkmıştı.

"Hiçbir şey yapmıyorum" dedi yavaşça. Ses tonunun soğukkanlı ve aldırışsız çıkmasına özellikle dikkat ediyordu. "Sadece biraz önce verdiğim sözü tutuyorum. Söylediğim gibi onu şuracıkta öldüreceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin!"

"Evet, öldüreceğim. İzle şimdi."

Beyaz Diş onu ısırdığında öldürmemesi için rica eden Matt idi. Şimdi ise Scott'ı ısırmıştı ve bu kez aynı savunmayı Scott yapıyordu.

"Ona bir fırsat vermemizi sen istedin. Haydi, o fırsatı ver bakalım şimdi. Daha yeni başladık ve işin başında dönmek olmaz. Bu kez de bana hakkım olan muameleyi yaptı. Baksana şuna."

Onlardan on metre kadar uzakta ve kulübeye yakın bir yerde duran Beyaz Diş, kan donduran bir hırçınlıkla hırlıyordu. Ama hırladığı kişi Scott değil, köpek sürüsüydü.

Köpek sürücüsü şaşkınlıkla, "Vay canına" dedi.

Scott ise aceleyle araya girdi. "Baksana şuna, ne kadar zeki, ateşli silahın ne olduğunu senin kadar biliyor. Bu çok zeki bir köpek, dostum ve ben de bu zekâya bir şans tanıyacağım. Koy o tüfeği yerine."

"Öyle olsun. Zaten benim içimden geçen de buydu" diyerek Matt tüfeği yere koyup odun yığınına dayadı.

Bu arada Beyaz Diş sakinleşti ve hırlamayı kesti.

"Bu konuyu biraz incelememiz iyi olur. Seyret şimdi."

Matt tüfeğe uzandığı anda Beyaz Diş hırlamaya başladı. Tüfekten uzaklaştığında ise gerilip dişlerini açığa çıkaran dudakları tekrar dişlerini kapattı.

"Şimdi de biraz eğlenelim."

Matt tüfeği eline alıp omzuna doğru yavaşça kaldırmaya başladı. Bu hareketle başlayan Beyaz Diş'in hırlaması, tüfek omza yaklaştıkça şiddetleniyordu. Tüfek omuz hizasına gelip kendisine doğrulmadan hemen önce kenara sıçrayıp kulübenin köşesinde gözden kayboldu. Matt de biraz önce onun durduğu, şimdi artık kardan başka bir şey görünmeyen yere öylece bakakaldı. Sonra büyük bir ciddiyetle tüfeği yere koyup patronuna döndü.

"Seninle kesinlikle aynı fikirdeyim Bay Scott. Bu köpek öldürülemeyecek kadar zeki."

6. sevgili sahip

WEEDON SCOTT yaklaşırken Beyaz Diş de onu izliyor, hiçbir cezaya boyun eğmeyeceğini belirtmek için tüylerini kabartarak hırlıyordu. Kanamayı durdurmak için bandaj yapılıp askıyla omuza bağlanmış eli ısırmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Beyaz Diş geçmişte ertelenmiş cezalar görmüştü. İşte şimdi de ertelenmiş bir cezayı çekmeye hazırlanıyordu. Başka yolu var mıydı? En kutsal şeye saldırmış, bir tanrının etine dişlerini geçirmiş, üstelik sonra da aynısını üstün beyaz tanrıya yapmıştı. Bunun anlamı, olayların doğal akışı gereği ve tanrılarla normal ilişkileri çerçevesinde, onu korkunç bir şey bekliyor demekti.

Tanrı gelip onun bir metre ilerisine oturdu. Beyaz Diş bunda bir tehlike görmüyordu çünkü tanrılar ona dayak atacakları zaman ayakta dururlardı. Ayrıca bu tanrının elinde şu an ne bir sopa, ne bir kırbaç ne de herhangi bir silah vardı. Kendisi de zaten bağlı değildi. Tanrı ayağa fırladığı anda hemen güvenli bir mesafeye kaçabilirdi. Böylece bekleyip neler olacağını görecekti. Tanrı hiç hareket etmeyip öylece durunca Beyaz Diş'in hırlaması şiddetini giderek kaybedip homurtuya dönüştü, sonra da

bu homurtu boğazının derinliklerinde kaybolup sonunda durdu. Ardından tanrı konuşmaya başladı. Sesini ilk duyduğunda Beyaz Diş'in boynundaki tüyler dikildi ve boğazından bir homurtu yükseldi. Ama tanrı hiçbir düşmanca hareket yapmayıp sakince konuşmaya devam etti. Beyaz Diş de bir süre onun konuşmasıyla uyumlu bir şekilde hırlamaya devam etti, böylece adamın sesiyle kurdun hırlamasının arasında uyumlu bir ritim oluştu. Tanrı durmaksızın konuşuyordu. Daha önce hiç kimse Beyaz Diş'le böyle konuşmamıştı. Yumuşak ve sakin, Beyaz Diş'in içine işleyen bir sesle konuşuyordu. İçgüdüleri onu sürekli dürtmesine rağmen Beyaz Diş bu tanrıya giderek güvenmeye başlamıştı. Şu an ona karşı insanlarla yaşadığı tüm deneyimlere ters düşen bir güvenlik duygusu hissediyordu.

Uzun bir sürenin ardından tanrı kalkıp kulübeye girdi. Dışarı çıktığında Beyaz Diş endişeyle onu süzdü. Elinde ne bir sopa, ne kamçı ne de silah vardı. Ne de sağlam elini arkasına almış, bir şey gizliyordu. Tekrar bir süre önce olduğu gibi kalktığı yere, Beyaz Diş'ten bir metre uzağa oturdu. Elinde küçük bir parça et vardı. Beyaz Diş herhangi bir harekete karşı tüm bedeni gerilmiş halde, en ufak bir düşmanca işaret aldığında fırlayıp kaçmaya hazır, tetikte bekliyordu; kulaklarını kuşkuyla havaya dikti, bu arada keskin gözleri hem eti incelemeyi hem de tanrıya bakmayı başarabiliyordu.

Dayak ertelenmişti. Tanrı elindeki eti Beyaz Diş'in burnuna tuttu. Ette bir terslik yok gibi görünüyordu. Ama Beyaz Diş yine de kuşkuluydu, et ona doğru iyice uzatılmasına rağmen ona dokunmadı. Bu tanrılar çok kurnazdı, bu zararsız görünen et parçasının arkasında ustaca gizlenmiş bir kalleşliğin onu beklemediği ne malumdu. Geçmişte yerli kadınlarla edindiği deneyimlerden, et ve

dayağın birbiriyle fena halde ilişkili olduğunu çok iyi biliyordu.

Sonunda tanrı elindeki eti Beyaz Diş'in ayağının önüne, karın üzerine attı. Beyaz Diş dönüp ete bakmadı, önce dikkatle kokladı. Ama eti kokladığı sırada bile gözlerini tanrının üzerinden ayırmıyordu. Hiçbir şey olmadı. Bunun üzerine eti ağzına aldı ve hemencecik yuttu. Yine bir şey olmadı. Tam tersine tanrı ona biraz daha et verdi. Yine onun elinden yemeyi reddetti ve yine et önüne atıldı. Sonra bir an geldi ve tanrı artık eti Beyaz Diş'in önüne atmadı. Elinde tutup büyük bir sabırla onu elinden yemesi için Beyaz Diş'e uzatıyordu.

Et, iyi bir etti ve Beyaz Diş çok açtı. Yavaş yavaş ve çok büyük bir ihtiyatla eti tutan ele doğru yaklaştı. Ve sonunda eti onun elinden yemeye karar verdi. Gözlerini tanrıdan hiç ayırmaksızın kulaklarını arkaya yatırdı, boynundaki tüyler istem dışı kabarıp dalgalandı, kafasını ileri doğru uzattı. Bu arada boğazında beliren belli belirsiz bir kükremeyle herhangi bir gizli numara istemediğine dair adamı tehdit etmeyi de ihmal etmedi. Etten bir parça yedi, hiçbir şey olmadı. Sonra yine ufak parçalar halinde yemeye devam etti ve sonunda bütün eti yedi, yine hiçbir şey olmadı. Ceza yine ertelenmişti. Yanaklarını yalayıp bekledi. Tanrı konuşmaya devam ediyordu. Sesi iyilik ve nezaketle doluydu. Bu, Beyaz Diş'in o ana kadar hiç yaşamadığı bir şeydi. Ve bu ses daha önce hiç hissetmediği, içindeki bazı duyguları da uyandırdı. Sanki içindeki boşluğu yaratan belli başlı ihtiyaçları doyuruluyordu, tuhaf bir tatmin duygusu içinde olduğunu fark etti. Sonra yine içgüdüleri ve geçmişte yaşadığı deneyimler onu dürttü. Tanrılar onun aklının alamayacağı derecede kurnazdı ve onlar istediklerini elde edebilmek için asla tahmin bile edemeyeceği yöntemlere sahiptiler.

Ve işte aklına gelen şey başına geldi! Şu an tanrının can yakmakta ustalaşmış olan eli kafasına doğru inmek üzere havaya kalkmıştı bile. Ama nedense tanrı bunu yaparken o yumuşak sesle konuşmaya devam ediyordu. Eli tehdit edici şekilde kalkmasına rağmen sesi ona güven veriyordu. Sesi yatıştırıcı olmasına rağmen eli güvensizlik duygusu veriyordu. Beyaz Diş böyle çelişkili duygu ve dürtüler arasında ne yapacağını bilemez halde kalakalmıştı. Sanki parçalara ayrılmış bir şekilde egemenlik mücadelesi veren içindeki karşıt güçleri kontrol altına almakta zorlanıyor, onları bir arada tutmak için müthiş bir çaba sarf ediyordu. Sonuçta ikisinin ortasını yaptı. Hem hırlayıp tüylerini kabarttı hem kulaklarını yana yatırdı; ne eti ısırdı, ne de fırlayıp kaçtı. Öylece durduğu sırada el aşağı doğru inmeye devam ediyordu. Giderek yaklaştı ve dimdik dikilmiş olan tüylerinin ucuna dokundu. Beyaz Diş o elin altında iyice büzüldü, el ona iyice yaklaştı ve dokunuşları daha hissedilir hale geldi. İyice büzülen ve tir tir titreyecek duruma gelen Beyaz Diş orada öylece durmayı başardı. Aslında şu an ona dokunup tüm içgüdülerini isyan ettiren bu el onun için büyük bir işkenceydi. İnsanların ellerinden çektiği kötülükleri bir günde unutması mümkün değildi. Ama tanrı böyle istiyordu ve bu yüzden Beyaz Diş de kendisiyle tüm gücüyle savaşarak bu iradeye teslim olmaya çalıştı.

Sonunda el üzerinden kalktı ama çok geçmeden bu kez onu teskin eden, okşayan bir hareketle tekrar dokundu. Ve bu böyle sürüp gitti. Ama elin kalktığı her defasında altındaki tüyler de kalkıyordu. Elin her dokunuşunda kulakları arkaya yatıyor, boğazında boğuk bir hırlama oluşuyordu. Beyaz Diş bu şekilde ısrarla hırlayıp ona uyarıda bulunuyor, hissedeceği en ufak bir acıya karşı misilleme yapmaya hazır olduğunu bildiriyordu.

Çünkü henüz daha tanrının bu şekilde şefkatli davranmasının derinlerdeki gizli nedenleri tam olarak açığa çıkmış değildi. O yumuşak, güven veren ses, her an hiddet saçan bir kükremeye, o nazikçe okşayan şefkatli el onu bir anda aciz bırakıp korkunç cezalar uygulayan bir mengeneye dönüşebilirdi.

Ama tanrı yumuşacık konuşmaya devam ediyor ve eli Beyaz Diş'in üzerinden kalkıp hiç de düşmanca olmayan okşamalarla kendisine tekrar dokunuyordu. Beyaz Diş çelişkili duygular içindeydi, içgüdülerine göre bu çok tatsız bir durumdu. Onu kısıtlıyor, kendi özgürlük iradesine ters düşüyordu. Gerçi fiziksel olarak hiçbir acı hissetmiyordu; aksine haz duyuyordu. Şefkatli dokunuşların yanı sıra büyük bir dikkatle kulaklarının ve kulak diplerinin okşanması ovulmaya dönüşünce duyduğu haz daha da artmıştı. Ama yine de korkmaya devam ediyor, şu an hissetmekte olduğu hazzın devam mı edeceğini yoksa peşi sıra gelecek işkencenin mi daha ağır basacağını kuşkuyla beklerken, en beklenmedik anda gelecek kötülüğe karşı hazırlıklı olmayı ihmal etmiyordu.

"Vay canına. Dünya tersine dönmüş olmalı!"

Bu sözlerin sahibi, o sırada gömleğinin kollarını yukarı sıvamış, kulübeden çıkıp elindeki kirli bulaşık suyunu dökerken, Weedon Scott'ın Beyaz Diş'i okşadığını görüp donakalan Matt idi. Beyaz Diş anında geri sıçradı ve sessizliği bozan bu sese vahşice hırladı. Matt yaptığını hiç onaylamayan, kınayan bakışlarla işverenine baktı.

"Eğer içimden geçenleri özgürce söylememe izin verirsen Bay Scott, bence sen lanet olası bir budalasın, bu yüzden yakında tam on yedi yerden belanı bulacaksın."

Weedon Scott âmir edasıyla gülerek ayağa kalkıp Beyaz Diş'e doğru yürüdü. Rahatlatıcı sesiyle onunla konuştu ama fazla uzatmayıp elini yavaşça Beyaz Diş'in başının

üzerine koydu, sonra orada bir süre tuttu ve biraz önce yarım kesilmiş olan okşamaya kaldığı yerden devam etti. Beyaz Diş ise kuşku dolu bakışlarını kendisini okşayıp seven bu adama değil, kulübenin kapısı önünde öylece durup onlara bakan adamın üzerine sabitleyerek bu okşamaya hiç ses çıkarmadı.

"En kral madenci sen olabilirsin ama eğer küçükken evden kaçıp bir sirke katılsaydın, hayatının fırsatını yakalamış olurdun" diye söyleniyordu köpek sürücüsü.

Beyaz Diş bu sesi duyunca tekrar hırladı ama bu kez uzun ve rahatlatıcı hareketlerle başını ve ensesini okşayan elden kaçmak için kenara sıçramadı. Beyaz Diş için bu, sonun başlangıcıydı. Eski yaşamındaki nefret egemenliğinin sonu demekti. Önüne inanılmaz güzellikte yepyeni bir yaşamın açılıyor olmasıydı. Bunu hayata geçirmek için çok düşünüp büyük bir sabırla hareket etmek, Weedon Scott'a düşüyordu. Beyaz Diş'in payına düşen ise bir devrim yapmaktı. Artık içgüdülerinin ve sürekli aklını çelen dürtülerinin sesini dinlememesi, yaşadığı deneyimlere karşı gelmesi, şimdiye kadarki yaşamının yanlış olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Oysaki bugüne dek yaşadığı hayatta, şu an yaptığı şeylerin en küçük bir yeri dahi olmamıştı; sular hep şu anda kendisini teslim ettiği akıntının tam tersi yönünde akmıştı. Özetle, her şey dikkate alındığında, şu an önünde, vahşi hayattan çıkıp gönüllü olarak geldiği ve Boz Kunduz'u sahibi, efendisi olarak kabul ettiği zaman uyum sağlamayı başardığı süreçten çok daha zorlu bir süreç vardı ve bu süreci de başarıyla geçmesi gerekiyordu. Üstelik o zamanlar daha ufacık bir yavruydu, şekillendirilmemişti, yumuşak doğası onun içinde yaşadığı koşulların her türlü dokunuşunun etkilerine açıktı. Ama şimdi çok farklıydı. Koşulların her türlü etkisiyle iyice pişmişti.

Onların etkisiyle şekillenmiş, katılaşmış, yırtıcı, acımasız, aman vermez, sevmeyen, sevilmeyen bir Savaşçı Kurt olup çıkmıştı. Dahası, artık gençliğin esnekliği de üzerinden gitmişti. Yapısını oluşturan dokular kaskatı kesilmiş, düğüm düğüm olmuş iplerinden sert ve haşin, asla boyun eğmeyen bir örgü oluşturmuştu. Ruhunun yüzü demir gibi sertleşmiş, içgüdüleri ve ilkeleri, belirlenmiş kurallar, önlemler, nefretler ve arzular şeklinde berraklaşmıştı. Şimdi de bu son değişikliği başarmalıydı ama bu en zoruydu ve varoluşunun neredeyse tamamen geriye akması gibi olacaktı.

Öte yandan onun bu yeni yöneliminde, katılaşmış olanı yumuşatıp daha iyi ve daha güzelle örerek yeniden şekillendirmek için baskı yapan, onu dürten şey yine koşulların dokunuşuydu. Adını söylemek gerekirse de, bu dokunuş, Weedon Scott idi. Beyaz Diş'in doğasının derinliklerine ulaşıp artık iyice zayıflayarak donuklaşan ve neredeyse tamamen yok olmasına ramak kalmış olan hayati ve gizli güçlerine nazikçe dokunmuştu. Bu hayati ve gizli güçlerden biri *sevgiydi.* Tanrılarla olan ilişkisinde şimdiye dek Beyaz Diş'e büyük heyecan tattıran en yüksek duygu olan *hoşnut olmanın* yerini artık sevgi almıştı.

Üstelik bu sevgi tek bir günde doğmamıştı. Hoşnut olmayla başlayıp yavaşça gelişerek şekillenmişti. Beyaz Diş artık bağlanmadan dolaşmasına izin verilmesine rağmen kaçıp gitmemişti çünkü yeni tanrısından hoşnuttu. Güzel Smith'in kafesinde yaşadığından çok daha güzel bir hayat yaşadığı kesindi. Ayrıca bir de tanrıya sahip olmalıydı. Beyaz Diş'in doğası, bir insanın onun efendisi olmasını gerektiriyordu. Bu şarttı. İnsana bağımlılığın mührü onun üzerine daha yaşamının ilk dönemlerinde, Vahşi Yaşama sırtını dönerek beklediği dayağı yemek için sürünerek Boz Kunduz'un ayaklarına kapandığı zaman

vurulmuştu. Aynı mühür uzun kıtlık günlerinin sona erdiği ve Boz Kunduz'un köyünde tekrar yiyecek balık bulduğu Vahşi Yaşamdan ikinci dönüşünde, bu defa silinmez bir şekilde kazınmıştı.

Böylece Beyaz Diş bir tanrıya ihtiyacı olduğu ve Weedon Scott'ı Güzel Smith'e tercih ettiği için kaldı. Bağlılık yemini olarak da efendisinin sahip olduğu şeyleri korumayı üstlendiğini belli etti. Kızak köpekleri uyurken etrafı kolaçan ediyordu. Böylece kulübenin ilk gece ziyaretçisi, Weedon Scott yetişene kadar elindeki sopayla Beyaz Diş'i zorlukla kendisinden uzak tutabilecekti. Beyaz Diş kısa sürede kimin hırsız kimin dürüst olduğunu öğrenecek, kimin nasıl yürüyüp kimin nasıl durduğunu ayırt edebilecekti. Sert adımlarla doğrudan doğruya kulübenin kapısına yürüyen adamları rahat bırakacak ama kapı açılıp sahibinin tavrını öğrenene kadar her türlü duruma hazır halde onları gözlemeyi de ihmal etmeyecekti. Ama bir de sessiz adımlarla dolambaçlı yollardan yaklaşan, etraftan sakınarak yürüyen, sürekli gizlenmeye çalışanlar vardı ve onlar Beyaz Diş'in haklarında anında karar verdiği ve yapılması gerekeni asla ertelemediği adamlardı. Bunlara ilaveten bir de ansızın aceleyle kaçar gibi oradan uzaklaşanlar vardı.

Weedon Scott, Beyaz Diş'e yapılanları telafi ederek onu kazanmak, daha net bir deyişle insanların Beyaz Diş'e yaptıklarının kefaretini ödemek gibi bir görev biçmişti kendisine. Bu bir ilke ve vicdan meselesiydi. Beyaz Diş'e reva görülen kötülüklerin insanlar tarafından yapıldığını biliyor ve bunun da ödenmesi gereken bir borç olduğunu hissediyordu. Bu yüzden Savaşçı Kurt'a özellikle nazik davranma yöntemi uyguladı. Her gün Beyaz Diş'i sevip okşamaya ve bunu uzun uzun yapmaya özen gösteriyordu.

Önceleri kuşkulanan ve düşmanca davranışlardan vazgeçmeyen Beyaz Diş bu okşamalardan giderek hoşlanmaya başladı. Ama asla vazgeçmediği bir şey vardı, belli belirsiz gurluyordu. Okşama faslı başlayıp bitene kadar sürekli gurluyordu. Ama son zamanlarda bu gurlamanın içinde bir nota daha vardı. Yabancılar bunu anlayamazdı. Onlara göre Beyaz Diş'in bu şekilde gurlaması, onun vahşiliğinin, eski çağlardan kalmasının sinir bozucu ve kan dondurucu bir ifadesiydi. Oysa yuvasındaki ilk öfke patlaması sonucu, gıcırtı gibi çıkan o küçücük sesten bu yana vahşi ve yırtıcı sesler çıkarmaya alışmış, o şekilde şekillenip katılaşmış boğazı şu anda hissettiği duyguları ifade edebilecek biçimde çıkan sesleri yumuşatamıyordu. Yine de Weedon Scott'ın kulakları ve ona hissettiği duygudaşlık, yumuşak bir sesle ve büyük bir hoşnutlukla alçak tondan mırıldandığı şarkının en zayıf ve ürkek noktası olan o yeni notayı yakalamaya yetecek kadar incelikle ayarlanmıştı.

Günler geçtikçe *hoşnut olmanın* sevgiye evrilmesi hızlandı. Bilincinde sevginin ne olduğu konusunda en ufak bir fikir bulunmayan Beyaz Diş, bu değişikliği giderek daha çok fark etmeye başladı. Bu duygu onda varoluşundaki bir boşluk gibi gösteriyordu kendisini; aç, acı çeken, şefkat ve sevgi duygularıyla yüklü, doldurulmak için çırpınan bir boşluktu bu. Ama bu yeni tanrının varlığıyla huzura kavuşan, sakinleşen bir sızı ve huzursuzluktu da aynı zamanda. O yanındaysa bu sevgi bir eğlenceydi, vahşi, keskin ve müthiş heyecan verici bir doyumdu. Tanrısından uzaktaysa acı ve huzursuzluk tekrar başlıyor, içindeki boşluk büyüyüp baskı kuruyor, hissettiği açlık durmak bilmeksizin içini kemirip eziyordu.

Beyaz Diş kendini bulma süreci yaşıyordu. Bu süreç yıllarla olgunlaşıp yetişkinliğe ermesine ve onu şekillen-

diren hamurun yabansı katılığına rağmen doğasında bir genişleme yaşamasına neden oluyordu. İçinde tuhaf duygular ve o ana dek benzerini asla hissetmediği içgüdüleri tomurcuklandırıyordu. Eski davranışları değişiyordu. Eskiden rahattan ve acı çekmemekten hoşlanıp, rahatsızlık ve acıdan hoşlanmazdı ve davranışlarını hep buna göre ayarlardı. Ama artık farklıydı. İçinde beliren bu yeni duygulardan dolayı sık sık tanrısı uğruna rahatsızlığı ve acıyı tercih ettiği görülüyordu. Örneğin, sabahın erken saatlerinde etrafta dolanıp orayı burayı eşeleyerek yiyecek bir şeyler bulmak veya kuytu bir köşe bulup yatmak yerine, kulübenin o küçük ve kasvetli verandasında tanrısının yüzünü bir kez olsun görebilmek için saatlerce bekleyebilirdi. Geceleri tanrısı eve döndüğünde parmaklarının dostça bir dokunuşunu hissetmek, dilinin sarf ettiği birkaç güzel sözü duymak için, karın içine kazdığı sıcak uyku çukurunu terk edip dışarı çıkabilirdi. Dahası, tanrısıyla vakit geçirmek, onun okşayan elinin temasını hissetmek ya da kasabaya inerken ona arkadaşlık etmek için etten, evet yanlış duymadınız, etten bile vazgeçebilirdi.

Hoşnut olmanın yerini sevgi almıştı. Ve daha önce hiçbir duygunun erişemediği kadar derinlerine inmiş olan sevgi, şimdi en derinlerinden çıkıp yeni bir şey olarak geri gelmişti. Sevgi, ona verilenin karşılığını vermek demekti. Aslında o da bir tanrıydı; sevgi tanrısıydı, ışığıyla mutluluk saçan, Beyaz Diş'in doğasının güneşin altındaki bir çiçek gibi açılıp serpildiği sıcacık bir tanrı.

Öte yandan Beyaz Diş duygularını serbestçe dışa vurmuyordu. Kendisini yeni yollarla ifade etmek için fazla yaşlanmış, katılaşmıştı. Fazla vakur ve temkinliydi, kendi yalnızlığı içinde çok fazla tetikte kalmıştı. Çok uzun zamandır suskun, mesafeli ve aksi bir tutum geliştirmişti.

Hayatında bir kez bile havlamamıştı, şimdi ise tanrısının yaklaştığını gördüğü anda onu selamlamak için havlamak istiyor ama öğrenemiyordu. Hiç böyle bir tarzı olmadı, sevgisini ifade ederken asla abartıya kaçmadı veya aptalca hareketlerde bulunmadı. Tanrısını karşılamak için asla ona koşmadı. Her zaman belli bir mesafede durup onu beklerdi, sürekli beklerdi, hep oradaydı. Onun sevgisi adeta bir tür tapınmayı andırıyordu; sağır, dilsiz, sessiz ve çılgınca bir hayranlıktı bu. Aşkını sadece gözlerinin sabitlenmiş bakışlarıyla, tanrısının her hareketini durmaksızın izleyen gözleriyle ifade ediyordu. Bir de tanrısının ona bakıp konuştuğu zamanlarda dile getirmeye çalıştığı sevgisiyle fiziksel olarak bunu ifade edebilmenin acizliği arasındaki mücadeleden kaynaklanan acemi bir utangaçlık sergiliyordu.

Sonuçta bu yeni yaşam tarzına uyum sağlamak için birçok yöntem geliştirdi. Sahibinin köpeklerini rahat bırakması gerektiğini anlamıştı. Ama yine de egemen doğası kendisini gösterdi ve önce onlara bir şekilde üstün gelmeyi başarıp kendi liderliğini ve gücünü açıklığa kavuşturdu. Sonra da onlarla pek sorun yaşamadı. Beyaz Diş gelip giderken, ortada dolaşırken ona yol verirler, eğer bir isteği varsa boyun eğerlerdi.

Aynı şekilde Matt'e de katlanmayı öğrendi, o da sahibine aitti. Sahibi onun karnını pek doyurmazdı. Bu, Matt'in göreviydi. Beyaz Diş yediği yemeğin sahibine ait olduğunu ve dolaylı olarak kendisini onun beslediğini bilirdi. Matt ise onu koşumlara sokup diğer köpeklerle birlikte kızak çektirmek isteyen adamdı. Ama bunu hiç başaramamıştı. Ancak Weedon Scott onu koşuma soktuğunda kabul etmişti. Beyaz Diş böylece onu koşuma sokup diğer köpeklerle birlikte kızak çekmesini Matt'ten isteyen kişinin onun sahibi olduğunu anlamıştı.

Klondike kızaklarının Mackenzie kızaklarından farkı, altlarında ayaklarının olmasıydı. Bir de onların köpekleri sürme yöntemleri değişikti. Burada köpek takımına yelpaze şekli vermiyorlardı. Köpekler iki yanlarından bağlanmış koşumların içinde tek sıra halinde, birbirinin peşi sıra dizilir ve kızağı böyle çekerlerdi. Ve burada lider köpek, gerçekten de köpekti. En akıllı, en güçlü köpek lider olur ve tüm takım ona itaat edip ondan korkardı. Beyaz Diş'in liderliği kısa sürede elde etmesi kaçınılmazdı. Matt'in pek çok sıkıntı ve bela yaşadıktan sonra öğrendiği gibi, daha azıyla yetinemezdi. Liderlik yerini Beyaz Diş kendisine seçmişti, Matt de ilk denemelerin ardından küfrü basarak onun bu kararını desteklemişti. Beyaz Diş gündüzleri kızakta çalışıyor ama geceleri de sahibine ait şeyleri korumaktan vazgeçmiyordu. Her zaman görevi başında, her zaman uyanık ve sadıktı, o köpeklerin en değerlisiydi.

Matt bir gün, "Ağzımda tuttuğum şeyi dosdoğru kusmam gerekirse, bu köpek için o fiyatı ödemekle ne kadar akıllıca bir iş yaptığını söylemek isterim. Hem yumruğu patlatıp suratını dağıttın hem de Güzel Smith'i bir güzel söğüşledin" demişti.

Weedon Scott'ın gri gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi ve vahşice mırıldandı. "Pis canavar!"

Baharın sonlarına doğru Beyaz Diş büyük bir sorun yaşadı. Hiçbir uyarıda bulunmaksızın sevgili sahibi ortalıktan yok oldu. Aslında onun gideceğine ilişkin bazı uyarılar vardı ama Beyaz Diş böyle konularda tamamen deneyimsizdi ve onun el çantası hazırladığını anlayamamıştı. Sonradan o çantanın sahibinin ortadan kaybolmasının öncesinde hazırlandığını hatırladı ama o sırada bir şeyden kuşkulanmamıştı. O gece sahibi dönecek diye bekledi. Gece yarısında dondurucu ayazdan korunmak

için kulübenin arkasına sığındı. Orada uyuklarken kulakları tanıdık adamların sesini ilk duyacağı ana kilitlendi. Saat sabahın ikisi olunca çok fazla kaygılandı, kulübenin verandasına gelip çöktü ve orada beklemeye başladı.

Ama sahibi gelmedi. Sabah kapı açıldı ve Matt dışarı çıktı. Beyaz Diş hasret çeken gözlerle ona baktı. Onunla aralarında merak ettiği şeyleri öğrenmesini sağlayacak ortak bir dil yoktu. Beyaz Diş yaşamı boyunca hastalık nedir bilmezdi ama bu yüzden hastalıkla tanıştı. Hastalandı. O kadar fenalaştı ki, sonunda Matt onu kulübeye almak zorunda kaldı. Ayrıca patronuna Beyaz Diş'le ilgili bir de not yazdı.

Notu Circle City'de alan Weedon Scott şu satırları gördü: "Şu lanet olası kurt hiç çalışmıyor. Hiç yemiyor. Bir şey yapacak gücü kalmadı. Diğer tüm köpeklerden dayak yiyip duruyor. Sana ne olduğunu öğrenmek istiyor ve ben ona nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bu gidişle büyük olasılıkla ölür gider."

Matt aynen böyle yazmıştı. Beyaz Diş gerçekten yemeyi içmeyi kesmiş, tüm cesaretini kaybetmiş, takımdaki tüm köpeklerin kendisini yenmelerine izin vermişti. Kulübede sobanın yanında yerde yatıyor; ne yiyeceklerle, ne Matt'le ne de hayatta kalıp kalmamakla ilgileniyordu. Matt tüm nezaketiyle konuşsa da, küfretse de aynıydı. Donuk bakışlarını çevirip boş boş bakıyor, sonra başını yere eğip her zamanki pozisyonuna dönerek ön ayaklarının üzerine koyuyordu.

Sonra bir gece dudaklarını kıpırdatıp kendi kendine mırıldanarak kitap okuyan Matt, Beyaz Diş'ten gelen hafiften inlemeyi duyup irkildi. Beyaz Diş ayağa kalktı, kulakları kapıya doğru dikildi. Tüm dikkatiyle kapıyı dinlemeye başladı. Bir an sonra Matt ayak sesleri duydu.

Kapı açıldı ve Weedon Scott içeri girdi. İki adam el sıkıştılar. Sonra Scott çevresine bakındı. "Kurt nerede" diye sordu.

Sonra onu biraz önce yattığı yerde, fırının yanında ayakta dururken gördü. Köpekler gibi sahibine koşmamıştı. Orada duruyor, izliyor ve bekliyordu.

"Vay canına!" diye bağırdı Matt. "Baksana kuyruğunu nasıl sallıyor."

Weedon Scott ona doğru gitti. Bir yandan da onu çağırıyordu. Beyaz Diş sıçrayarak değil ama hızlı bir şekilde yanına gitti. Sevinçten ne yapacağını bilemiyordu ama sahibine yaklaştıkça gözlerine garip bir ifade geldi. Bu farklı bir şeydi, gözlerine ifade edilemez enginlikte bir duygu yerleşmiş, ışıldıyordu.

"Senin burada olmadığın zaman içinde bana bir kez bile böyle bakmadı" diye yorumladı Matt.

Weedon Scott bunu duymadı bile. Dizlerinin üzerine yere çöküp yüzünü Beyaz Diş'e yaklaştırmıştı, onu seviyordu. Kulak diplerini ovuşturuyor, boynundan omuzlarına doğru uzun uzun okşuyor, parmak uçlarıyla sırtına vuruyordu. Beyaz Diş ise ona guruldayarak cevap veriyordu, bu defa sesindeki o yumuşak nota her zamankinden daha belirgin çıkıyordu.

Ama hepsi bu değildi. Sürekli dışarı taşmaya, kendisini ifade etmeye çalışan içindeki o büyük sevgisi, neşesi, sevinci yeni bir anlatım yolu buldu. Aniden ileri doğru ittiği başını sahibinin koluyla vücudu arasına soktu. Ve orada kulakları dışında çevreyi gözlemekten tamamen yoksun halde öylece durdu, artık guruldamıyordu ama sahibinin koltuk altını yavaşça dürtükleyerek ona sokulmaya devam ediyordu.

İki adam birbirlerine baktı. Scott'ın gözleri parlıyordu. Matt, "Aman Tanrım!" dedi, sesinde hayranlık vardı.

Bir süre sonra kendisini toparlayıp devam etti. "Sana hep bu kurdun aslında bir köpek olduğunu söylemiştim. Bak işte!"

Sevgili sahibinin dönüşüyle birlikte Beyaz Diş hızla iyileşti. Kulübede iki gece ve bir gün geçirdikten sonra dışarı çıktı. Kızak köpekleri onun kavga etmede ne kadar hünerli olduğunu unutmuşlardı. Sadece hasta ve zayıf olduğu son halini hatırlıyorlardı. Kulübeden dışarı çıktığını gördükleri anda onun üzerine atladılar.

Kapıda durup onları izleyen Matt, "Anlaşılan seni alt edebileceklerini sanmışlar" dedi. "O zaman göster şunlara kim olduğunu kurt! Gebert şunu! Şimdi de diğerini!"

Beyaz Diş'in cesaretlendirilmeye hiç ihtiyacı yoktu. Sevgili sahibinin dönüşü yeterliydi. Hayat yine içinde tüm görkemi ve âsiliğiyle akıyordu. Büyük bir neşeyle dövüşüyor, içinde hissettiklerini bu şekilde ifade ediyordu; böyle yapmasaydı konuşmamış, kendisini anlatmamış olacaktı. Dalaşmaların sadece tek bir sorunu olabilirdi. Takım yüz kızartıcı bir yenilgi alarak etrafa dağıldı ancak hava kararıktan sonra korku içinde yaklaşabildiler ve büyük bir uysallıkla Beyaz Diş'e itaat etmelerinin işareti olarak boyunlarını büküp tek tek geldiler.

Sokulmayı öğrenen Beyaz Diş bu kusurlu davranışı sık sık işledi. Bu onun son sözüydü. Artık bunun ötesine geçemezdi. Özel olarak büyük bir kıskançlık duyduğu tek şey başı olmuştu. Başına dokunulmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Herhangi bir temastan kaçınmak için paniklemişçesine, ani hareketler yapmasına neden olan şey, içindeki Vahşiydi. Acı çekmekten ve tuzağa yakalanmaktan duyduğu korkuydu. Ama şimdi sevgili sahibine sokulması, bilerek ve isteyerek kendisini aciz duruma sokma eylemiydi. Sonuna kadar güven ve teslimiyetin

ifadesiydi. Sanki, "Kendimi senin ellerine bırakıyorum. İradeni üzerimde kur, bana istediğini yap" diyordu.

Dönüşünün üzerinden fazla zaman geçmemişti. Bir gece yatmadan önce Scott'la Matt bezik oynuyorlardı. "İki on beşli, dört on beşli ve bir çift, eder altı" diye hesaplayan Matt hesap tahtasındaki mandalları indirip kaldırırken dışarıdan bir çığlıkla hırlama duydular. Hemen ayağa fırlayıp birbirlerine baktılar.

"Senin kurt birisini hakladı galiba" dedi Matt.

Ardından korku ve acı dolu bir feryat daha duyunca iyice telaşlandılar.

Scott dışarı fırlarken, "Feneri getir!" diye bağırdı.

Matt elinde fenerle onu takip etti. Işığı tutunca bir adamın karların üzerinde sırtüstü yattığını gördüler. Kollarını birbiri üzerine birleştirmiş, yüzünü ve gözünü Beyaz Diş'in dişlerinden korumaya çalışıyordu. Buna gerçekten de ihtiyacı vardı çünkü büyük bir öfke içindeki Beyaz Diş, ruhundaki kötülükle adamın en hassas noktasına saldırıyordu. Adamın kollarını örten giysileri omzundan bileğine kadar ceketinin kolları, mavi gömleği ve onun altındaki iç çamaşırı paramparça olmuştu. Kolları da fena halde yaralandığından kanıyordu. İki adamın ilk anda gördükleri bunlardı. Weedon Scott Beyaz Diş'i hemen yakalayıp oradan uzaklaştırdı. Beyaz Diş mücadele ediyor, bu arada sürekli hırlıyordu ama adamı tekrar ısırma girişiminde bulunmadı ve sahibinin sert bir sözüyle hemen sakinleşti.

Matt adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Kalkarken yüzünün önünde çapraz yaptığı kollarını indirince Güzel Smith'in canavarlara benzeyen çirkin yüzü ortaya çıktı. Bir insanın ateşten elini hemen kaçırıverdiği gibi köpek sürücüsü de adamı aynı hızla bıraktı. Güzel Smith fenerin

ışığında gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Az ötede duran Beyaz Diş'i görünce yüzüne tekrar korku ifadesi çöktü.

Matt yerde, karın üzerinde duran iki nesneyi o zaman fark etti. Feneri yaklaştırıp ayağının ucuyla patronuna gösterdi. Bunlar çelik bir zincirle kısa ve kalın bir sopaydı.

Weedon Scott başını sallayarak onları gördüğünü belirtti. Tek kelime bile konuşulmadı. Köpek sürücüsü elini Güzel Smith'in omzuna koydu ve dosdoğru yüzüne baktı. Söylenecek bir şey yoktu. Güzel Smith hemen koşmaya başladı.

Bu arada sevgili sahibi Beyaz Diş'e küçük dokunuşlarla hafifçe vurarak konuştu:

"Bu herif seni çalmaya mı kalkıştı? Tabii sen de buna izin vermedin! Ne büyük hata, öyle değil mi?"

"Herif emrinde tam on yedi cin olduğunu sanıyor" diye güldü Matt.

Hırsı ve heyecanı hâlâ dinmiş görünmeyen Beyaz Diş ise bir süre hırladıktan sonra gurlamaya başladı. Kabaran tüyleri yavaş yavaş inerken önceleri belli belirsiz ama sonra gittikçe büyüyerek iyice ortaya çıkan yumuşak nota boğazında gurluyordu.

jack
london

bölüm
beş

terbiye

1. uzun yol

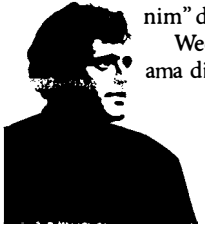
HAVADAN anlamıştı. Elle tutulur en küçük bir ipucu bile yokken Beyaz Diş yaklaşmakta olan felaketi sezinlemişti. Değişimin yakın olduğunu anlaşılmaz bir biçimde hissetmişti, adeta içine doğmuştu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama onun geliyor olduğuna ilişkin bu hissi tanrılardan almıştı. İçlerindeki niyeti kulübenin çevresinden bir an bile ayrılmayan köpek-kurda kavrayamayacakları bir şekilde açık etmişler, o da içeri adımını dahi atmamasına rağmen onların kafasından geçeni anlamıştı.

Bir akşam yemekte köpek sürücüsü, "Şunu bir dinlesene!" dedi hayretle.

Weedon Scott dinledi. Kapının dışından gizliden gizliye endişeli bir inleme, nefesten ziyade zorlukla duyulabilen bir iç çekiş sesi geliyordu. Sonra da sahibinin içeride olduğunu, henüz yalnız ve gizemli kaçışına başlamak için harekete geçmediğini Beyaz Diş'e kanıtlayan uzun bir koklama sesi geldi.

"Bu köpeğin senin aklından geçenleri bildiğine eminim" dedi köpek sürücüsü.

Weedon Scott dolu gözlerle arkadaşından ötelere baktı ama dili aklından geçenleri yalanlıyordu.

"Kaliforniya'da bir kurtla tek başıma ben ne yaparım?"

"Ben de onu diyorum işte" diye cevapladı Matt. "Kaliforniya'da bir kurtla ne yaparsın?"

Bu söz Weedon Scott'ı tatmin etmedi. Matt kaçamak konuşuyor gibiydi.

"Beyaz adamın köpeklerinin ona karşı hiç şansları yok" diye konuşmaya devam etti. "Görür görmez hepsini öldürür. Milletin zararını karşılamaktan iflas etmek bir yana üstüne üstlük yetkililer de gelip bunu götürür, sonra da elektrik verip öldürürler."

Köpek sürücüsünün yorumu, "Bu köpek düpedüz katil" oldu.

Weedon Scott kuşkuyla ona baktı. "Böyle bir şey asla olmaz" dedi kesin bir şekilde.

Matt de, "Böyle bir şey asla olmaz" diye onun sözünü tekrar ederek konuşmasını bitirdi. "Neden? Çünkü sadece ona bakmak için bir adam tutman gerek."

Diğerinin kuşkusu biraz dinmişti. Neşeyle başını sallayıp onun sözlerini onayladı. Sonra sessizliğin içinden derinden derine gelen o yarı iç çekiş, yarı inlemenin peşi sıra o uzun ve sorgulayıcı koklama sesini duydular.

"Sana müthiş düşkün, bu asla inkâr edilemez bir gerçek."

Diğeri arkadaşına büyük bir öfkeyle, dik dik baktı. "Lanet olsun be adam! Benim de aklım var ve en iyisi nedir biliyorum!"

"Ben de aynı şeyi diyorum zaten, sadece..."

"Sadece ne?"

"Sadece..." Köpek sürücüsü önce yumuşak bir sesle söze başladı ama sonra fikrini değiştirdi ve içinde giderek yükselen öfkeyi dayanamayıp açığa vurmaya başladı. "Neden bu hiddet, neler oluyor? Davranışlarını gören de ne düşüneceğini bilemediğini sanır."

Weedon Scott bir süre kendi kendine düşündükten sonra daha nazik bir sesle, "Haklısın Matt. Ne düşüneceğimi bilemiyorum ve asıl sorun da bu" dedi.

Kısa bir aradan sonra devam etti. "Çünkü köpeği yanımda götürmem büyük saçmalık olur."

"Aynı fikirdeyim" dedi Matt ama patronu bu cevaptan yine tatmin olmadı.

Köpek sürücüsü masum bir şekilde devam etti. "Ulu Sardanapalus adına, benim anlamadığım şey, senin içinden geçenleri bu köpek nasıl biliyor?"

Scott başını kederle sallayarak, "Buna benim de aklım ermiyor, Matt" dedi.

Beyaz Diş'in kulübenin aralık kapısından içeride o belalı el çantasını yerde, sahibini de eşyalarını içine yerleştirirken gördüğü gün sonunda geldi. İçerde sürekli oraya buraya gidip geliyorlardı. Kulübenin o dingin, huzurlu havası bozulmuş, tuhaf bir tedirginlik ve huzursuzluk egemen olmuştu. Şüphe götürmez kanıt işte buydu. Beyaz Diş zaten hissetmişti. Ama artık aklıyla da bunu kavrıyordu. Tanrısı yine uzaklara gitmeye hazırlanıyordu. İlk gidişinde onu yanına nasıl almadıysa, şimdi de burada bırakacağı kesindi.

O gece bir kurt gibi uzun uzun uludu. Henüz yavru olduğu dönemde, Vahşi Yaşamdan geri dönüp köye geldiğinde, Boz Kunduz'un çadırının yerinde bir çöp yığını dışında hiçbir şey bulunmadığı gün yaptığı gibi burnunu yukarı dikip soğuk yıldızlara tüm dertlerini anlattı.

Kulübenin içinde ise iki adam daha yeni yatmışlardı.

Matt yatağından, "Yine yemek yemeyecek" diye yorum yaptı. Weedon Scott'ın yatağından ise bir homurtu yükseldi, battaniyenin altında bir hareketlenme oldu.

"Geçen sefer gittiğinde yemekten içmekten kesildiğini düşününce, bu defa kesinlikle ölür diye düşünüyorum."

Diğeri yataktaki battaniyeler sinirli hareketlerle kıpırdadı.

"Kes sesini!" diye bağırdı Scott karanlığın içinde. "Kadınlardan beter dırdır ediyorsun."

"Aynı fikirdeyim" dedi köpek sürücüsü. Weedon Scott bunları söylerken onun içten içe gülüp gülmediğinden emin olamamıştı.

Ertesi gün Beyaz Diş'in endişe ve huzursuzluğu açıkça ortaya çıkmıştı. Sahibi kulübeden çıkar çıkmaz onun peşine takılıyor, içerideyken de kapının çevresinden başka bir yere gitmiyordu. Arada sırada açılıp kapanan kapının arasından yerdeki valizleri görüyordu. Bagajların arasına iki büyük çantayla bir de kutu ilave edilmişti. Matt, patronunun battaniyeleriyle kürkünü küçük bir muşambanın içine sarıyordu. Beyaz Diş yapılanları izlerken inledi. Sonra iki yerli geldi. Beyaz Diş bagajlar yüklendikten sonra elinde yatak takımıyla el çantası, önlerine düşen Matt'in arkasından onların tepeden aşağı inişlerini dikkatle izledi. Ama peşlerinden gitmedi çünkü sahibi hâlâ kulübedeydi. Biraz sonra Matt döndü ve Scott kulübenin kapısına gelip Beyaz Diş'i içeri çağırdı.

"Seni zavallı şeytan" diye yumuşacık sesiyle onu şakacıktan azarlarken, bir yandan da onun kulaklarını ovuşturup sırtını okşuyordu. "Bak eski dostum, şimdi ben uzun bir yola çıkıyorum ama sen oraya gelemezsin. Haydi, şimdi bana güzelce gurla bakalım. Bana güzel bir vedalaşma gurlaması yap."

Ama Beyaz Diş gurlamayı reddetti. Aksine özlem dolu, araştıran bir bakıştan sonra sahibine iyice sokulup koluyla bedeninin arasına girdi.

"Geminin düdüğü!" diye bağırdı Matt. Geminin boğuk sesi Yukon'dan geliyordu. "Vedalaşmayı kısa kesmen gerek.

Ön kapıyı kilitlemeyi unutma. Ben arka kapıya bakıyorum. Haydi, çabuk ol!"

İki kapı aynı anda kapandıktan sonra Weedon Scott, Matt'in arkadan dolaşıp gelmesini bekledi. O sırada içeriden inlemeler ve hıçkırıklar, uzun ve derin çekilen nefesler geliyordu. Yokuş aşağı yola çıktıklarında Scott, "Ona çok iyi bak, Matt" dedi. "Neler yaptığını bana yaz."

"Yazarım, yazarım" dedi köpek sürücüsü. "Ama sen şunun sesini bir dinlesene!"

İkisi de durdu. Sahiplerinin ölüsünün başında uluyan köpekler gibi Beyaz Diş de öyle uluyordu. Kederini ifade eden haykırışları, insanın içini eriten uzun süren dalgalar halinde ardı ardına patlıyor, sonra sesi bitkinlikten titreyerek en aşağı seviye kadar iniyor ama peş peşe gelen üzüntü ve keder yüklü dalgalarla tekrar yükseliyordu.

Aurora, o yıl yurtdışına gidecek ilk gemiydi. Güvertesi şansı yaver gitmiş maceracılarla ve yurt içine ayak basmak için çıldırdıkları gibi dışarı çıkmak için de aynı çılgınlığı sergileyen, umutları kırılmış altın arayıcılarıyla hıncahınç doluydu. Scott, borda iskelesinin yakınlarında, gemiden karaya inmeye hazırlanan Matt ile vedalaşıyordu. Patronunun eli tokalaşmak için uzanırken gözü onun arkasında bir şeye takılan köpek sürücüsünün eli havada kalakaldı. Scott ne olduğunu görmek için geri döndü. Hemen bir iki metre arkasında Beyaz Diş güvertede oturmuş, sevgiyle ışıldayan gözlerle ona bakıyordu.

Matt hayranlık ve saygıyla karışık hafif küfürlerle yavaşça ona sövdü. Scott ise büyülenmiş gibi, Beyaz Diş'e bakmaktan kendisini alamıyordu.

"Ön kapıyı kilitlemedin mi" diye sordu Matt.

Diğeri başıyla kilitlediğini işaret etti, "Peki ya arka kapı" diye sordu.

"Elbette kilitledim" diye anında yanıtladı.

Beyaz Diş sahibine sokulmak ve kendisini sevdirmek ister gibi kulaklarını yatırdı ama olduğu yerden kımıldamayıp en ufak bir yaklaşma belirtisi de göstermedi.

"İnerken onu da gemiden indirmem gerek."

Matt, Beyaz Diş'e doğru bir iki adım attı ama o hemen geri kaçtı. Matt hızla üzerine gidince de Beyaz Diş, gruplar halinde duran insanların ayakları arasından sıvıştı. Güvertenin içinde bazen sinerek, bazen dönerek, bazen eğilip saklanarak kaçtı ve onun tüm çabalarını boşa çıkartıp eline geçmedi. Ama sevgili sahibi ağzını açar açmaz tam bir itaatle ona doğru gitti.

"Yani şimdi sen aylar boyunca seni besleyen ellere gelmiyorsun demek" diye Matt ona sitem etti. "Oysaki sen, tanıştığın ilk günler hariç, bir kez bile yemek vermedin ona. Patronunun sen olduğunu nasıl bildiğini bir anlasam, başka bir şey istemiyorum."

Beyaz Diş'in başını sıvazlayıp okşayan Scott, birden onun üzerine eğilip burnundaki taze kesik izlerini ve gözlerinin arasındaki uzun ve derin yarayı gösterdi.

Matt eğildi ve ellerini Beyaz Diş'in bedeninde dolaştırdı.

"Anlaşılan pencereyi hiç düşünmemişiz. Her tarafı cam kesikleriyle dolu, içine de girmiş. Şimdi bu camları tek tek temizlemek gerek."

Ama Weedon Scott onu dinlemiyordu. Hızla düşünüyordu. Aurora'nın son final anonsu çaldı. Gemiden ayrılacaklar, borda iskelesinden sahile çıkıyordu. Matt de boynundaki bandanasını çözüp Beyaz Diş'in boynuna bağlamak üzereydi. Scott, onun elini tuttu. "Elveda sevgili dostum, Matt. Kurt sorununa gelince... düşündüm de artık bana mektup yazmana gerek yok, artık ben.."

"Dur!" diye birden patladı köpek sürücüsü. "Yoksa düşündüğün şey..."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Bandana sende kalsın. Beyaz Diş hakkında artık *sen* değil, *ben* sana yazacağım galiba."

Matt iskeleden inerken yarı yolda durdu. "O iklime dayanamayacak!" diye bağırdı arkaya doğru. "Ama tabii sıcak havalarda kırkarsan olabilir!"

Borda iskelesi gemiye alındı ve Aurora kıyıdan ayrıldı. Weedon Scott son bir kez kıyıya el salladı. Sonra da yanında duran Beyaz Diş'e doğru eğildi. Tüm ilgisi kendisine yönelmiş olan başı okşayıp dümdüz bıraktığı kulaklarının dibini ovuştururken, "Haydi bakalım gurla şimdi başımın tatlı belası, haydi gurla" dedi.

2. güney toprakları

BEYAZ DİŞ, San Francisco'da gemiden indi. Şaşkındı. Hiçbir mantık yürütme sürecinden geçirmeden ve bilinçli bir şekilde yaklaşmadan, en derinlerinde bir yerde tanrılıkla gücü birbiriyle ilişkilendirmişti. Beyaz adamı hiç San Francisco'nun çamurlu yollarında yürürken olduğu kadar hayranlık verici bir tanrı olarak görmemişti. Bildiği ve aşina olduğu ağaç kulübelerin yerini dev binalar almıştı. Caddeler büyük tehlikelerle doluydu: dört tekerlekli atlı arabalar, el arabaları, otomobiller, kocaman atların büyük güçlükle çektiği devasa yük arabaları ve kuzey ormanlarındaki vaşakların tiz çığlığı gibi çınlayan çıngıraklarıyla ısrarla tehdit ederek ortada dolaşıp korku saçan devasa tramvaylar.

Tüm bunlar gücün göstergesiydi. Tüm bunların içinde ve yine tüm bunların ardında insanlar vardı, yöneten, kontrol eden, yine her zamanki gibi maddenin hâkimi olarak kendisini ifade eden insandı. Bu müthiş şaşırtıcı bir şeydi. Beyaz Diş'in içi dehşet ve hayranlıkla doldu. Büyük bir korku gelip içine çöreklendi. Yavruluk dönemindeyken Vahşi Yaşamdan çıkıp Boz Kunduz'un köyüne ilk geldiği gün kendisini nasıl küçük ve aciz hissetiyse,

şimdi de yetişkin bedeni ve gücünden kaynaklanan onuruna rağmen o kadar küçük ve aciz hissediyordu. Etrafta ne çok tanrı vardı! Kalabalıktan başı dönmüştü. Sokakların gümbürtüsü kulaklarını çınlatıyordu. Ortalıktaki şeylerin korkunç kalabalığının bitmek bilmez koşuşturmasından ve gördüğü acayip hareketlilikten sersemlemişti. Kendisini sevgili sahibine daha önce hiç olmadığı kadar bağımlı hissetti, onun hemen dibinde yürüyor, onu asla gözden kaybetmemeye çalışıyordu.

Sonuçta şehir yaşamı Beyaz Diş için kâbustan başka bir şey değildi. Onun için sadece kötü bir hayal, uzun süre rüyalarında peşini bırakmayacak hiç hoşlanmadığı bir deneyimdi. Sahibi onu bir yük vagonuna bindirip valizlerin ve kutuların arasında bir köşeye zincirle bağladı. Burada bodur ama sağlam yapılı bir tanrı vardı; bavulları ve kutuları büyük bir gürültüyle kapıdan alıp içeri sürükleyerek üst üste koyuyor, ayrıca yerlerinden alıp oraya buraya çarparak kapıdan dışarıya götürüyor, sonra da onları almak için bekleyen başka tanrılara atıyordu. Beyaz Diş sahibi tarafından bu eşya yığınından oluşan cehenneme terk edilmişti. En azından onun çantalarını kokusundan tanıyana kadar ve gidip o çantaları korumak için başlarında durmayı öğreninceye kadar öyle düşündü.

Ama bir saat kadar sonra Weedon Scott kapıda belirdi ve vagonun tanrısı homurdanarak ona, "Tam zamanında yetiştiniz" dedi. "Aksi halde sizin köpek eşyalarınıza dokunmama asla izin vermeyecekti."

Beyaz Diş vagondan çıktı. Şaşkınlık içindeydi. O kâbus şehir yok olmuştu. Vagon evin odası gibi bir şeydi ve oraya girdiğinde etrafında var olan şehir şimdi yoktu, arada geçen zamanda kaybolmuştu. Artık o gürültü kulaklarında çınlamıyordu. Önünde gün ışığı içinde ona gülümseyen, huzurlu ve tembel bir diyar vardı. Bu müthiş

değişime hayran kalmıştı ama Beyaz Diş bu değişimin nasıl gerçekleştiğini anlayacak güçte değildi. Şimdiye kadar tanrıların bütün o anlaşılmaz işlerini ve dışavurumlarını öylece kabul ettiği gibi bunu da kabul etmek durumundaydı. Onlar hep böyle anlaşılmazdı.

Bir araba onları bekliyordu. Bir adamla kadın onun sahibine yaklaştı. Kadının kolları iki yana açıldı ve Beyaz Diş'in sevgili sahibini kavrayıp boynuna dolandı. Düşmanca bir hareket! Çok geçmeden Weedon Scott kendisine dolanan kolların arasından sıyrılarak hiddetle hırlayan ve bir anda öfkeli bir şeytana dönüşen Beyaz Diş'in yanına gitmek zorunda kalacaktı.

Beyaz Diş'i sıkıca tutup sakinleştirmeye çalışırken, "Tamam anne, yok bir şey" diyordu. "Senin benim canımı yakacağını sandı ve bu hiç katlanamayacağı bir şeydir. Tamam, artık geçti. Yakında nasıl davranacağını öğrenir."

Kadının yüzü korkudan bembeyaz olmuştu ama yine de gülerek, "Anlaşılan oğlumu ancak köpeği ortalıkta yokken sevebileceğim" dedi. Bir taraftan da tüyleri kabarmış, hırlayan ve ona kötü kötü bakan Beyaz Diş'i izliyordu.

"Öğrenmek zorunda ve öğrenecek. Hem de derhal" dedi Scott.

Beyaz Diş sakinleşinceye kadar onunla yumuşak bir tonda konuştu, ardından sesi sertleşti. "Yat! Yat çabuk!"

Bu ona sahibinin öğrettiği şeylerden biriydi ve Beyaz Diş somurtarak yere uzanıp onun emrine itaat etmek zorunda kaldı.

"Şimdi gel anne."

Scott kollarını annesine doğru açtı ama bir gözü hep Beyaz Diş'teydi. "Yat!" diye onu tekrar uyardı. "Yat!"

Beyaz Diş tüyleri sessizce havaya dikilmiş halde yattığı yerden ayaklanıp tekrar harekete geçmek üzereyken,

bir kez daha olduğu yere çöküp bu düşmanca hareketin tekrarlanmasını sakin bir şekilde izledi. Ama sonuçta bu hareketten ve onun arkasında durmuş aynı hareketi yapan erkek tanrıdan sahibine bir zarar gelmemişti. Sonra çantalarla bavullar arabaya kondu, ardından sevgili sahibi yabancı tanrılarla birlikte içeri girdi. Beyaz Diş bazen temkinli bir şekilde arkadan koşarak, bazen de arka tüylerini kabartıp, hızla çekerek götürdükleri tanrısına zarar gelmeyeceğini görüp bundan emin olmak için orada bulunduğunu onlara göstererek arabayı izledi.

On beş dakikanın ardından araba caddeden saptı ve önce taştan yapılmış bir giriş kapısının altından, sonra da karşılıklı iki sıra halinde kenarına dizildikleri yolun üzerinden birleşip kemer oluşturan ceviz ağaçlarının arasından geçti. Yolun her iki yanında büyük ve sağlam dallarıyla devasa meşe ağaçlarının kesintiye uğrattığı geniş çimenlik alanlar uzanıyordu. Bu bakımlı çimenlerin ötesinde onların taze yeşilliğiyle zıt düşen sararmış, bronz ve altın renkli yoncalar görünüyordu, onların arkasında da kahverenginin çeşitli tonlarında yüksek tepeler ve yaygın çayırlar vardı. Çimenliğin hemen ardında, vadi seviyesinden hafif bir eğimle yukarı çıkan ilk tepenin üzerinde, geniş sundurmalı ve üzerinde çok sayıda penceresi olan bir ev yükseliyordu.

Tüm bunları görmesi için Beyaz Diş'e çok az fırsat tanınmıştı. Araba daha araziye girdiğinde, sivri burnu ve pırıl pırıl bakan gözleriyle feci derecede öfkeli bir çoban köpeğinin saldırısına uğradı. Köpek onunla sahibi arasına girerek yolunu kesmişti. Beyaz Diş hırlayarak uyarıda dahi bulunmadı. Her zamanki gibi, o sessiz ve ölümcül saldırısına geçmek üzere tüyleri kabardı ama tam saldırıya geçmek üzereyken engellendi. Bu hiç beklenmedik durdurulma onun için çok zor olmuş, saldırıya geçtikten

sonra kazandığı ivmeyi durdurmak için ön ayaklarıyla sert bir fren yapıp neredeyse kıç üstü oturmak zorunda kalmıştı. Bu arada saldırıya geçtiği köpekle en ufak bir temastan bile kaçınma isteği son derece güçlüydü çünkü o bir dişiydi ve Beyaz Diş'in türünün yasası, ikisi arasında aşılamayacak bir engel oluşturuyordu. Yoksa ona saldırması için içgüdülerini ihlal etmek dışında hiçbir engel yoktu.

Ama aynı şey çoban köpeği için geçerli değildi. Dişi olduğu için böyle bir içgüdüye sahip değildi. Öte yandan çoban köpeği olduğu için Vahşi Yaşamın hayvanlarından, özellikle de kurtlardan duyduğu içgüdüsel korku her zamankinden daha fazlaydı. Ona göre Beyaz Diş bir köpek değil, kurttu ve daha ilk evcilleştirildikleri günlerden beri atalarınca korunan koyun sürülerine saldırıp avlanan yağmacıların soyundan geliyordu. Bu yüzden de Beyaz Diş saldırısından vazgeçip ayaklarını yere dayayarak zorla da olsa kendisini durdurmaya çalıştığı halde, çoban köpeği onun üzerine atlamakta bir sakınca görmemişti. Bir anda onun dişlerini omzunda hisseden Beyaz Diş, istem dışı bir tepkiyle hırladı ama bunun dışında bir tehditte bulunmadı. Kendine hâkim oldu, saldırı karşısında geriledi ve köpeğin çevresinden dolaşmaya çalıştı. O yana saptı, bu yana kıvrıldı ama boşuna. Çoban köpeği hep Beyaz Diş'le gitmek istediği yer arasında duruyordu.

Arabanın içindeki yabancı, "Buraya gel Collie!" diye bağırdı.

Weedon Scott güldü.

"Bırakın kalsın baba. Onun için iyi bir disiplin oluyor. Beyaz Diş'in çok şey öğrenmesi gerek ve öğrenmeye de şimdiden başlamalı. Zamanla uyum sağlayacaktır."

Araba gidiyor ama Collie, Beyaz Diş'in yolunu kesmeye devam ediyordu. Bunun üzerine Beyaz Diş yolu bıra-

kıp çimenliği dolaşarak ondan kurtulmaya çalıştı ama Collie bu kez de içeriden küçük bir daire çizip parlayan iki sıra dişiyle yine onun karşısına çıktı. Beyaz Diş geri çekilip bu defa da yolun diğer tarafındaki çimenliği dolaştı ama yine karşısında onu buldu. Bu arada araba, sahibini uzağa götürüyordu. Onun ağaçların arasında gözden kaybolmak üzere olduğunu gördü. Durum gitgide umutsuzlaşıyordu. Son bir hamleyle bir daire daha çizdi. Collie de hızla peşinden koşarak onu yakaladı. Ve o anda birden Beyaz Diş ona doğru döndü. Bu onun her zamanki savaş numarasıydı. Onunla omuz omuza gelip ona esaslı bir şekilde bindirdi. Collie, yere düştü ama sadece düşmekle kalmadı, çok hızlı koştuğu için hızını alamayıp yuvarlandı. Sırtüstü ve yan tarafına yuvarlanırken yere tutunmak için ayaklarıyla çakıl taşlarını tırmıklıyor, kırılmış onurunun verdiği müthiş öfkeyle feryat edip bağırıyordu.

Beyaz Diş onu beklemedi. Yol açılmıştı, zaten tek istediği de buydu. Ama Collie bağırmasına bir an bile ara vermeksizin yine onun peşine düştü. Şu an ikisi de dümdüz koşuyordu. İş koşmaya geldiğine göre, Beyaz Diş ona bir şey öğretebilirdi. Collie bedenini en uç noktasına kadar gerip ileri doğru her hamle yaptığında nasıl büyük bir çaba sarf ettiğini göstererek delirmiş gibi koşuyordu. Beyaz Diş ise sessizce, sanki hiçbir çaba göstermeden arazinin üzerinde süzülen bir hayalet gibi, kayarcasına ondan uzaklaşıyordu.

Evin çevresinde dolaşıp ana kapıya geldiğinde nihayet arabaya ulaştı. Araba durmuş, sahibi içinden iniyordu. Tam o sırada henüz son hızla koşmaktayken yan taraftan yeni bir saldırıya uğramak üzere olduğunu fark etti. Bu kez üzerine gelen koca bir tazıydı. Beyaz Diş ona doğru dönmeye çalıştı. Ama hem kendisi çok hızlıydı hem de

tazı ona çok yakındı. Gelip Beyaz Diş'e yandan tosladı. Beyaz Diş'in hızı çok fazlaydı ve bu beklenmedik saldırıyla aniden yere savrulup yuvarlandı. Ve öfkeyle fırlayıp tekrar ayağa kalktığında tam bir şeytana benziyordu, kulakları iyice geri yatmış, dudakları gerilmiş, burnu kırışmış ve tazının yumuşak boğazını son anda kaçıran kocaman dişleri hızla birbirine çarpmıştı.

Sahibi onlara doğru koşuyordu ama yetişemeyecek kadar uzaktaydı. Tazının hayatını kurtaran Collie oldu. Beyaz Diş ölümcül vuruşunu yapmak için tam sıçrama hareketine geçerken oraya kasırga gibi ulaştı, zaten çakıl taşlarının üzerinden kötü bir şekilde kayıp yuvarlanmış ve yaptıkları koşuda onu geçen rakibini karşılık veremediği bir manevrayla elinden kaçırmıştı. O yüzden şu anda çiğnenmiş bir onurdan, bir bakışta anlaşılabilir hiddetten ve Vahşi Yaşamdan gelen bu yağmacıya duyduğu nefretten oluşmuş çok kötü bir yaratık durumundaydı. Beyaz Diş'e doğru sıçrayıp doğru bir açıdan çarparak onu yere düşürdü.

O anda Weedon Scott yanlarına ulaşıp Beyaz Diş'i tuttu, babası da diğer köpekleri çağırdı. Kurt onun elinin okşamalarıyla sakinleşirken, "Kuzey Kutbu'ndan gelen yalnız bir kurt için ne güzel bir karşılama bu" dedi Scott. "Tüm hayatı boyunca ayaklarının sadece bir kez yerden kesilmesiyle bilinir. Şu an otuz saniye içinde iki kez kendini yerde buldu."

Araba oradan ayrılmıştı. O sırada evden başka yabancı tanrılar çıktı. Bazıları belli bir mesafede akıllı uslu bir şekilde saygıyla durdular ama içlerinden iki kadın sahibini boynundan yakalayıp kollarını ona dolayarak yine o düşmanca hareketi yaptı. Ama Beyaz Diş artık bu harekete göz yummayı öğrenmişti. Sahibine zarar verecek bir harekete benzemiyordu, zaten tanrıların çıkardıkları ses-

lerde de hiçbir bir tehdit yoktu. Yabancı tanrılar Beyaz Diş'e yaklaşmaya çalıştılar ama onları bir hırlamayla uyarıp çevresinden uzaklaştırdı. Sahibi de aynı ikazı ağzıyla yaptı. Böyle zamanlarda Beyaz Diş sahibinin ayakları dibinde yatıyor, o da yatıştırıcı eliyle onun kafasını okşuyordu.

"Dick, yat!" emrini aldıktan sonra birkaç basamak çıkıp sundurmanın bir kenarına yatan tazı hırlayarak bu davetsiz misafire kötü kötü bakmaya devam ediyordu. Collie, kollarını boynuna dolayarak onu okşayan kadın tanrılardan birinin himayesi altına alınmasına rağmen çok endişeli, şaşkın ve huzursuz şekilde inliyor, bu yağmacı kurdun burada bulunmasına izin vermelerine öfkeli, tanrıların hata yaptıklarını düşünüyordu.

Tüm tanrılar eve girmek için basamakları çıkmaya başladılar. Beyaz Diş sahibinin ayaklarının dibinden ayrılmıyordu. Sundurmada yatan Dick ona hırlayınca, o da tüylerini kabartıp ona hırladı. Scott'ın babası, "Collie'yi içeri alıp bu ikisini dışarıda bırakalım" diyerek teklifte bulundu. "Başta biraz dalaşırlar ama sonra arkadaş olurlar."

Sahibi gülerek, "O zaman siz de Dick'in cenazesinde ona dostluğunu göstermek için en fazla ağıt yakanın Beyaz Diş olduğunu görürsünüz" dedi. Bunun üzerine yaşlı Scott inanılmaz gözlerle önce Beyaz Diş'e, ardından Dick'e, en sonunda da oğluna baktı.

"Yani şimdi sen diyorsun ki..?"

Weedon başıyla onu onayladı. "Evet, aynen öyle diyorum. Bir dakika içinde Dick ölmüş olur ya da en fazla iki dakika içinde."

Sonra da Beyaz Diş'e döndü. "Gel bakalım kurt. İçeri girmek zorunda olan sensin."

Beyaz Diş kabadayılık taslayarak, kuyruğu dimdik, bir taraftan da tekrar saldırırsa harekete geçmek için gözünü

Dick'in üzerinden ayırmadan basamakları tırmanırken, aynı zamanda da evin içinden çıkıp aniden üzerine azgın bir şekilde atlaması çok muhtemel olan bir bilinmeyene karşı hazırlanıyordu. Ama üzerine bir şey atlamadı, içeri girince de etrafı iyice kolaçan etti ve bilinmeyene dair herhangi bir iz olmadığını gördü. Hoşnutluğunu gösteren bir homurtuyla sahibinin ayağının dibine yattı ama bir taraftan da olanları dikkatle izliyor, evin çatısı altında kesinlikle bir yerlerde pusuya yatmış olduklarından emin olduğu ve ortaya çıktıkları anda bu çatıyı tuzak haline dönüştüreceklerini hissettiği korkunç şeylere karşı anında ayağa fırlayıp ölümüne mücadele etmek üzere hazır bekliyordu.

3. tanrının ülkesi

BEYAZ DİŞ doğası gereği uyum sağlayan bir kurttu. Bunun yanında çok yolculuk yapmışlığı da vardı ve uyum sağlamanın hem anlamını hem de gereğini iyi biliyordu. O yüzden burada Yargıç Scott'ın malikânesi Sierra Vista'da da kendini evindeymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Artık köpeklerle de ciddi bir sorun yaşamıyordu. Bu köpekler Güney toprakları tanrılarının âdetlerini ondan daha iyi bilen hayvanlardı ve Beyaz Diş tanrılarla birlikte eve girdiği an, onların gözünde belli bir yere sahip olmuştu. Evet, o bir kurttu ve daha önce benzerini hiç görmemişlerdi ama eğer onun oradaki varlığını tanrılar kabul etmişse, tanrıların köpeklerinin de bunu sineye çekmekten başka yapacak bir şeyi kalmıyordu.

Dick de formalite gereği birkaç kabadayıca diklenmeden sonra ister istemez onun sahibine ait bina ve arazilere dahil bir varlık olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Dick'in bu tavrından sonra iyi arkadaş olabilirlerdi ama Beyaz Diş arkadaşlık etmeye uygun değildi. Köpeklerden tek istediği, onu yalnız bırakmalarıydı. Tüm yaşamı boyunca kendi türünden uzak durmuştu, araya koyduğu bu mesafeyi yine korumak istiyordu. Dick'in

sırnaşıklığı onu rahatsız edince hırlayıp onu kendisinden uzaklaştırdı. Kuzeyde sahibinin köpeğine dokunmaması gerektiğini öğrenmişti ve bu dersi hiç unutmuyordu. Ama mahremiyetini ve inzivaya çekilme hakkını koruma konusunda ısrarlıydı, Dick'i hiç umursamayan bir tavır takınınca iyi kalpli hayvan da sonunda aynısını yapıp ona ahırdaki at bağlama direği kadar bile ilgi göstermemeye başladı.

Ama Collie ile işler böyle yürümedi. O, Beyaz Diş'i tanrıların emri nedeniyle kabul etmişti ama bu ona huzur vereceği anlamına gelmezdi. Beyaz Diş ile atalarının o anda ve geçmişte ona ve atalarına karşı işlediği sayısız suçun anısı, benliğine kazınmıştı. Basılıp yağmalanmış ağıllar bir günde unutulamayacağı gibi bir nesil boyunca da unutulacak bir şey değildi. Bütün bunlar Collie'yi hep misilleme yapmaya itiyordu. Beyaz Diş'in varlığına izin veren tanrıların yüzüne karşı herhangi bir şey yapamıyordu ama bu durum onun hayatını küçük yöntemlerle çekilmez hale getirmesini engellemiyordu. Aralarında asırlardır süren bir kan davası vardı ve Collie, onun bu kini sürekli hatırlamasını sağlayacaktı.

Collie, Beyaz Diş'e dadanıp ona kötü davranırken aynı zamanda cinsiyet üstünlüğünü de kullanıyordu. Collie'nin ısrarı Beyaz Diş'in onu görmezden gelmesine engel olurken, kurt içgüdüleri de ona saldırmasını önlüyordu. Collie saldırınca kalın kürküyle korunmuş omzunu onun keskin dişlerine teslim ediyor, dimdik ve azametle yürüyüp oradan uzaklaşıyordu. Bazen üzerine biraz fazla geldiğinde, omzunu ona sunup başını diğer tarafa çevirerek etrafında daireler çizmek zorunda kalıyor, diğer tarafa dönmüş yüzünde ve bakışlarında sabırlı ve bıkkın bir ifade göze çarpıyordu. Bazen de kaba etlerine gelen bir ısırık çok daha hızlı bir şekilde geri çekilmesini zorunlu

kılıyor ve o azametli yürüyüşünden eser bırakmıyordu. Ama genel olarak itibarını ve o her zamanki akıllı uslu halini koruyabiliyordu. Collie'yi olabildiğince görmezden geliyor ve yoluna çıkmamaya özen gösteriyordu. Onun geldiğini görür ya da duyarsa kalkıp oradan uzaklaşıyordu.

Ayrıca Beyaz Diş'in başka konularda da öğrenmesi gereken daha pek çok şey vardı. Sierra Vista'nın karmaşık sorunlarına bakılırsa, Kuzey topraklarındaki yaşam çok daha sadeydi. Öncelikle sahibinin ailesini tanıması gerekiyordu. Aslında buna hazırlıklı sayılırdı. Mitsah ve Kloo-kooch'un Boz Kunduz'a ait oldukları gibi ve onunla da ekmeklerini, ateşlerini, battaniyelerini paylaştıkları gibi, Sierra Vista'daki ev ve evin içindeki tüm sakinler de sevgili sahibine aitti.

Ama bu ikisi arasında hem çok az fark hem de çok büyük farklılıklar vardı. Bir defa Sierra Vista, Boz Kunduz'un çadırından çok daha büyüktü. Dikkate alınması gereken bir yığın insan vardı. Örneğin Yargıç Scott vardı, onun karısı vardı. Sahibinin kız kardeşleri Beth ile Mary vardı. Sonra yine efendisinin karısı Alice ve biri dört, diğeri altı yaşında çocukları Weedon ile Maud vardı. Ne bu insanları ne de aralarındaki hiçbir zaman bilmediği, bilemeyeceği kan bağını ona anlatmanın bir yolu bulunuyordu. Yine de kısa sürede onların hepsinin sahibine ait olduğunu anladı. Sonra gözlemleyerek, herhangi bir fırsat çıktığında bunu değerlendirerek, hareketlere, konuşmalara, seslerindeki tonlamalara dikkat ederek, yavaş yavaş bu insanların her birinin sahibiyle olan yakınlığını ve onun sevgisine layık olma derecesini öğrendi. Ve onlara ortaya çıkan sonuçlara göre davrandı. Bir kişinin sahibinin gözündeki değerine göre onlara değer verdi, sahibinin değerli bulduğu şeyleri o da özenle korudu.

İki çocuk için de durum böyleydi. Hayatı boyunca çocuklardan hoşlanmamıştı. Hele onların ellerinden hiç mi hiç hoşlanmamıştı, o ellerden nefret eder, hatta korkardı. Yerli köylerinde geçirdiği günlerde onların zalimliğini ve vahşiliğini öğrendiği dersler asla şefkat dolu anlar değildi. O yüzden Weedon ile Maud ona ilk yaklaştığında onları hırlayarak uyarmış ve tehditkâr bir görünüme bürünmüştü. Ama sahibinin tokadı ve sert sözleri sonucu onların okşamalarına izin vermek zorunda kaldı ama o küçük ellerin kendisine dokunuşuyla sürekli gurladı ve bu gurlayışta hiç de güzel bir şarkının mutlu notaları yoktu. Sonradan küçük kızla oğlanın sahibinin gözünde çok değerli olduklarını anladı. Ondan sonra çocukların okşaması için sahibinin sert bir söz etmesi ya da sıkı bir şekilde tutmasına gerek kalmadı.

Beyaz Diş hiçbir zaman içinden şefkat taşan bir canlı olmadı. Sahibinin çocuklarına zorunlu ama dürüst bir şekilde teslim oldu ve onların haşarılıklarına acı veren bir operasyona dayanır gibi katlandı. Ama onları artık daha fazla çekemeyeceğini anladığı an kalkıp kararlı adımlarla yanlarından yürür giderdi. Bir süre sonra onları sevmeye bile başladı. Yine de belli etmiyordu tabii. Yanlarına giden asla kendisi olmadı. Ama onları görünce kalkıp gitmek yerine artık yanına gelmelerini bekliyordu. Aradan biraz daha zaman geçtikten sonra çocuklar onun yanına yaklaşırken Beyaz Diş'in gözlerinde bir sevinç ve memnuniyet ışığının belirdiği, çocuklar başka eğlenceler için onun yanından ayrılırken de arkalarından ilgiyle ve hayıflanarak baktığı görülüyordu.

Bütün bunlar birer gelişme işaretiydi ve zaman alıyordu. Beyaz Diş'e göre çocuklardan sonra Yargıç Scott geliyordu. Büyük olasılıkla bunun iki nedeni vardı: Birincisi, efendisinin sahip olduğu değerli varlıklardan biri

olduğu zaten gayet açıktı; ikincisi ise duygularını belli etmeyen mesafeli bir insandı. Yargıç gazete okurken Beyaz Diş büyük şöminenin önünde onun ayaklarının dibinde yatmaktan hoşlanır, o da ara sıra bir bakış ya da sözle onu ödüllendirirdi. Bunlar yargıcın onun varlığını ve varoluşunu kabul ettiğinin belirtisi olan ve Beyaz Diş'e hiçbir şekilde yük getirmeyen hareketlerdi. Ama tüm bunlar ancak efendisi ortada yokken geçerliydi. O ortaya çıktığı anda Beyaz Diş açısından diğer tüm varlıkların varoluşu sona eriyordu.

Beyaz Diş ailenin tüm üyelerinin onu okşamasına ve sevgilerini göstermelerine izin veriyordu; onları sahibine verdiği şeylerden mahrum bıraktı sadece. Onların hiçbir okşaması boğazından o hoşnutluk ve sevecenlik dolu şarkının yükselmesini sağlamadı ve çok uğraşmalarına rağmen Beyaz Diş'i kendilerine sokulmaya asla ikna edemediler. Çünkü bu teslimiyet ve kendisinden vazgeçme hali, bu mutlak güven, sadece efendisi için geçerliydi. Aslında Beyaz Diş hiçbir zaman aile üyelerine, onları sevgili sahibine ait varlıklar olarak görmek dışında bir anlam yüklememişti.

Aile ile evin hizmetkârlarını da birbirinden ayırt etmeyi kısa sürede öğrendi. Hizmetkârlar ondan korkuyor, o da onlara saldırmaktan her zaman sakınıyordu. Ona göre hizmetkârlar da sahibine aitti. Beyaz Diş ile hizmetkârlar arasında karşılıklı taraf sızlıktan başka bir şey yoktu. Klondike'taki Matt gibi onlar da sahibinin yemeklerini pişirir, bulaşıklarını yıkar ve diğer işleri yaparlardı. Kısaca, onlar ev halkının ilaveleriydi.

Ev dışında da Beyaz Diş'in öğrenmesi gereken birçok şey vardı. Sahibinin ülkesi büyük ve karmaşık bir yerdi ama bir sınırı vardı. Üzerine yapılmış olduğu toprak, caddede bitiyordu. O sınırın dışı, diğer cadde ve sokak-

lardı; işte burası tüm tanrıların ortak kullanımına aitti. Ayrıca başka çitler ve o çitlerin içinde başka tanrıların egemen olduğu alanlar vardı. Bütün bunların nasıl idare edileceğini ve kimin kime nasıl davranacağını belirleyen yığınla yasa vardı ama Beyaz Diş, tanrıların konuşmalarını anlayamıyordu ve bunu öğrenmek için de deneyim kazanması gerekiyordu, başka yolu yoktu. Yasaları çiğnediği söyleninceye kadar doğal içgüdülerinin sesine kulak verip onlara uymak zorundaydı. Ancak aynı şey birkaç defa tekrarlandığında yasayı öğreniyor ve artık ona uyuyordu.

Diğer yandan, onun eğitimindeki en etkili yol, efendisinin tokadı ve azarıydı. Ama ona duyduğu müthiş sevgi nedeniyle, sahibinin en yumuşak tokadı bile Boz Kunduz'un ya da Güzel Smith'in dayaklarından çok daha fazla can acıtıcı geliyordu. Çünkü onların attığı dayak onun sadece etini yakıcı derecede acıtmış ama etinin altındaki ruhun taşıdığı öfke en küçük bir fire dahi vermeyip muazzamlığını korumuştu. Sahibinin tokadıysa her zaman etini yakmayacak kadar hafifti ama çok daha derinlere işliyordu. Bu, onun kendisini onaylamadığının işaretiydi ve böyle durumlarda Beyaz Diş'in ruhu solup gidiyordu.

Aslında o tokat çok az kullanılıyordu. Efendisinin sesi yetiyordu. Beyaz Diş o sesi duyarak bir şeyi doğru ya da yanlış yaptığını anlıyordu. Kendisini o sese göre toparlayıp hareketlerine o sesle çekidüzen veriyordu. O ses , yeni bir ülkenin ve yaşamın haritasını çıkarmakta ve yönünü bulmakta kullandığı pusulaydı.

Kuzey topraklarındaki tek evcil hayvan köpekti. Diğer tüm hayvanlar Vahşi Yaşamda yer alıyor, çok korkutucu olmayanlarını köpeklerin yağmalaması doğal kabul ediliyordu. Beyaz Diş tüm hayatı boyunca beslenmek için canlı yiyecekler aramıştı. Güney topraklarında da bundan

başka bir şey olabileceği aklının ucundan geçmezdi. Bu, Santa Clara Vadisi'ndeki ilk günlerde dersini alacağı bir şeydi. Sabahın erken saatlerde evin oralarda başıboş dolaşırken, kümesten kaçmış bir tavuğa rastladı. Beyaz Diş'in doğal güdüsü onu yemekti. Bir dizi sıçrayış, dişlerin şimşek gibi açılıp kapanışı ardından korku içinde bir feryat ve ciyaklama sonucunda Beyaz Diş o maceracı tavuğu midesine indirdi. Çiftlikte beslendiği için yağlı ve yumuşaktı. Beyaz Diş dudaklarını yalarken bunun güzel bir yemek olduğuna karar verdi.

Günün ilerleyen saatlerinde ahırların orada, kümesinden uzaklaşmış başka bir tavuğa rastladı. Seyislerden biri tavuğu kurtarmak için koştu. Beyaz Diş'in soyunu bilmediğinden silah olarak yanına küçük bir kamçı almıştı. Kamçının ilk inişinde Beyaz Diş hemen tavuğu bırakıp adama saldırdı. Onu kamçı değil, ancak sopa durdurabilirdi. Adama doğru saldırırken üzerinde şaklayan ikinci kamçı darbesinden kendisini sakınmaksızın ve hiç ses çıkarmaksızın boğazına doğru hamle yapınca, seyis birden, "Tanrım!" diye bağırıp geri çekildi. Elindeki kamçıyı yere bırakıp kollarıyla boğazını korumaya çalışıyordu. Bileğiyle dirseği arasındaki yer, kemiğine kadar yırtılmıştı.

Adam müthiş korkmuştu. Asıl sinirini bozan şey, Beyaz Diş'in vahşiliğinden ziyade sessizliğiydi. Hâlâ yarılmış ve kanayan koluyla boğazını ve yüzünü korumaya uğraşarak ahıra doğru çekilmeye çalışıyordu. Eğer tam o sırada Collie araya girmeseydi adam çok zor durumda kalacaktı. Collie, Dick'in hayatını kurtardığı gibi şimdi de seyisin hayatını kurtarıyordu. Çılgınca bir öfkeyle Beyaz Diş'in üzerine saldırdı. Haklıydı. Karşısındakini hata yapan tanrılardan daha iyi tanımıştı ve onun hakkındaki tüm kuşkuları doğru çıkmıştı.

O eski yağmacı yine eski numaralarına başvuruyordu. Seyis ahıra kaçtı. Beyaz Diş de gerileyerek Collie'nin nefret dolu dişlerine omzunu sunarken bir yandan da daireler çiziyordu. Ama Collie her zamankinden farklı olarak bu kez makul bir dayaktan sonra bile peşini bırakmadı. Aksine çok fazla kızıp öfkeleniyordu, sonunda Beyaz Diş itibarını bir kenara bırakıp kendisini tarlalara vurarak ondan kaçtı.

"Tavukları rahat bırakmayı öğrenmesi gerekiyor" diyordu efendisi. "Ama ona dersini ancak suçüstü yakalarsam verebilirim."

Ve o suç iki gece sonra işlendi ama efendisinin tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Beyaz Diş, kümesi ve içindeki tavukları yakından izlemişti. Gece tavuklar tüneklerine çıktıktan sonra oraya yakın bir yere istiflenmiş olan kerestelerin üzerine tırmandı. Oradan da kümesin üzerine sıçrayıp çatıyı aşarak içeri atladı. Çok geçmeden de katliam başladı.

Ertesi sabah efendisi sundurmaya çıktığında gözüne ilk çarpan şey, seyisin sıraladığı elli beyaz Ligorn tavuğuydu. Önce şaşkınlıktan sonra da hayranlıktan yumuşak bir ıslık tutturdu. Akabinde Beyaz Diş'i gördü, yaptığıyla ilgili hiçbir utanç ya da suçluluk belirtisi göstermiyordu. Aksine hüner gerektiren, övgüye layık bir iş başarmış olmaktan kaynaklanan bir çalımla ortalıkta dolaşıyordu. Ayrıca ne kadar büyük bir günah işlediğinin de farkında değildi. Bu durumda efendisi hiç hoşa gitmeyecek bir görevle yüz yüze kalmıştı, dudakları gerildi. Sonra yaptığının farkında bile olmayan suçluya doğru sertçe yürüdü. Sesi tanrıların gazabını saçıyordu. Beyaz Diş'in burnunu, katlettiği tavuklara doğru eğerek ona oldukça ses getiren sağlam bir tokat yapıştırdı.

Beyaz Diş tavuk kümesini bir daha asla yağmalamadı. Yasa bunu yapmasını yasaklıyordu ve o, dersini almıştı. Sonra sahibi onu kümese götürdü. Aslında Beyaz Diş'in doğal içgüdüsü, etrafında koşuşturup çok yakınında yürüdüklerini gördüğü canlı etlere saldırmaya yönelikti. Ama içgüdüsüne uymak yerine sahibinin sesiyle durduruldu. Bu şekilde kümeste yarım saat kaldılar. Ara sıra doğal içgüdüsü içini sarıyor ve tam ona teslim olacakken her defasında sahibinin sesiyle durduruluyordu. Böylece yasayı iyice öğrendi ve bir daha tavuklarla ilgilenmedi. Onları gördüğü halde, yok saymayı öğrendi.

Bir öğle yemeğinde Beyaz Diş'e verdiği bu dersi anlattığında, Yargıç Scott, "Bir tavuk katilini asla eğitemezsin" diyerek üzgün bir şekilde başını salladı. "O bir kez alışkanlık edinmiş bunu. Ayrıca kanın da tadını almış." Yine üzgün o ifadeyle başını salladı.

Ama Weedon Scott, babasıyla aynı fikirde değildi.

"Bakın ona ne yapacağım" diyerek babasına meydan okudu. "Beyaz Diş'i bütün bir öğleden sonra tavuklarla birlikte kümese kapatacağım."

Yargıç onun bu fikrine, "Biraz da tavukları düşünseydin" diye karşı çıktı.

Ama oğlu, "Sonra da" diye devam etti, "öldürdüğü her tavuk için bir altın dolar ödeyeceğim."

Beth araya girip, "O zaman babama da bir ceza belirlemeniz gerek" dedi.

Kardeşi de onu destekleyince masadaki herkes bu öneriyi onayladı. Yargıç Scott da başını sallayarak kabul etti.

"Pekâlâ o halde" diye bir an düşündü Weedon Scott, ardından devam etti. "Akşamüstü olduğunda, eğer Beyaz Diş tek bir tavuğa bile zarar vermemişse, kümeste geçirdiği her on dakika için ona tıpkı yargıç kürsüsünden

hüküm açıklar gibi ciddiyetle, 'Beyaz Diş sen tahmin ettiğimden de akıllıymışsın' diyeceksiniz."

Tüm aile gizli bir yere saklanıp bu gösteriyi merakla izledi ama sonuç Yargıç açısından tam bir fiyasko oldu. Sahibi tarafından kümese kapatılan Beyaz Diş yatıp uyudu. Bir defasında kalkıp su içti. Gözü tavukları görmüyordu bile. Sanki orada yoklardı. Saat dört olunca birkaç adım gerileyerek kümesin tepesine çıktı, oradan da dışarı atlayıp ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Yasayı öğrenmişti. Sonra sundurmada bu durumdan dolayı müthiş keyiflenmiş olan ailenin önünde Yargıç Scott, Beyaz Diş'in yüzüne bakarak tam on altı defa, "Beyaz Diş, sen tahmin ettiğimden de akıllıymışsın" dedi.

Beyaz Diş'in aklını karıştıran ve sık sık utanmasına neden olan şey, yasaların çok fazla olmasıydı. Başka tanrılara ait tavuklara da dokunmaması gerektiğini öğrenmek zorunda kalmıştı. Ayrıca kediler, tavşanlar, hindiler vardı; onlara da dokunulmayacaktı. Aslında yasanın ancak bir kısmını öğrendiğinde bile yasa hakkındaki genel izlenimi her canlıya dokunmanın yasaklanmış olduğuydu. Bir keresinde arkadaki büyük çayırda bir bıldırcın gözünün önünde pır diye uçup durmuş ve hiçbir zarar görmemişti. Beyaz Diş içgüdülerinden dolayı içindeki coşkulu heyecanla titrese de onları kontrolü altına alıp hiçbir şey yapmadan durabilmişti. Tanrıların iradesine uymuştu.

Ama bir gün yine arkadaki büyük çayırda Dick'in yabani bir tavşanın peşinden koştuğunu gördü. Sahibi ona baktığı halde bir müdahalede bulunmuyordu. Hatta onu da ava katılmaya teşvik etmişti. Böylece Beyaz Diş yabani tavşanlar için bir yasak olmadığını öğrendi. Sonunda yasanın tamamını hafızasına iyice kazıdı. Onunla evcil hayvanlar arasında bir düşmanlık olmamalıydı. Birbirlerini sevmeseler de saldırgan davranmamalıydılar.

Ama diğer hayvanlar, sincaplar, bıldırcınlar, yabani tavşanlar, insana boyun eğip itaat etmemişlerdi; onlar Vahşi Yaşamın varlıklarıydı. Tüm köpekler için meşru avlardı. Tanrılar sadece evcil hayvanları korumaları altına almışlardı, o yüzden onlarla aralarında ölüme neden olacak bir kavgaya izin yoktu. Kullarının yaşamalarına ya da ölmelerine karar verme gücü tanrıların elindeydi ve tanrılar güçlerini kıskançlıkla korurdu.

Kuzey topraklarının sadeliğinden sonra Santa Clara Vadisi'ndeki yaşam Beyaz Diş'e çok karmaşık gelmişti. Medeniyet denilen şeyin, bu karışık ve içinden çıkılması zor karmaşanın istediği en önemli şey kontroldü, kendisini dizginleyip sınır koymaktı. Tıpkı havada uçuşan incecik bir örümcek ağı gibi hassas, titrek, kuşkulu ve her daim temkinli, son derece dikkatli ama aynı zamanda çelik kadar sert ve katı bir benliğe sahip olmak gerekiyordu. Yaşamın bin tane yüzü vardı ve Beyaz Diş hepsinin gereğini yerine getirmek zorunda olduğunu anlamıştı. Kasabaya, San Jose'ye giderlerken arabanın arkasında koştuğunda da, kasabanın sokaklarında başıboş dolaştığında da öyleydi. Yaşam tüm derinliği ve değişkenliğiyle akıp giderken, duyularını sürekli sarsıcı bir şekilde etkiliyor, ona sayısız ayarlar yapıp anında karşılık vermesini bekliyordu ve bu yüzden doğal içgüdülerini her zaman bastırmak zorunda kalıyordu.

Örneğin kolayca ulaşıp alabileceği et parçalarının asılı durduğu kasaplar vardı. Ama o bu etlere asla dokunmamalıydı. Sahibinin gittiği evlerde kavgaya girişilmemesi gereken kediler ve her gittikleri yerde, ona hırladığı halde, saldırıya geçmemesi gereken köpekler vardı. Sonra, kalabalık kaldırımlarda giderlerken sayısız insanın dikkatini çekiyor, durup ona bakıyor, birbirlerine gösterip inceliyor, ona bir şeyler söylüyor ve en kötüsü de doku-

nuyorlardı. Tüm bu yabancıların tehlikeli ellerine katlanmak zorundaydı. Bu duruma katlanmanın bile üstesinden gelmişti. Üstelik bunu huysuzlaşıp kendini dışarıya kapatmaksızın başarmıştı. Azametli yürüyüşüyle her zaman çok sayıda tanrının dikkatini çekiyordu, onların iltifatlarını lütufkâr bir tavırla kabul ediyor ama kendince uyguladığı tuhaf bir yöntemle fazla yakınlaşmalarını da önlüyordu. O yüzden kafasını şöyle bir okşamalarına, bunu yapabildikleri için kendi cesaretlerini takdir etmelerine ve yanından geçip gitmelerine özellikle izin veriyordu.

Oysaki işler Beyaz Diş için hiç de bu kadar kolay değildi. San Jose'nin kenar mahallelerinde arabanın arkasından koşarken ona taş atmayı alışkanlık haline getiren çocuklar vardı. Ama peşlerine düşüp onları yere sermeye izni olmadığını biliyordu. Burada kendini koruma içgüdüsünü bastırarak engellemek zorunda kalıyor ve bunu başardıkça ehlileşiyor, uygar olmayı hak ediyordu.

Ama Beyaz Diş bu durumdan pek de memnun değildi. Hak ve adalet konusunda soyut bir kavrama ve fikirlere sahip değildi. Ama yaşamda belli bir adalet varsa, ki bunun olduğunu hissediyordu, o zaman taş atan çocuklara karşı kendini korumasının engellenmesi, içindeki bu adalet duygusunu rahatsız ediyordu. Anlaşılan, tanrılar, aralarında yaptıkları antlaşmayı ve bu antlaşmayla ona bakma ve koruma sözü verdiklerini unutmuşlardı. Ama bir gün sahibi elinde kamçısıyla arabadan fırlayıp taş atanların hakkından gelmişti bir güzel. Bundan sonra ona bir daha taş atamadılar. Beyaz Diş bunu anlayıp tatmin oldu.

Buna benzer bir deneyim daha yaşadı. Kasabaya sapan kavşaktaki barın önünde duran ve oradan her geçtiğinde koşup üzerine saldıran üç tane köpek vardı. Bu yüzden onun ölümüne dövüştüğünü bilen efendisi, dövüşmesini

engelleyen yasayı ona her defasında hatırlatıyordu. Sonuçta bu kuralı iyice belleyen Beyaz Diş, oradan her geçişinde büyük bir sıkıntı yaşıyordu. Her defasında köpeklerin saldırısını sadece hırlayarak uzaklaştırmak zorunda kalıyor, böylece onları belli bir mesafede tutmayı başarıyor ama köpekler onun peşinden gelip sürekli havlayıp hırlayarak onu tahrik ediyorlardı. Bu bir süre böyle devam etti. Hatta bardaki adamlar köpekleri ona saldırması için teşvik bile ediyorlardı. Bir gün köpekleri, onun üzerine özellikle ve açıkça saldırttılar. Bunun üzerine sahibi arabayı durdurdu.

Beyaz Diş'e, "Git" dedi.

Beyaz Diş inanamıyordu. Bir sahibine, bir de köpeklere dönüp baktı. Sonra tekrar sahibine baktı, bu kez yüzünde büyük bir coşku vardı.

Sahibi başını sallayarak onayladı. "Gidebilirsin dostum. Git ve ye şunları!"

Beyaz Diş ikiletmedi. Dönüp sessizce düşmanlarının üzerine atladı. Üçü birlikte karşısına çıktılar. Büyük bir hırlama, gürleme, dişlerin birbirine çarpması, bedenlerin birbirine dolanmasıyla yolun tozu havaya kalkıp kavga edenleri bulut gibi gözlerden sakladı. Çok geçmeden iki köpek tozun içinde can çekişiyor, üçüncüsü ise can havliyle uçarcasına kaçıyordu. Köpek hendeğin üzerinden atlayıp demiryolu çitleri boyunca tarlaların içinden koşmaya başladı. Beyaz Diş de peşinden... Toprağın üzerinde kayarcasına kurt adımları, kurt hızı, çevikliği ve sessizliğiyle koşuyordu ve sonunda tarlaların ortasında ona yetişerek yere indirip boğazladı.

Böylece bu üçlü katliam sonucunda köpeklerle fazla bir sorunu kalmadı. Haber vadinin her tarafına yayıldı, köpek sahipleri de köpeklerinin Savaşçı Kurt'a sataşmaması için gereken her türlü tedbiri aldılar.

4. kendi türünün çağrısı

AYLAR geçip gidiyordu. Güney topraklarında hem bol yiyecek vardı hem de iş azdı. Beyaz Diş burada bolluk ve refah içinde mutlu bir yaşam sürüyordu. Sadece coğrafya olarak güneyde değil, aynı zamanda yaşamın da güneyinde yaşıyordu. Burada insanların ona gösterdiği nezaket ve incelik bir güneş gibi parlamasına neden oluyor, Beyaz Diş tıpkı iyi bir toprağa ekilmiş çiçekler gibi her geçen gün serpilip gelişiyordu.

Aslında diğer köpeklerden farklıydı. Yasayı, başka bir hayatı tanımayan diğer köpeklerden daha iyi biliyor, kuralları daha dikkatle gözlemliyordu. Yine de onda tüm o vahşetin pusuda beklediğini hissettiren, bu izlenimi veren bir şeyler vardı; sanki içindeki kurt uyanmayı, doğasındaki vahşilik başını kaldırmayı bekliyor gibiydi.

Diğer köpeklerle hiç yakınlaşmadı. Şimdiye kadar, türünün özelliği olduğu üzere, o da diğerleri gibi hep tek başına yaşamıştı ve bundan sonra da öyle olacaktı. Lip-Lip ile sürüsünün yavruluk dönemindeki işkenceleri sırasında ve Güzel Smith dönemindeki dövüş günlerinde başka köpeklere karşı içinde kalıcı bir nefret oluşmuştu. Böylece yaşamının doğal akışı yön değiştirmiş ve Beyaz Diş kendi türünden uzaklaşarak insana sıkıca tutunmuştu.

Ayrıca Güney topraklarındaki köpekler de ona hep kuşkuyla bakıyordu. Onların içindeki Vahşi Hayattan korkma içgüdüsünü uyandıran Beyaz Diş'i hep hırlamalarla ve savaşmaya hazır bir öfkeyle karşılıyorlardı. Beyaz Diş ise her zaman onlara dişlerini geçirmek zorunda olmadığını öğrenmişti. Aslında gerilmiş dudakları ve kocaman dişleriyle her zaman istediği sonucu alıyor, hırlayıp havlayarak üzerine saldıran bir köpeği anında kıç üstü geri oturtmasını çok iyi biliyordu; bunun tersi bir duruma çok az rastlanmıştı.

Şu an sadece tek bir sıkıntısı vardı, o da Collie idi. Bir an bile ona huzur vermiyordu. Collie yasalara Beyaz Diş kadar bağlı değildi. Sahibinin Beyaz Diş'le arkadaş olmasını sağlamak yönündeki tüm çabaları sonuçsuz kalmıştı. Beyaz Diş'in kulaklarında hep onun keskin ve asabi hırlaması yankılanırdı. Tavuk öldürme olayını asla unutmuyor, onun kötü niyetli olduğu inancını ısrarla devam ettiriyordu. Henüz bir suç işlemeden onu peşinen suçlu ilan edip o şekilde davranıyordu. Beyaz Diş'in başına tek kelimeyle bela kesilmişti. Ahırların orada, gittiği her yerde onu polis gibi izliyor; güvercinlere, tavuklara merakla baktığını gördüğü anda büyük bir panikle ortalığı ayağa kaldırıyordu. Beyaz Diş de onu başından savmak için yere yatıp başını ön ayaklarına dayıyor ve uyuyor numarası yapıyordu. Bu numara Collie'yi her zaman şaşırtıp susturuyordu.

Collie dışında Beyaz Diş için her şey yolunda gidiyordu. Kendini kontrol etmeyi öğrenmişti ve artık yasayı iyi biliyordu. Ağırbaşlı bir ciddiyet, sükûnet, filozoflara has bir hoşgörü havası vardı onda. Düşman bir ortamda yaşamadığını biliyordu. Her köşede tehlikenin, acı ve ölümün pusuya yatmış olduğu bir yer değildi burası, öyle hissetmiyordu. Her zaman tehdit olarak gördüğü bilin-

meyene karşı duyduğu korku da giderek yok oluyordu. Hayat burada rahat ve kolaydı. Kendi içinde yavaşça ve yumuşak bir şekilde akıyor, hiçbir yerde korku ve düşman pusuda beklemiyordu.

Farkında olmasa da kar görmeyi özlemişti. Eğer düşünebiliyor olsaydı, "gereğinden çok uzamış bir yaz" diye düşünürdü. Kara ve karlı havaya karşı, ne olduğunu kendisinin de bilemediği, bilinçaltından gelen tuhaf bir özlem duyuyordu. Yine aynı şekilde uzun yaz güneşi altında sıcaktan bunalınca Kuzey topraklarına yönelik belli belirsiz bir hasret çekiyordu. Bu duyguların bedeni ve ruhu üzerindeki etkisi ise onun da nedenini anlamadığı bir huzursuzluk ve gerginlikti.

Beyaz Diş duygularını hiçbir zaman belli etmemişti. Kafasını sahibinin koltuk altına sokup guruldarken arada sırada yumuşak sesler çıkarması dışında sevgisini ifade edebileceği bir yol yoktu. Sonra ona üçüncü bir yol keşfetme fırsatı verildi. Tanrıların kahkahalarına karşı hep çok hassas olmuş, her zaman alınganlık göstermişti. Kahkahalar onu delirtir, hatta öfkeden kudurturdu. Sevgili sahibine karşı ise içinde böyle bir duygu barındıramazdı, ama bir keresinde efendisi şaka yollu ve iyi huylu bir kahkaha attığında ne yapacağını bilemez bir halde donup kaldı. O eski kızgınlığının onu iğneleyip tahrik ettiğini ve ona olan sevgisine rağmen bu duygunun içinde yükselmeye çalıştığını hissetti. Ona kızamazdı elbette ama bir şey yapmalıydı. Akıllı uslu davrandıkça efendisi ona daha çok gülüyordu. O, sakinliğini korumaya çalıştıkça sahibi onun yüzüne karşı daha gürültülü kahkahalar atıyordu. Sonunda sahibi kahkahalarıyla onun da ciddiyetini bozdu. Dudakları biraz gerildi, çenesi aralandı ve gözlerine sevgi dolu muzip bir ifade yerleşti. Gülmeyi öğrenmişti.

Ayrıca sahibiyle boğuşmayı, onun tarafından yere düşürülüp yuvarlanmayı ve yüz yüze kaldığı pek çok sert numarayla baş etmeyi de öğrendi. O da karşılığında kızmış gibi yapıyor, tüylerini kabartıp korkutucu bir şekilde hırlıyor ve sözde onu ısırmak istiyormuş gibi dişlerini açıp kapatıyordu. Ama böyle zamanlarda kendini asla kaybetmiyordu. O ısırma hareketleri hep numaraydı. Bu şekilde boğuşup yerlerde yuvarlandıktan, birbirleriyle kıyasıya dövüşe girişip hırlamalar, ısırıklar havada uçuştuktan sonra birdenbire ayrılıp bir metre kadar uzağa giderek birbirlerine bakarlardı. Sonra da yine birdenbire fırtınalı denizlerde aniden parlayan güneş gibi gülmeye başlarlardı. Bunu takiben de sahibinin kolu Beyaz Diş'in boynuna dolanır o da yumuşak sesiyle guruldayarak sevgi şarkısını mırıldanırdı.

Ama sahibi dışında kimse Beyaz Diş'le boğuşamadı. Buna asla izin vermedi. Asaletle durur, eğer onunla boğuşmaya yeltenen olursa, uyarıcı bir hırlamayla yelesini kabartır, böylece hiç mi hiç oyun havasında olmadığını anlatırdı. Sahibine kendisiyle boğuşma hakkı tanıması, herkese aynı hakkı vereceği, isteyenin onu istediği yerde sevip okşayacağı, istediği yerde de boğuşarak onun sayesinde hoşça vakit geçirebileceği, orta malı bir köpek olduğu anlamına gelmiyordu. Onun kalbi sadece tek bir kişiye aitti ve ne kendisini ne de sahibinin sevgisini ucuzlatmayı reddediyordu.

Efendisi sık sık atla gezintiye çıkardı ve Beyaz Diş'in başlıca görevlerinden biri bu gezintilerde ona eşlik etmekti. Kuzey topraklarında sahibine bağlılığını koşumların içinde cansiperane çalışarak kanıtlıyordu. Ama Güney topraklarında kızak olmadığı gibi köpekler sırtlarında yük de taşımıyordu. Bu yüzden sahibine sadaka-

tini başka bir yolla, onun atının yanında koşmakla gösteriyordu. Beyaz Diş en uzun yol aldıkları günlerde bile geri kalmadı. Kurt gibi yumuşak, zahmetsizce, fazla çaba harcamadan koşuyordu. Yetmiş beş kilometreden sonra bile hâlâ neşeyle atın önünde koşardı.

Beyaz Diş bu gezintilerle başka bir ifade tarzı buldu. Bunu bütün hayatında sadece iki kez yapmış olması da ilginçtir. İlkinde, sahibi ateşli bir safkanın üzerinden inmeden bahçe kapılarını açıp kapatmak için atı kapıya yaklaştırdığında, at her defasında korkup gerileyerek kaçmış, sonunda giderek sinirlenen ve heyecanlanan at şaha kalkmıştı. Bunun üzerine sahibi atı mahmuzlayıp ön ayaklarını yere indirmesini sağlamış ama at bu kez de arka ayaklarıyla sıçramaya, çifte atmaya başlamıştı. Beyaz Diş olanları giderek artan bir endişeyle izliyordu. Sonunda kendisini tutamayıp atın önüne atlamış ve vahşice havlayarak onu uyarmıştı. Oysa daha önce hiç bu şekilde havlamamış, hatta havlaması için sahibinin de onu teşvik etmesine rağmen, ancak bir kez ve sahibinin bulunmadığı bir ortamda bunu yapmıştı.

Şimdi havlamasının nedeni ise, sahibinin çayırda atıyla süratle koştuğu sırada aniden atın ayaklarının arasına fırlayan bir tavşan yüzünden atın keskin bir kişnemeyle birden tökezlemesi ve sahibinin yere düşüp bacağını kırmasıydı. Beyaz Diş büyük bir öfkeyle, suçlu olan atın boğazına atlamak üzereyken sahibinin sesiyle durdurulmuştu. Sahibi bacağının kırık olduğundan iyice emin olduktan sonra, "Eve! Doğru eve git!" diye ona emretti. Ama Beyaz Diş onu tek başına orada bırakmayı hiç istemiyordu. Sahibi bir not yazmayı düşündü ama ceplerinde kâğıt kalem bulamadı. Sonra Beyaz Diş'e tekrar eve gitmesini emretti. Beyaz Diş hüzünle ona baktı, yola yöneldi ama sonra döndü ve boğazından yumuşak bir inil-

ti çıktı. Sahibi onunla nazik ama ciddi bir konuşma yaptı. Beyaz Diş kulaklarını dikip pür dikkat onu dinledi.

"Tamam, sadık dostum, şimdi doğruca eve koş. Ve evdekilere başıma gelenleri anlat. Haydi kurt, doğru eve, eve git!"

Beyaz Diş "ev"in ne demek olduğunu biliyordu ve konuşulanların geri kalanını anlamamasına rağmen sahibinin eve gitmesini istediğini anlamıştı. Sırtını dönüp gönülsüzce koşmaya başladı. Sonra durdu, kararsız bir tavırla başını çevirip omzunun üzerinden sahibine baktı. Bunun üzerine, "Eve git" diye ilkinden daha sert bir emir geldi ve Beyaz Diş emre itaat etmek zorunda kaldı.

Beyaz Diş soluk soluğa ve toz toprak içinde eve vardığında, aile sıcak bir öğleden sonra sundurmada serinlemeye çalışıyordu. Weedon'un annesi onu görür görmez, "Weedon dönmüş" diye çocuklara bağırdı. Bunun üzerine çocuklar Beyaz Diş'i heyecanlı çığlıklarla karşılayıp ona doğru koştular. Beyaz Diş onlardan kaçmaya çalıştı ama onu sallanan sandalye ile tırabzanların arasına sıkıştırdılar. Beyaz Diş hırlayarak onları püskürtmeye çalıştı. Bunu yaptığı sırada anneleri endişeyle onlara baktı. "Bu hayvanın sürekli çocukların çevresinde olmasının beni feci şekilde gerdiğini itiraf etmeliyim" dedi. "Bir gün hiç beklenmedik şekilde onlara saldıracağından korkuyorum."

Sıkıştırıldığı köşeden fırlayan Beyaz Diş vahşice hırlayarak kızla oğlanı devirdi. Anneleri, çocukları çağırıp ona aldırmamalarını söyleyerek teselli etti. Yargıç Scott ise, "Kurt, kurttur" diye yorum yaptı. "Onlara hiç güvenilmez."

Kardeşi ortada yokken onu savunan Beth, "Ama o tam bir kurt değil ki" diye itiraz etti.

"Bu sadece Weedon'un kendi yorumu" dedi yargıç. "O Beyaz Diş'in ataları arasında köpeklerin de olduğunu

düşünüyor. Oysa bu konuda elinde kesin bir bilgi olmadığını o da biliyor. Beyaz Diş'in dış görünüşüne gelince..." Cümlesini bitiremedi. Beyaz Diş tam onun önünde durmuş, vahşice hırlıyordu.

"Uzak dur! Yat!" diye emretti ona.

Beyaz Diş bunun üzerine sevgili sahibinin karısına döndü. Elbisesini dişiyle yakalayıp narin kumaş yırtılana kadar çekince kadın çığlığı bastı. Bu arada herkesin dikkati ona yönelmişti. Hırlamayı kesmiş, başı yukarıda duruyor, yüzlerine bakıyordu. Sürekli kasılıp gevşeyen gırtlağından ses çıkaramıyor, boğazına baskı yapan o tuhaf şeyden kurtulmak için tüm bedeniyle mücadele ediyor, gösterdiği müthiş çabayla kıvranıyordu.

"Umarım kudurmamıştır" dedi Weedon'ın annesi. "Buranın sıcak ikliminin Kuzey Kutbu'ndan gelen bir hayvana yaramayacağını Weedon'a söylemiştim."

"Bence bize bir şey söylemeye çalışıyor" dedi Beth.

İşte tam o anda Beyaz Diş dile geldi ve müthiş bir patlama halinde havlamaya başladı.

"Weedon'a bir şey olmuş" dedi karısı telaşla.

Bunun üzerine hepsi birden ayaklandı. Beyaz Diş onların peşinden gelip gelmediklerini anlamak için arkasına bakarak hızla merdivenlerden indi. Böylece derdini, hayatında ikinci ve son kez havlayarak, anlattı.

Bu olaydan sonra Beyaz Diş, Sierra Vista sakinlerinin gönlünde daha sıcak bir yer edindi. Kolunu yaraladığı seyis bile, aslında kurt olmasına rağmen, onun akıllı bir köpek olduğunu kabul etmişti. Yargıç Scott ise aynı görüşte ısrar ediyor ve çeşitli ansiklopedilerle doğa tarihi kitaplarından bulduğu tanımlarla bu görüşünü kanıtlayarak ev halkının canını sıkıyordu.

Santa Clara Vadisi'nde olabildiğince gün ışığı altında gelip geçen günler giderek kısalırken Güney toprakların-

daki ikinci kışını yaşayan Beyaz Diş, tuhaf bir keşifte bulundu. Collie'nin dişleri artık eskisi gibi keskin değildi. Artık onunla oyun oynayıp ufak ufak canını yakmadan dişliyordu. Collie'nin onun hayatını nasıl çekilmez hale getirdiğini unuttu. Gülüp eğlenerek çevresinde dolaşıp duran dişiye ciddi bir şekilde karşılık verirken aslında o da oynamak istiyor ama bu, gülünç olmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bir gün Collie ona arkadaki çayırda ormanın içine doğru uzun bir koşu yaptırdı. Oysaki sahibi o gün atla gezintiye çıkacaktı ve Beyaz Diş bunu biliyordu. At eyerli bir şekilde kapının önünde bekliyordu. Beyaz Diş bir an tereddüt etmişti ama öğrendiği tüm yasalardan, kendisini şekillendiren alışkanlık ve geleneklerden, sahibine duyduğu sevgiden ve yaşama iradesinden çok daha derin bir şeyler içine doğmuştu. Bu yüzden Collie onu hafifçe dişleyip koşmaya başlayınca o da onun peşinden koşmuştu. Sonuçta o gün sahibi tek başına ata bindi ve annesi Kiche'nin yıllar önce sessiz Kuzey ormanlarında yaşlı Tek Göz ile yaptığı gibi Beyaz Diş de o gün ormanda Collie ile yan yana koştu.

5. uyuyan kurt

TAM o sırada tüm gazeteler bir mahkûmun büyük bir cesaret gösterip San Quentin Hapishanesi'nden kaçtığını yazıyordu. Azılı ve acımasız bir mahkûmdu bu. Doğası kötüydü. Kötü doğmuş, toplumun elinde şekillenirken de hiç kimseden yardım görmemiş biriydi. Toplumun eli sertti ve bu adam, bu sert elden çıkan çarpıcı bir örnekti. Bir canavardı, güya insandı ama o kadar canavar ruhlu biriydi ki, onu en iyi anlatan söz ancak vahşi bir etobur olabilirdi.

San Quentin Hapishanesi'nde yola gelmez biri olduğunu göstermişti. Aldığı ceza bile onun doğasını değiştirememişti. Yenilgiye katlanarak yaşayamaz, ölüme bile sonuna dek mücadele ederek giderdi. Onun şiddetle mücadele ettiği toplum da ona o kadar sert davranmış ve bu sertliğin sonucu onun giderek daha da gaddarlaşması olmuştu. Jim Hall için deli gömlekleri, aç bırakmalar, kaba dayak, sopayla dövmeler, bu muamelelerin hepsi yanlıştı, ama gördüğü muamele buydu. Daha San Francisco'nun kenar mahallerinde toplumun elinde yoğrulup şekil almayı bekleyen yumuşak hamur kıvamında küçük bir çocukken bu muameleyi görmeye başlamıştı ve o zamandan beri bu böyle devam ediyordu.

Jim Hall hapishanedeki üçüncü yılında kendisi kadar canavar olan bir gardiyanla karşılaşmıştı. Gardiyan ona haksızca davranıyor, hakkında müdüre yalanlar uyduruyor, hapishanedeki itibarını kaybetmesine neden olup onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Aralarındaki tek fark, gardiyanın bir deste anahtarla bir silahının olmasıydı. Jim Hall'un ise çıplak elleriyle dişlerinden başka bir şeyi yoktu. Günün birinde gardiyanın üzerine atlayıp vahşi orman hayvanları gibi dişlerini onun boğazına geçirdi.

Bunun üzerine Jim Hall'u yola gelmez azılı mahkûmları koydukları bir hücreye kapattılar. Orada üç yıl kaldı. Hücre demirden yapılmıştı; zemini, duvarları, tavanı hep demirdendi. Ve o hücreden Jim Hall asla çıkarılmadı. Gökyüzünü ve güneşi bir daha hiç görmedi. Gün orada hep alacakaranlık, gece ise sessiz ve zifiri karanlıktı. Onu demir bir mezarın içine diri diri gömmüşlerdi. Tek bir insan yüzü görmüyor, hiç kimseyle tek kelime dahi konuşamıyordu. Hücrenin kapısından yemeğini içeri itekliyorlar, o da vahşi hayvanlar gibi onlara kükrüyordu. Her şeyden nefret ediyordu. Günler ve geceler boyunca böğürerek içindeki nefreti, öfkeyi tüm evrene kustu. Sonra da haftalar ve aylar boyunca ruhunu yok eden o zifiri karanlıkta hiç ses çıkarmadı. O bir insan ve bir canavardı. Gördüğü korku nesneleri yüzünden hezeyan içinde sayıklayan, delirmiş bir akla sahip çok kötü bir canavardı.

Derken bir gece hapisten kaçtı. Hapishane müdürü oradan kaçmasının imkânsız olduğunu söylüyordu ama hücresi boştu ve kapının önünde yarısı içeride yarısı dışarıda, ölü bir gardiyan yatıyordu. Hapishanenin dış duvarına ulaştığı yolu gösterircesine iki gardiyan daha cansız yere serilmişti. Jim Hall ses çıkarmamak için onları elleriyle öldürmüştü.

Katlettiği gardiyanların bütün silahlarını almıştı. Artık dağlara kaçmış, toplumun örgütlü gücü tarafından takip edilen bir cephanelikti. Başına yüklü bir altın para ödülü kondu. Bunun üzerine paragöz çiftçilerin hepsi ellerine çiftelerini alıp onu aramaya çıktılar. Jim Hall'un kanının bedeli olarak onlara ödenecek para, banka borçlarını ödeyip çiftliklerini ipotekten kurtarabilir ve oğullarını üniversiteye gönderebilirdi. Kamu yararını düşünen vatandaşlar ise Hall'un peşine düşerken tüfeklerinin namlusunu aşağı indirdiler. Bir av köpeği sürüsü, yaralı ayağından akan kanın izini sürdü. Yasal av köpekleri ve toplum tarafından maaş karşılığı savaşmak üzere yetiştirilen hayvanlar eşliğinde telefonlar, telgraflar ve özel trenlerle gece gündüz demeden herkes onun peşine düşmüştü. Bu arada onunla karşılaşanlar da olmuştu. Bazısı kahramanca karşısına çıkmış, bazıları ise ertesi sabah kahvaltı masasında tüm olan biteni yazan gazeteleri okuyanları kahkahalarla güldürecek tavırlar sergilemiş, deli gibi kaçarak korkudan kendilerini dikenli tellerin üzerine atmıştı. Bu yüzden çevre kasabalara ölü ve yaralı adamlar taşınmış, onların yerini insan avına heveslenen yenileri almıştı.

Sonuç olarak Jim Hall ortadan kayboldu. Av köpekleri onu boşuna arayıp durdular. Uzak vadilerdeki kendi halinde çiftçiler silahlı adamlarca durdurulup kimliklerini kanıtlamaya zorlanırken, çevredeki dağlarda Jim Hall'un cesedinden kalanları bulduğunu iddia eden paragözler, kan parası talep ediyorlardı.

Bu arada Sierra Vista'da gazetelerde çıkan haberler ilgiden ziyade endişeye neden oluyordu. Kadınlar çok korkuyordu. Yargıç Scott bu haberlere gülüp geçiyordu ama bu tavrı da pek normal sayılmazdı çünkü Jim Hall'un cezasını yargıçlığının son günlerinde o vermişti. Bunun

üzerine Jim Hall mahkeme salonundaki herkesin önünde bir gün kendisine ceza veren yargıçtan intikamını feci şekilde alacağını açıkça ilan etmişti.

Aslında Jim Hall o davada haklı olan taraftı. Ceza aldığı suçu işlememişti. Hırsızların ve polislerin "düzmece" dedikleri davalardandı. Jim Hall işlemediği bir suçtan düzmece kanıtlarla cezaevine gönderilmişti. Daha önce de iki mahkûmiyeti olmasından dolayı Yargıç Scott tarafından Hall'a elli yıl ceza verilmişti. Ama Yargıç Scott her şeyi bilmiyordu; polisin hazırladığı bir entrikaya ortak olduğundan kanıtların çeşitli dolaplar çevrilerek, yalancı tanıklıkla oluşturulduğundan ve Jim Hall'un üzerine atılmış olan suçu aslında işlemediğinden haberi yoktu. Jim Hall da Yargıç Scott'ın bütün bunlardan habersiz olduğunu bilmiyordu. Aksine, yargıcın her şeyi bildiğini ve bu iğrenç hukuk dışı adaletsizliği hazırlamak için polisle işbirliği içinde olduğunu sanıyordu. Böylece elli yıl boyunca yaşayan bir ölü olmaya mahkûm edildiği açıklanınca, o ana kadar toplum tarafından yanlış kullanıldığı için her şeyden, herkesten nefret eden Jim Hall ayağa fırlamış, bu yüzden de düşmanı olarak bildiği bir sürü mavi gömlekli görevli onu sürükleyerek mahkeme salonundan çıkarmıştı. O sırada deli gibi bağırıp çağıran Jim Hall'a göre Yargıç Scott adaletsizliğin daniskası olan bu mahkûmiyetin en önemli parçalarından biriydi ve öfke kustuğu yargıçtan bir gün mutlaka öcünü alacağı tehdidini savurmuştu. Sonra da yıllarca yaşayan bir ölü olarak cezasını çekeceği yere götürülmüş ve... şimdi de oradan kaçmıştı.

Bütün bunlardan tabii ki Beyaz Diş'in haberi yoktu. Ama efendisinin karısı Alice ile aralarında artık bir sır vardı. Her gece Sierra Vista sakinleri yattıktan sonra Alice kalkıp aşağıdaki büyük salonda yatması için Beyaz Diş'i

içeri alıyordu. Beyaz Diş bir ev köpeği olmadığından evde uyumasına izin verilmediği için her sabah erkenden, kimseye duyurmaksızın Alice aşağı iniyor ve aile uyanmadan onu dışarı çıkarıyordu.

Böyle gecelerden birinde Beyaz Diş gece yarısı birden uyandı ama tüm ev uykuda olduğu için sessizce yatmaya devam etti. Ancak, sessizliğin içinden aldığı bir mesaj vardı, yabancı bir tanrının varlığı haber veriliyordu. Bu büyük tehlikeye rağmen yine de öfkeye kapılıp bağırmadı. Bu onun yöntemi değildi. Yabancı tanrı odanın içinde sessizce yürüyordu ama Beyaz Diş vücuduna sürtünerek hışırdayan giysileri olmadığı için ondan daha sessiz yürüdü. Onu sessizce takip etti. Vahşi Yaşamda son derece ürkek hayvanlar avladığı için, kurnazca yapılan şaşırtmacaların avcıya kazandırdığı üstünlüğü çok iyi bilirdi.

Yabancı tanrı merdivenin başına gelince durup etrafı dinledi. Beyaz Diş ise adeta bir ölü gibi hareketsiz, onu izliyor ve bekliyordu. Merdiven, sevgili sahibine ve ona ait en değerli varlıklara gidiyordu. Beyaz Diş'in tüyleri birden kabardı ama bekledi. Yabancı tanrının bir ayağı yukarı kalktı ve merdiveni çıkmaya başladı.

İşte tam o anda Beyaz Diş onun tepesine bindi. En ufak bir uyarıda dahi bulunmamış, yapacağı eylemi ona göstermemek için hırlamamıştı. Bir sıçramayla vücudu havalanıp yabancı tanrının sırtına binmişti. Ön ayaklarının pençeleriyle adamın omuzlarına asılırken dişlerini de omzuna geçirdi. Orada bir süre öylece asılı kaldı, bu süre yabancı tanrıyı aşağı çekip yere sırtüstü indirmek için yeterli olmuştu. Beraberce yere düştüler. Beyaz Diş adamdan hemen ayrılıp ayağa kalkmaya çalışırken, keskin dişleriyle tekrar saldırıya geçti.

Sierra Vista sakinleri heyecanla yataklarından fırladılar. Aşağıdan gelen seslere göre, bir grup iblis müthiş bir

kavgaya tutuşmuş gibiydi. Peşi sıra silah sesleri duyuldu. Acı ve dehşet içinde bağıran bir adamın çığlığını takiben şiddetli hırlamalar, kükremelerle birlikte paramparça olan mobilyaların ve kırılan camların sesleri yükseldi.

Çok geçmeden, bütün gürültü ve patırtı başladığı gibi aniden bitti. Mücadele üç dakikadan fazla sürmemişti. Korku ve dehşet içindeki ev ahalisi merdivenin tepesinde toplanmıştı. Aşağıdan, karanlık bir cehennem uçurumunu andıran boşluktan, tıpkı sudan çıkan hava kabarcıkları gibi lok lok sesler çıkaran bir sıvı sesi duyuluyordu. Sonra bu, ıslık sesine dönüştü. Kısa süre sonra da yavaş yavaş azalıp tamamen kesildi. Hava almak için tüm gücüyle savaşan bir yaratığın ağır soluması dışında, zifiri karanlığın kopkoyu sessizliğinden başka hiçbir şey duyulmaz oldu.

Weedon Scott bir düğmeye basınca merdivenlerin aşağısındaki karanlık salon ışıkla doldu. Sonra ellerinde silahlarıyla Yargıç Scott'la birlikte aşağı indiler. Ama artık bu tedbire hiç gerek kalmadığını gördüler. Beyaz Diş bu patırtıya neden olan şeyin işini bitirmişti. Devrilmiş ve kırık mobilyaların ortasında kısmen yan dönmüş ve yüzü kolunun altına gizlenmiş bir adam yatıyordu. Weedon Scott eğildi, adamın kolunu kaldırıp yüzünü yukarı çevirdi. Yarılmış bir boğaz, adamın ölümünün nasıl olduğunu gösteriyordu.

"Jim Hall" dedi Yargıç Scott ve baba ile oğul anlamlı anlamlı bakıştılar. Ardından da Beyaz Diş'e döndüler. O da yan yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama üzerine eğildiklerinde onlara bakma çabasıyla gözkapakları hafifçe açıldı, kuyruğunu sallamaya çalıştı, bunu yapmak için çaba gösteriyor ama beceremiyordu. Weedon Scott onu okşayınca Beyaz Diş'in kendisini hissettiğini gösterecek şekilde boğazı titredi, gurlamaya çalıştı ama sesi çok

güçsüzdü. Ve çok geçmeden tamamen kesildi, gözkapakları aşağı indi, sonra da tamamen kapandı. Tüm vücudu gevşemişti; tamamen yere serilmiş gibi görünüyordu.

"Zavallı şeytanın işi bitmiş" diye mırıldandı sahibi.

"Orası belli olmaz" diye telefona koştu yargıç, sesinde inanç vardı.

Beyaz Diş'le bir buçuk saat uğraşan cerrah, "Dürüstçe söylemek gerekirse, ancak binde bir şansı var" dedi.

Şafak sökmüş, pencerelerden içeri giren gün ışığı, salondaki elektrik ışığını zayıflatmaya başlamıştı. Çocuklar dışında tüm aile cerrahın vereceği kararı duymak için onun başına toplanmıştı.

"Arka bacaklarından biri ve üç kaburgası kırık, bunlardan en az biri akciğerlerine girmiş. Vücudunda kan kalmamış, neredeyse hepsini kaybetmiş. Büyük olasılıkla iç yaraları da var. Adam onun üzerine atlamış olmalı. Üç kurşun yarasını henüz söylemedim. Aslında böyle bir durumda yaşaması için binde bir şans bile çok iyimser bir tahmin, on binde bir bile şansı yok."

"En ufak şansı dahi dikkate alacağız, asla kaybetmeyeceğiz" diye bağırdı Yargıç Scott. "Parayı hiç düşünmeyin. Derhal röntgenini çektirin, ne gerekiyorsa yapın. Weedon, sen hemen San Francisco'ya, Doktor Nichols'a telgraf çek. Siz sakın üzerinize alınmayın doktor, bizi anlayın lütfen, her olasılığı değerlendirmek zorundayız."

Cerrah ona hoşgörüyle gülümsedi. "Elbette, sizi anlıyorum. Kendisi için yapılabilecek her şeyi hak ediyor o. Tıpkı hasta bir çocuğa ya da insana bakılır gibi bakılmalı. Ateşiyle ilgili söylediklerimi de unutmayın, saat onda ben tekrar geleceğim."

Beyaz Diş'e özenle bakıldı. Yargıç Scott'ın profesyonel bir hemşire bulma önerisi, bu işi kendileri üstlenen, o yüzden de teklife çok içerleyen kızlar tarafından redde-

dildi. Ve Beyaz Diş cerrahın tanımadığı on binde bir şansı böylece elde etti.

Aslında cerrah bu yanlış yargısı nedeniyle kınanmamalıydı. O, yaşamı boyunca korunaklı ve medeni hayatlar yaşamış insan neslinin narin vücudu üzerinde çalışmaya alışmıştı. Beyaz Diş'le karşılaştırıldığında insanlar ince, hassas ve zayıftı; hayata güçsüz bir biçimde tutunmuşlardı. Beyaz Diş ise zayıfların hemen yok olduğu, herkesin tek başına mücadele verdiği ve kimseye ayrıcalıklı bir korumanın sağlanmadığı Vahşi Yaşamdan geliyordu. Anne babasında olmadığı gibi, onlardan önceki nesillerde de bir zayıflık bulunmuyordu. Atalarından onlara demir gibi bir bünye ve Vahşi Yaşamın zindeliği miras kalmıştı. Hayata her şeyiyle, tüm parçalarıyla, etiyle, ruhuyla ve eskiden beri onlara ait dünyadaki tüm yaratıklarda doğuştan var olan azim, kararlılık ve dirençle yapışmıştı.

Sonuçta eli kolu bağlı bir hükümlü gibi, alçı ve bandajlarla her hareketi kısıtlanmış olan Beyaz Diş haftalar boyunca öylece yattı. Saatlerce uyuyor, bu sırada pek çok rüya görüyor, rüyalarında Kuzey topraklarına ait görüntüler hiç bitmek bilmiyordu, tıpkı bir resmigeçit töreni gibi zihninden art arda geçip gidiyorlardı. Sanki geçmişin tüm hayaletleri onunla birlikte olmak için kalkıp gelmişlerdi. Kiche ile tekrar yuvasına dönmüştü, sonra ona olan sadakatini kanıtlamak için Boz Kunduz'un ayaklarına kadar sürünmüştü, sonra da hayatta kalabilmek için Lip-Lip ile uluyan yavru köpekler sürüsünün çıkardığı patırtıdan tabana kuvvet kaçıp uzaklaşmıştı.

Derken sessiz diyarda aylar süren kıtlık döneminde tekrar avlanmıştı. Sonra dar bir geçide geldiklerinde oradan geçerken köpeklerin yelpaze şeklini bozmadan birbirlerine yaklaşmaları için "Raa! Raa!" diye bağıran

Mitsah ile Boz Kunduz'un hayvan bağırsağından yapılma kırbaçları sırtlarında şaklarken yine takımın başında koşmuştu. Güzel Smith ile tüm günlerini ve yaptığı dövüşleri tekrar yaşamıştı. Böyle zamanlarda uykusunda inliyor, hırlıyor, ona bakanlar kâbus gördüğünü söylüyorlardı.

Ama çok korktuğu özellikle bir kâbusu vardı: Çığlıklar atan dev vaşaklara benzettiği, çangırdayarak geçen tramvaylar. Yuva yaptığı ağaçtan ayrılmaya cesaret eden maceracı bir sincabı izleyerek çalılıkların arkasına yatıp gizleniyor, tam saldırmak için harekete geçtiği sırada sincap çığlık çığlığa çangırdayarak üzerine doğru gelirken ateş saçan korkunç bir tramvaya dönüşüyordu. Gökten yere inen atmacaya kafa tuttuğunda da aynı şey oluyordu. Maviliklerin içinden süzülerek üzerine gelen atmaca hep aniden karşısına çıkan o kocaman tramvaya dönüşüyordu. Ya da Güzel Smith'in ağılığındaydı. Ağılığın dışında birtakım adamların toplanmasından, birazdan orada bir dövüş olacağını biliyordu. İçeri giren rakibini görmek için kapıya bakıyordu. Derken kapı açılıyor ve yine o feci elektrikli tramvay üzerine doğru saldırıya geçiyordu. Bu kâbusu belki bin kez gördü, her seferinde aynı büyük dehşeti yaşadı.

Sonunda son bandaj ve son alçının açıldığı gün geldi. O gün kutlama yapılacaktı. Tüm Sierra Vista çevresine toplandı. Efendisi onun kulaklarını şefkatle ovaladı, o da karşılık olarak yumuşak sevgi şarkıları guruldadı. Efendisinin karısı ona, "Kutlu Kurt" adını taktı, bu isim herkesin beğenisini kazandı ve evdeki tüm kadınlar ona artık Kutlu Kurt dediler.

Beyaz Diş ayağa kalkmaya çalıştı ama henüz çok güçsüz olduğundan birkaç denemeden sonra tekrar yattı. Çok uzun süreden beri yatıyordu, kasları tüm becerisini yitirmişti ve içindeki o muazzam güç yok olmuştu. Ama

bu zayıflığı nedeniyle tanrılara borçlu olduğu hizmeti yapmakta başarısız olduğunu hissedip utandı. O yüzden de kahramanca bir mücadele verdi ve ileri geri, sağa sola yalpalayarak sonunda dört ayağı üzerine kalkmayı başardı.

Kadınlar koro halinde, "Kutlu Kurt!" diye bağırdı.

Yargıç Scott büyük bir zafer kazanmışçasına ona bakıyordu. "Kendiniz söylüyorsunuz işte, o tam benim iddia ettiğim gibi bir kurt; çünkü bunu hiçbir köpek yapamaz. O kesinlikle bir kurt" dedi.

Karısı, "Kutlu Kurt" diye onu düzeltti.

"Evet" diye kabul etti yargıç. "Bundan böyle onun adını Kutlu Kurt olarak onaylıyorum."

"Yürümeyi yeniden öğrenmesi gerek" dedi cerrah, "hemen şimdi başlaması iyi olur, canı yanmaz. Haydi, onu hemen dışarı çıkartın."

Beyaz Diş dışarı çıktı, kral gibiydi, herkes çevresinde toplanmıştı, hepsinin gözü üzerindeydi ve sürekli ona hizmet ediyorlardı. Henüz çok güçsüzdü, o yüzden çimenliğe varınca yere yatıp bir süre dinlendi.

Sonra tören yeniden başladı. Beyaz Diş kaslarını kullanmaya başladıkça içlerine kan doluyor ve böylece gücü yavaş yavaş tekrar yerine geliyordu. Ahıra kadar yürüdüler. Ahırın girişine Collie yatmıştı, çevresinde güneşin altında oynaşan yarım düzine tombul köpek yavrusu vardı. Beyaz Diş meraklı gözlerle onlara baktı. Collie hırlayarak onu uyarınca aradaki mesafeyi korudu. Efendisi parmağının ucuyla yavrulardan birini ona doğru itti. Beyaz Diş hemen kuşku içinde tüylerini kabarttı ama sahibi her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Kadınlardan birinin kolları arasında zapt edilen Collie, kıskançlıkla bakıp hırlayarak her şeyin o kadar da yolunda olmadığını bildiriyordu.

Yavru onun önüne kadar geldi. Beyaz Diş kulaklarını dikip merakla ona baktı. Sonra burunları birbirine dokundu ve Beyaz Diş çenesinde minik yavrunun minicik ılık dilini hissetti. Sonra kendi dili de dışarı çıktı ve birden yavrunun yüzünü yalamaya başladı.

Tanrılar neşeli çığlıklarla el çırparak bu gösteriyi kutladılar. Beyaz Diş şaşırmıştı, soran gözlerle onlara baktı. Sonra zayıflığına yenildi, yere uzandı ve kulaklarını dikip başını yana yatırarak yavruyu izledi. Collie'nin öfkelenmesine rağmen diğer yavrular da iki yana yayıla yayıla, paytak paytak yürüyüp onun yanına geldiler. Beyaz Diş büyük bir ciddiyet içinde, onların, üzerine tırmanıp kayarak yuvarlanmalarına izin verdi. Ve tanrıların alkışlarıyla her zamanki sıkılganlığı ve utangaçlığı tekrar belirdi. Ama sabırla oynaşmalarına katlandığı yavruların oyunları ve maskaralıkları devam ettikçe bu duygu geçip gitti ve yarı kapalı gözlerle güneşin altında uyuklamaya başladı.

veysel atayman

doğanın yüreği

Jack London, kısa sayılacak ömrüne, birbirine bağlı olmayan çok sayıda olay, macera sığdırmakla kalmamış, kendi hayatının izdüşümlerini kâğıda dökerek, hayat ile edebiyat (sanat) arasındaki ilişkiye de, kendine özgü damgasını basmıştır. Jack London pek çok roman, öykü yazmış, mektuplar cevaplamış, önemli sosyal olaylara duyarlılık göstermiş ve bunlara, bir yazar, düşünür olarak müdahale etmiştir. Birbirleriyle kesişen, ters yönlere uzanan "raylar" üzerinde bir arayıştır onun hayatı; romanları da bu arayışın tartışıldığı, anlatıldığı "istirahat" dönemleri.

Beyaz Diş (*Deniz Kurdu* romanıyla birlikte) London'ın edebiyat mirası içinde apayrı bir yer tutar. Roman, okur üzerinde, yadırgatıcı olmaktan çok düşündürücü bir izlenim bırakmaktadır. Bu izlenim, London'ın doğayı ve doğa ile özdeşleştirebileceğimiz kurdu, iki düzlemde anlatmasından kaynaklanır.

Beyaz Diş'in hayat öyküsünün başında, birkaç kurdun bir dişi kurdu elde etmek için yaptıkları dövüşü buluyoruz. Dişi kurt, Beyaz Diş'in annesidir; babası ise, doğanın o kaba güce dayalı var olma mücadelesine cevap verme-

yecek kadar yaşlıdır. Küçük yavru, çok geçmeden vahşi

doğanın kurallarına ayak uydurmayı öğrenir. Beyaz Diş'in çevresindeki yerliler, özellikle de Beyaz Diş'in sahibi Boz Kunduz, acımasız, sert bir yerlidir. Beyaz Diş, önceki sahibi Boz Kunduz'u bile aratan, acımasız, manyak bir beyaza, Güzel Smith'e satılır. Yeni sahibi Beyaz Diş'i bir "para madeni" gibi görüp dövüş köpeği yapar. Beyaz Diş, sayısız kavgadan üstün çıkmak için canını dişine takar; en son kapıştığı bir buldog, Beyaz Diş'in gırtlağını parçalamak üzereyken, imdadına bir mühendis yetişip onu her iki 'canavarın' da elinden kurtarır. Belki de asıl öykü bundan sonra başlıyor, demek mümkün.

Jack London, bir yandan *naturalist* dediğimiz, gerçekliğin yüzeye yansıyan görünümünü olanca ayrıntısıyla anlatma geleneğine uyarken, kurtları, köpekleri sadece yemek ve yem olmak arasında gidip gelen iki temel duruma indirgenmiş bir dış dünya karşısında idealize ederek sunar bize.

İkinci bir düzlemde ise, yazar, doğanın, kurtların "yüreğine" indirir bizi. Beyaz Diş'in dünyasına dıştan bakan ve onu bir dürtüler ve doğal tepkiler yumağı olarak gören bir anlatıcı değil de, hayvanın içine girmiş, onun "iç dünyasından" dışa bakan bir tür iç-ses vardır karşımızda. Beyaz Diş, gerek kendisine gerekse de dışa, kurmacanın mümkün kıldığı bir perspektiften bakan bu anlatıcı sayesinde "tamamen" insanlaşmaz; ama karşımızda gene, salt dürtüleriyle sürüklenen, duygusuz bir hayvandan fazla bir şey vardır. İnsana özgü bilinç düzlemine neredeyse yakın bir varlıktır bu.

Beyaz Diş'in gözünden (algılarından) bakıldığında dış dünya alabildiğine "azalır", sınırlanır, oradaki insanlar birer gölgeye, tepki mekanizmalarına dönüşürler; bu dönüşmeye rağmen, birer tanrıdırlar kurt için.

Kurt, çevresindeki insanları kendi tanrısı ya da tanrılar yerine koyup onlara itaat eder. Bu "tanrılar" kendilerine atfedilen bu tanrısal varoluşlarının tadını çıkartmaktan geri kalmazlar. Farkında gibidirler kendilerine tapan bir cemaatle karşı karşıya olduklarının.

Yazar hayata, dünyaya (doğaya ve aynı anlama gelen hayvana) yönelik "insanmerkezci" bir tavır ve anlayışın eleştirisini yapmaktan çok, hayvan ile insanı adeta 'insanmerkezci' bir bakışın çerçevesi içinde karşı karşıya ya da bir araya getiriyor, demek mümkün. Darwin, evrimi, güçlü olanın ayakta kaldığı, açıklanamaz bir evrim mantığının bu yönde ayıklamalar yaptığı bir sistem olarak tanıtmaya giden ilk adımları atmıştı. Bu ayıklamada bilinç, insana önemli bir üstünlük sağlamış, bilinciyle doğa üzerinde yükselen insan, sosyalleşerek doğaya da hâkim olma mücadelesinde kibirli, küstah adımlar atmıştı. Doğayı kendisine hizmet etmek üzere verili bir potansiyeller bütünü olarak görme alışkanlığı, insanmerkezci kibri durmadan körükledi. Bir yanda, kendi kökeninin de doğanın içinde olduğunu öğrenmesi, insanların doğa karşısındaki üstünlük vehmini ortadan kaldırmadı. İnsanın temsil ettiğine inandığı akıl, doğayı tahrip etme meşruiyetini de sunup durdu insanlara. Servet, sermaye birikimi adına, teknolojik bir dünyada daha da rahat etme adına doğa, içindeki bütün canlılarıyla bir malzeme olarak görüldü (ve görülüyor). Ve gelinen noktada, doğayı, içinde kendisinin de sadece bir diğer öğesini oluşturduğu bir bütün olarak görmeyi bir türlü beceremeyen bu insanmerkezci saplantının esiri uygarlığın, doğanın hışmından gittikçe daha korkmaya başladığı bir aşamadayız. Nicedir bir "çevre" kavramı hayatımıza yerleşmekle kalmadı, travmalarımız arasındaki yerini almaya başladı: Doğal çev-

renin tahribi, çökertilmesi, geri dönüşsüz yıkımlar, bu travmalarımızın sabiteleri olup çıktılar.

Buradan bakıldığında Jack London'ın "insanmerkezci" kavrayışının, bize gene de doğa (kurt) karşısında bir duyarlılık aşılayarak, bir tür uyarı işlevi görebileceğini düşünebiliriz. Beyaz Diş (ve öteki hayvanlar) öğrenme yeteneklerini kendilerince ne kadar zorlarlarsa zorlasınlar, onların insanları anlama yetenekleri sınırlıdır. Sürü başının yerine koydukları tanrılardır insanlar. Onları anlayacak olan insandır; bunun da koşulu o sözünü edegeldiğimiz "insanmerkezci" saplantılarımızı terk etmektir.

Öyleyse romanda, başlangıçta varolmuş ama sonra yitirilmiş bir ilksel birlikteliğe çağrı gibi bir yan bulmamız zor değildir.

Gene de son kertede, insanın insafsız bir tanrı olarak kurdun karşısındaki belirleyici hâkimiyeti, onun hayat hikâyesini belirleyici etkisi, London'ın insandan umudunu kesmediğini mi göstermekte, yoksa London, bu insanmerkezci çılgınlığı biraz olsun mazur göstermeye mi çalışmakta, buna karar vermek zor...

Mart 2004, İstanbul

Beyaz Diş bir köpeğin vahşileştirildiği takdirde nelere dönüşebileceğini anlatan bir hikâye. Bu sarsıcı romanda Beyaz Diş adlı bir köpeğin, farklı insanların eline geçtiğinde ne gibi dönüşümler geçirebileceği; nefretle sevgi arasındaki farkı deneyimlemesi ve içgüdülerinin onu nasıl yönlendirdiği anlatılır. Her sahip yeni bir hayat ve yeni bir içgüdü demektir. Kendisine kötü davranan bir sahibi olduğunda nefretle beslenen ve vahşileşen Beyaz Diş, kendisine sevgiyle yaklaşan bir insanla karşılaştığında vahşiliğinden sıyrılır. Beyaz Diş, annesiyle ayrı düşürülmelerinin ardından zor zamanlar geçirir. Ama bu kötü zamanlarda yaşadığı deneyimlerden hareketle de hayat hakkında kimi hükümlere varır:

> *Türler sınıflara ayrılmıştı. Bir bölümü kendi türünün öldürüp yediklerini kapsıyordu. Bu bölüm diğerlerini öldüremeyenler ve küçük katillerden oluşuyordu. Diğer bölüm ise kendi türünü öldürüp yiyor veya kendi türü tarafından öldürülüp yeniyordu. Ve bu sınıflandırmadan ortaya bir yasa çıkıyordu. Hayatın amacı et yemekti. Et yaşamın ta kendisiydi. Yaşam başka hayatlarla yaşamı sürdürmekti. Hayat yiyenlerle yem olanlardan oluşuyordu. Ve yasa şöyleydi: YA YERSİN YA DA YEM OLURSUN. Ama bu yasayı hiç düşünmedi bile, onu aklına dahi getirmeksizin sadece yaşadı. Çevresinde hep yasanın hüküm sürdüğünü görüyordu.*

"YA YERSİN YA DA YEM OLURSUN" düşüncesini kanıksamış olan Beyaz Diş, geçmişin izlerini, vahşi içgüdülerinin etkisini kolay kolay silemeyecektir ama esas olan şey sevgiye kavuşmak için gösterdiği çabadır...

LASİK
-314-134-
4134